BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ ve EZİLEN HALKLAR, BİRLEŞİN!

HALKIN BİRLİĞİ

1/ŞUBAT/1977 250 krş. 1

FAŞİZME, SOSYAL-FAŞİZME VE İKİ SÜPER DEVLETE KARŞI

KİTLE MÜCADELESİNİ GELİŞTİRELİM!

Türkiye halkı ve onun bir parçası olan proleter devrimciler 1977 yılında önemli sorunlarla karşı karşıyadırlar. Halkımız her geçen gün artan, hayat pahallılığı, işsizlik, geçim sıkıntısı gibi yüzlerce sorunla yüz yüzedir. Halk yığınları emperyalistler, sosyal-emperyalistler, komprador patronlar ve toprakağaları tarafından, azgınca sömürülmekte; her geçen gün yoksulluk ve sefaletin çukuruna daha fazla itilmektedir.

Ülkemizde hüküm süren faşist diktatörlük, zulme, yağmaya, soyguna ve her türden haksızlığa karşı gelişen halk mücadelesini; kana ateşe boğarak, sahte vaadlerde bulunarak, emperyalistlere ve sosyal-emperyalistere daha fazla dayanarak yok etmek istiyor. Her gün yağma, rüşvet, yolsuzluk, siyasi cinayet, zulüm, kıyım, uygulanmayan mahkeme kararları vb. ile ilgili haberler gazete sayfalarını dolduruyor. Bütün baskı ve tehditlere rağmen, mücadele daha geniş yığınları kucaklayarak gelişmeye devam ediyor.

Sosyal-faşistler, uşaklığını yaptıkları Rus Sosyal-emperyalizmi'nin yurdumuz üzerinde ileri boyutlara varan gelişmesini, ellerini sevinçle oğuşturarak izliyorlar. Onlar, Türkiye'nin Rus sosyal-emperyalizmi'nin sömürgesi olması ve kendi sosyal-faşist diktatörlüklerini kurabilmekten ibaret olan amaçları için "sosyalizm", "barış", "demokrasi", "bağımsızlık" gibi sözler ardına gizlenerek, sinsice ilerlemeye çalışıyorlar. Gelişen halk mücadelesini bastırmaya veya devrimci özünü yok ederek kendi gerici amaçlarına destek yapmaya çalışıyorlar.

Beri yandan liberal CHP, halkımızın gelişen mücadelesini "sınıflar arası barış" yalanıyla bastırmak istiyor. CHP, mücadele etmek yerine, CHP'ye oy vermenin herşeyi çözeceği yalanıyla halkı aldatmaya çalışıyor; halka sahte yeryüzü cenneti vaadinde bulunuyor. Halka karşı demokrasinin şampiyonluğunu yapan CHP, demokrasinin seçim sandığına oy atmakla sağlanabileceği yutturmacasını yayıyor. CHP, temsil ettiği Avrupalı emperyalistlerin işbirlikçisi hakim sınıfların menfaatlerini savunuyor. Amerika'nın, Rusya'nın ve Avrupalı emperyalistlerin zulüm ve yağmasına karşı çıkmadan "Haysiyetli dış politika" yapılabileceği yalanını yayıyor. Bu yağmayı devam ettirmek için, emperyalistlerle ve sosyal-emperyalistlerle ilişkilerini geliştiriyor.

Amerikan emperyalistlerinin, ülkemiz üzerindeki hegemonyası sarsılmasına ve rakibi Rus sosyal-emperyalizmi, tarafından tehdit edilmesine rağmen devam ediyor. Dünyanın en büyük iki sömürücü ve zaliminden biri olan, emperyalist süper devlet Amerika, halkımızın yarattığı değerleri ve ülkemizin zenginlik kaynaklarını, ülkemizdeki işbirlikçileriyle birlikte iliğine kadar sömürüyor. Özellikle sosyal-emperyalist rakibi Rusya'nın tehdit ettiği hegemonyasını korumaya çalışıyor. Ülkemizde rekipsiz hakimiyet sürdürdüğü günlerin özlemini çekiyor.

Özellikle son yıllarda ülkemizde hızlı bir ilerleme gösteren Rus sosyal-emperyalizmi, henüz Amerikan hegemonyasına son vererek kendi hegemonyasını kuracak güce erişemedi. Ancak, sosyal-emperyalistler bu amaca varmak için var güçlerini sarfediyorlar. Dış borçlar, sanayi yatırımları ve dış ticaret yoluyla ülkemiz ekonomisini kontrol altına almaya çalışıyorlar. Enerjiye ve ağır sanayie el atarak, ekonominin kilit noktalarını ele geçirme gayretindeler. Bu işi doğrudan doğruya veya kontrol altında tuttukları Bulgaristan, Çekoslavakya gibi uydu ülkeler vasıtasıyla gerçekleştirmeye çalışıyorlar. Sosyal-emperyalistler askeri, siyasi, kültürel alanlarda da ülkemiz üzerinde kontrol kurmaya çabalıyorlar. Bütün bu konularda önemli mevziler kazanan Rus Sosyal Emperyalizminin en büyük yardımcısı, kendisine kölece bağlılık gösteren sosyal-faşistlerdir.

İki süper devlet dünya ölçüsünde kıyasıya bir mücadele yürütüyor. Dünya pazarlarını, hammadde kaynaklarını, sermaye ihraç alanlarını ele geçirebilmek ve dünyanın rakipsiz hakimi olabilmek için 5 kıtada boğuşuyorlar. Rus sosyal-emperlalizmi gelişen bir emperyalist güç olarak, dünyanın yeniden paylaşımını talep ederken, Amerikan emperyalizmi elindekileri kaybetmemeye, kaybettiklerini geri almaya çalışıyor. Günümüzün en büyük sömürücü ve zalimleri olan süper devletler dünyamızı 3. Dünya savaşına sürüklüyorlar. 3. Dünya Savaşı tehlikesi her geçen gün artıyor.

Çeşitli milliyetlerden halkımızan mücadelesi bütün baskı ve zulme rağmen yükselmeye devam ediyor. Halkımız emperyalist ve sosyal-emperyalist baskı ve yağmaya, faşizme ve sosyal-faşizme ve her türden gericiliğe karşı mücadele ediyor. Ezilen Kürt milleti azgın milli zulme ve eşitsizliğe karşı milletlerin tam hak eşitliği ve kendi kaderlerini tayin hakkı için mücadele yürütüyor. Din ve mezhep baskısına karşı, eşitlik mücadelesi gelişiyor.

Bütün bu şartlarda, halkımızın bağımsızlık ve halk demokrasisi kavgasının en önünde yürüyen proleter devrimcilere, tarihi bir sorumluluk ve ağır görevler düşmektedir. Devrimci saflarda, önemli ilerlemelere rağmen, henüz karışıklık yok edilmemiştir ve önemli zaaflar mevcuttur. Karışıklığın, zaafların üzerine gitmek ve olumsuz şeyleri olumluğa çevirmek zorunludur. Proleter devrimciler bu güç, ama o ölçüde şerefli görevi başaracaklardır.

Ülkemizde işçi sınıfının öncü siyasi örgütü olan Proletarya Partisi henüz yaratılamamıştır. Proleter devrimcilerin önünde duran hayatı sorunlardan birisi budur. Proletarya partisi masa başında değil, mücadele içinde doğacaktır. Bu yüzden, bir yandan devrimci mücadeleyi yığınlara maletmek, diğer yandan tüm gericiliğe, her türden revizyonizme, oportünizme, pasifizme ve maceracılığa karşı ideolojik ve siyasi mücadeleyi tavizsizce yürütmek,

De.sa.2'de

SAĞMALCILAR CEZAEVİNDEN DEVRİMCİLERİN ORTAK AÇIKLAMASI

Biz, Sağmacılar Cezaevinde tutuklu bulunan çeşitli siyasetlerden Yurtsever devrimciler, Halkın Sesi'nin açtığı "Yeni Çarlarla İşbirliği Anlaşmasına Hayır" imza kampanyasını doğru bularak, anketteki soruları cevablandıran asgari müştereklerde ortak bir metin hazırlayıp, Halkın Sesi'ne gönderdik. Halkın Sesi 90. sayısında asgari ortak metni, kendi merkezi siyasi tesbitine uygun biçimde yayınladı. Bu davranışın olumsuz bir tutum olduğunu, metnin tamamının yayınlanmasının bir sorumluluk olduğunu gördüğümüzden Halkın Sesi'ne bildirerek metnin aslının yayınlanmasını istedik, fakat yayınlanmayacağı haberini aldık.

Biz, Halkın Birliği, Halkın Yolu, Halkın Kurtuluşu, Devrimci Muhalefet (DGD) taraftarları olarak, hazırladığımız ortak metnin tamamını ve Halkın Sesi'nde yayınlanan metnin her ikisinin de gazetenizde yayınlanmasını istiyoruz.

Not: Aynı mektup Halkın Yolu ve Halkın Kurtuluşu na gönderilmiştir.

ortak metin

1- Faşist MC iktidarının sosyal-emperyalist Rus ya ile imzalamayı düşündüğü "Dostluk ve İşbirliği" anlaşması, Yeni Çarların, ülkemizde hegemonyası sarsılan ABD emperyalizmin i n ayağını kaydırma ve kendi hegemonyalarını kurma yolunda attıkları yeni bir adımdır.

1965'lerden bu yana çeşitli anlaşmalarla ülkemize sızan Rusya özellikle 1974 Kıbrıs buhranından sonra Türkiye'yi boyunduruk altına almak için iktisadi, ideolojik ve siyasi alanlarda yoğun bir saldırıya girmiştir. "Dostluk ve İşbirliği" anlaşmasının yine Rusya ile imzalanan enerji ve kredi anlaşmalarını takip etmesi bu gerçeği doğrulamaktadır.

Dünyadaki bütün gelişmeler bu anlaşmanın imzalanmasının ülkemiz ve dünya halkları için son derece olumsuz olacağını göstermektedir. Günümüzde iki süper devlet, Rusya ve ABD, dünyanın her yerinde, dolayısıyla Türkiye'de de şiddetli bir hegemonya çatışması içindedir. Rusya, dün yanın yeniden paylaşılmasını talep etmekte ve savaş kışkırtıcılığı yapmaktadır. Bu nedenle, dünya çapında, özellikle stratejik konumundan dolayı, ülkemizde esas saldırgan süper devlet Rusya'dır. Bu nedenle, Yeni Çarlarla bir "Dostluk ve İşbirliği" anlaşmasının imzalanması, Rusya'nın ülkemiz üzerinde hegemonya kurma emellerine ve onun saldırgan yüzünün gizlenmesine hizmet eder. Bütün devrimciler ve yurtseverler bu anlaşmanın imzalanmaması için mücadele etmelidir.

2- Yeni çarların yurdumuz üzerindeki etkinliğinin artması, bağımsızlığımız için ciddi bir tehlikedir. Faşist MC iktidarının teslimiyetçi tutumuna karşı çıkılmalıdır.

3- Süper devletlere güven vermek ya da ikisi arasında denge siyaseti izlemek ülkemiz üzerinde Yeni Çarların tahakküm kurmalarına yol açar.

Sağmalcılar Cezaevindeki devrimciler "Yeni Çarlarla İşbirliği Anlaşmasına Hayır" kampanyasını yürekten destekliyoruz.

NOT: Yazı İşlerine "Halkın Birliği" taraftarlarının özel notu;

2. maddedeki "Yeni Çarların yurdumuz üzerindeki etkinliğinin artması, bağımsızlığımız için ciddi bir tehlikedir" cümlesi, "Halkın Birliği" taraftarlarınca eksiktir ve eksik olduğu ölçüde de yanlıştır. Çünkü cümle, ülkenin (tam) bağımsız olduğu anlamını vermekte ve dolayısıyla Milli Demokratik Halk Devrimi'mizin şu aşamasındaki stratejik iki baş engeli olan faşistler ve sosyal-faşistlere "faşizme ve sosyal-faşizme" karşı mücadeleyi gözardı etmektedir. Bu anlayış ise, ister istemez devrimcileri sınıf işbirliğine götürmektedir. Bu bakımdan biz "Halkın Birliği" taraftarları, cümlenin, "Yeni Çarların yurdumuz üzerindeki etkinliğinin artması, <u>milli bağımsızlık mücadelemiz için</u> ciddi bir tehlikedir" şeklinde olmasını daha doğru buluyoruz.

HALKIN SESİ'NİN YAYINLADIĞI METİN

"ÜLKEMİZDE ESAS SALDIRGAN SÜPER DEVLET RUSYA'DIR"

1965'lerden bu yana çeşitli anlaşmalarla ülkemize sızan Rusya özellikle 1974 Kıbrıs bunalımından sonra Türkiye'yi boyunduruk altına almak için iktisadi, ideolojik ve siyasi alanlarda yoğun bur saldırıya girişmiştir. Rusya ile imzalanan enerji ve kredi anlaşmaları ve bunları izleyen "dostluk ve işbirliği" anlaşması bu gerçeği doğrulamaktadır.

Ülkemizde esas saldırgan süper devlet Rusya'dır. Bu nedenle Yeni Çarlarla "dostluk ve işbirliği" anlaşmasının imzalanması Rusya' nın yurdumuz üzerinde hegemonya kurma emellerine ve onun saldırgan yönünün gizlenmesine hizmet eder. Bütün devrimciler ve yurtseverler bu anlaşmanın imzalanmasına karşı mücade etmelidirler.

TUNCELİ DE FAŞİST ZULÜM

Amerikancı faşist MC iktidarı, halkımızın günden güne gelişen mücadelesini bastırmak için çağ dışı iğrenç baskı ve şiddet yöntemleri uygulamaktadır.

Erzurum'da Ahmet Söke'nin faşistler tarafından öldürülmesini protesto etmek ve cenazeyi almak için Tunceli'nin 1 km. dışında, kadınlı, ihtiyarlı 4.500 kişi beklemeye başladık. Bizden daha ileride Pülümür'de de halk yollara dökülmüş ve cenazeyi beklemeye başlamıştı. Cenazeyi getiren polis konvoyu, halkı karşısında görünce, şaşırmış ve topluluğun arasına dalarak, ateş etmiş ve iki kişiyi ezmiştir. Bununla da yetinmiyen polis, Kutudere ve Kırmızıköprü de bekleyen halka da ateş açmıştır.

Cenaze arabası, saat 8.30'da geldi. Biz, polise, cenazeyi alıp anma töreni, yaptıktan sonra teslim edeceğiz dedik. Bunun üzerine MC'nin kiralık katilleri rastgele ateş ederek geri kaçtılar. Polislerin açtığı ateş sonucu üç kişi yaralandı ve hastaneye kaldırıldı. Olay yerinden 10 km. uzaktaki bir kahvenin sahibine de polis sabaha kadar işkence yapmıştır. Olay yerine gelen askeri komando birlikleri, halka saldırmış, dipçiklemiye ve ateş etmeye başlamıştır. Çatışma 1,5 saat sürmüştür, 40 kişiyi yakalayan askerler, cemselere doldurarak götürmüşlerdir.

Tunceli'nin içinde de, polis terör havası estirmiş, ve Atacan isimli bir şoförü döverek, komaya sokmuştur. Daha sonra, kalabalık bir halk topluluğu ile yaralıların bulunduğu hastaneye gittik. Yaralılardan, Cafer Erdem'in kalbine saplanan bir tomson mermisi ile öldüğünü öğrendik. Cenazeyi almak için bekleyen bizlere saldıran askeri komandolar, hepimizi cemselere doldurarak askeri karakola götürüp, tanıdıklarına işkence yaptılar.

Polis, sabah 4,30 da cenazeyi kaçırarak, Cafer Erdem'in amcasının oğlu Mehmet Erdem'le birlikte, 8-9 km. uzaktaki Seyitli köyü yakınında çırıl çıplak soyarak yol kenarına bırakıp Tunceli'ye dönmüştür. Köylüler sabahleyin cesedi bularak, alıp köyüne götürmüşlerdir.

Cafer Erdem'in cenaze töreninde ağabeysi bir konuşma yaparak şöyle demiştir: "Eli kanlı cellatlar devrimcileri öldürmekle halkın gelişen mücadelesini durduramıyacaklardır. Kardeşim ne ilk ne de sonuncu devrim şehididir. Cafer, her zaman, bizim mücadelemizin faşizme, sosyal-faşizme karşı olduğunu söylerdi. Kardeşim, faşizme, sosyal-faşizme karşı mücadele ederken öldü. Diğer devrimciler gibi onun öldürülmesi de mücadelemizi geriletmiyecektir, tam aksine mücadele azmimizi bileyecektir."

Daha sonra, mezar başında devrim andı içilerek, dağınılmıştır.

TUNCELİ'DEN BİR GRUP DEVRİMCİ

KİTLE MÜCADELESİNİ GELİŞTİRELİM! *Baş tarafı sayfa 1'de*

temel görevlerimizden birisidir.

Ülkemizde gelişen halk mücadelesinin örgütlenme düzeyi düşüktür. Mücadelenin örgütlenme seviyesi gerçek gelişme seviyesinin gerisindedir. Faşizme, sosyal - faşizme ve iki süper devlete karşı birleşik halk cephesi oluşturabilmiş değildir. Böylece bir cepheyi örgütleyebilecek, olan proleterya partisi de henüz kurulmamıştır. Devrimci saflarda kendi grup menfaatlerini öne çıkaran, dar grupçu eğilimler yaygındır. Çoğu meselede bu durum ortaya çıkmakta, bazen en basit bir konuda bile birleşilememektedir. Devrimci saflarda "eylemde birlik, propaganda ve ajitasyonda serbestlik" ilkesine göre kurulacak eylem birliğini yaratmak, proleter devrimcilere düşen günümüzün önemli görevleri arasındadır.

Bütün bunların yanında, halkımızan emperyalizme, sosyal-emperyalizme, komprador kapitalizmine ve feodalizme karşı yürüttüğü bağımsızlık ve halk demokrasisi mücadelesinde kitlelerle birleşmek ve mücadeleyi geniş halk yığınlarına yayarak kitle mücadelesini geliştirmek göreviyle karşı karşıyayız. Demokrasi, gericilerin yutturmak istedikleri gibi seçim sandığından değil; fabrikalarda, tarlalarda, işyerlerinde, okullarda, gecekondu mahallelerinde, köylerde, yurtlarda mücadele eden halkımızın kararlı eyleminden doğacaktır. Ülkemizin bağımsızlığının, halkımızın demokrasiye kavuşması devrim meselesidir. Bağımsızlık ve demokrasi, ancak demokratik halk iktidarıyla sağlanabilir.

Faşizme, sosyal-faşizme, iki süper devlete karşı mücadeleyi geniş kitlelere yayalım. Halkımızın bu can düşmanlarına karşı kitle mücadelesinin en önünde yürüyelim. İdeolojik ve siyasi mücadeleyi geliştirelim ve yaygınlaştıralım. Dar grupçu eğilimlere karşı çıkalım, eylem birliğini yaratma yolunda ileri adımlar atalım. Halkımızın mücadelesinin bu temel sorunlarına dört elle sarılalım. Halkimiz bizden bunu bekliyor.

HALKIN BİRLİĞİ

Halkın Birliği haftalık dergi. Sahibi: Hayrabet Honca, Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: Fikri YÜKSEL, İdare Yeri Klodfarer Sokak No:25/12, Divanyolu-ISTANBUL, Baskı: Daily News Web, Dizgi: Olimpiyat. IBM DİZGİ, Istanbul Dağıtım: YURT-DA, Ankara

Dağıtım: Fikri NİĞİŞ, İzmir Dağıtım: YURT-DA İzmir Bürosu, Posta Çeki Hayrabet Honca No:0287/3

Yurtiçi Abone Şartları:
3 aylık: 32,50 TL.
6 aylık: 65.-- TL.
yıllık 125.-- TL.

İŞKENCELERE KARŞI MÜCADELEYİ KİTLELERE YAYALIM!

Tarih sınıfların mücadelesidir. Tarih boyunca mücadele eden sınıflar, bu mücadelelerinde çeşitli araçlar kullanmışlar, değişik metodlara başvurmuşlardır. Her sınıfın, diğer sınıflara karşı kullandığı araç ve metodlar, sınıfın niteliğine sınıflar arasındaki ilişkilere ve sınıfların o tarihi dönemdeki ihtiyaçlarına bağlıdır.

İşkence de tarihin çeşitli dönemlerinde uygulanagelmiş mücadele araçlarındandır. İşkenceye başvuranlar tarihin her döneminde çökmekte olan ve yükselen sınıflara karşı zor uygulayarak ayakta kalmaya çalışan gerici sömürücü sınıflar olmuştur. Köle sahipleri sınıfı ve feodaller çöküşlerini biraz olsun geciktirebilmek umuduyla, devrimci sınıflara karşı işkenceye başvurmuşlar, akıl almaz alçaklıklarda bulunmuşlar, iğrenç metodlar geliştirmişler-dir. Ancak bütün bunlar, köle sahiplerini ve feodalleri yok olmaktan kurtaramamıştır. Bugün köleci ve feodal dönemin işkenceleri nefretle anılmaktadır.

Tarih sahnesine devrimci bir sınıf olarak çıkan ve feodalizme karşı mücadele bayrağını yükselten burjuvazi, proletaryanın bağımsız sınıf eylemi geliştiği ve serbest rekabet yerini tekele bıraktığı ölçüde gericileşti. Burjuvazi gücünü ispatlayan ve yükselen bir sınıf olan proletaryaya karşı tedbir almaya, müttefikler aramaya giriş ti. Aradığı müttefikleri, daha önce kendisine karşı mücadele ettiği gerici feodal sınıfta buldu.

19. yüzyılın 2. yarısında yavaş yavaş serbest rekabetin yerine almaya başlayan tekel, 20. yüzyılın başlarında ekonomide, siyasette ve tüm diğer alanlarda Batı toplumlarına ve dünyaya egemen hale geldi. Kapitalizmin, tekelci aşamaya ulaştığı bu üst evresinde (emperyalist aşamada), siyasi demokrasinin yerini siyasi gericilik aldı. Artık dünya gericiliğinin merkezi, emperyalist ülkelere kaymıştı.

Emperyalistler yağma ve talan amaçlarıyla girdikleri geri ülkeleri sömürgeleştiriyor, halkları köleleştiriyorlardı. Bu amaçlarına varabilmek için, o ülkedeki en gerici sınıflarla ittifak kuruyor, bu sınıfları ayakta tutarak hakimiyetlerini sürdürmeye çabalıyorlardı.

Ancak halklar, emperyalist yağma ve boyunduruğa uysalca baş eğmediler. Dünyanın dört bir yanında ve emperyalist ülkelerin anavatanlarında emperyalizme ve gericiliğe karşı mücadele alevleri fışkırdı. Emperyalistler ve gericiler kendilerinden önceki gerici sınıflardan devraldıkları mücadele araçlarına yenilerini katarak kaçınılmaz yokoluşlarını engellemeye çabaladılar ve hala da çabalıyorlar.

ALİ KAYAHAN

İBRAHİM KAYPAKKAYA

İSMAİL GÖKHAN EDGE

İşkence, emperyalizm ve proleter devrimleri çağında, çöken kuvvetler olan, emperyalistlerin, komprador burjuvazinin ve feodallerin halklara karşı başvurduk ları mücadele araçlarından biridir. Bu bakımdan işkence; çağ dışı olmak bir yana, tam da çağır içinde yer alan bir araçtır. Günümüzde iki süper devlet ve onların dünyanın dört bir yanındaki işbirlikçileri olan faşistler ve sosyal-faşistler halklara azgınca saldırıyorlar. Dünyanın her yanında işkence tezgahları kuruluyor; devrimcilere, yurtsever lere özellikle proleter devrimcilere vahşice işkenceler uygulanıyor. Dünyanın en büyük sömürücü ve zalimleri olan iki süper devlet bu konuda da başı çekiyorlar. Amerikan emperyalistleri açtıkları okullarda işkence uzmanları yetiştiriyor ve gerici hakimiyetlerini korumak amacıyla dünyanın her yanına ihraç ediyorlar. Sovyet sosyal-emperyalistleri bu alanda da onlardan aşağı kalmıyorlar. Yeni Çarlar ülkelerinde sosyal-faşist zorbalığa karşı duran herkesi "akıl hastanesi" adını verdikleri işkence merkezlerine dolduruyorlar. Vahşice işkence uyguluyorlar. Onlar da dünyanın dört bir yanında gerici hakimiyetlerini korumak amacıyla işbirlikçilerinin yaptığı işkenceleri destekliyor, akıl hocalığı yapıyorlar. Sovyetler Birliği'ndeki işkencelerden bahseden Batı Avrupa'nın demokrat basınını dahi tehdit edecek kadar işi ileriye götürüyorlar.

Uluslararası Af Örgütü'nün açıklamasında belirttiği gibi, sayıları 10'u bulmayan bir avuç ülke dışında, tüm dünyada işkence uygulanmaktadır. Bu gerçek, işkencenin çağdaş niteliğini bir kez daha kanıtlamaktadır.

Çeşitli milliyetlerden Türkiye halkının emperyalizme, sosyal-emperyalizme, komprador kapitalizmine ve feodalizme karşı yürüttüğü mücadele elbette engelsiz gelişmeyecekti. Geçmişten bu yana hakim sınıflar, diğer araç ve metodların yanında, işkenceye de sık sık başvurdular ve hala başvurmaktalar. Osmanlı feodal sultanlığınan ve Cumhuriyet Türkiyesi'nin tarihi işkence olaylarıyla doludur. Özellikle proleter devrimcilerine işkencenin en ağır, en vahşice olanları uygulanmıştır.

1970'lerden bu yana işkenceler daha da ağır ve yoğun bir şekilde uygulanmaktadır. Halkımızın yiğit evlatları işkence tezgahlarında canlarını vermiş, sakat kalmışlardır. Hıdır Altınay, Vedat Gevrek, Ali Kayahan, İbrahim Kaypakkaya, Cahit Şenyüz ve İsmail Gökhan Edge siyasi polis ve MİT işbirliğiyle işkence tezgahlarında alçakca katledildiler. Birçok devrimci işkencecilere karşı direnmenin, en güç şart-larda dahi halkın davasına sarsılmaz bağlılığın yüce örneklerini verdi. Bu konuda "ser verip, sır vermeyen" baş eğmez tutumuyla yiğit önder İbrahim Kaypakkaya, işkenceye direnmenin devrimci kararlılığın örneği oldu.

İşkenceler halkımızın derin nefret ve tepkisine hedef oldu. İşkencelere karşı mücadele yurt çapında gelişiyor. Hakim sınıfların faşist kanadı, bu tepki karşısında ya ses çıkarmamak, ya da dolaylı yollardan işkenceleri savunmak yolunu tutuyor. Hakim sınıfların Avrupa işbirlikçisi liberal kanadını içinde toplayan CHP'nin bu konudaki tavrı, gerici ikiyüzlülüğün tipik örneğidir. CHP bir yandan, halkımızın işkence ve cinayetlere karşı gelişen tepkisini görerek, buna oy hesaplarıyla sahip çıkar, işkencelere karşı mücadele eder görünürken; diğer yandan işkencecileri himaye ediyor. "Geçmişe sünger çekme" politikasıyla işkencecilerden, faşist katillerden hesap sorulmasını önlemeye çalışıyor. Sosyal-faşistler her alandaki iğrenç ikiyüzlülüklerini bu alanda da gösteriyorlar. Onlar, işkenceler ve siyasi cinayetler karşısında ya susuyor, ya da görünüşte karşı çıkarak halkımızı aldatmaya çalışıyorlar. Ancak, bu konuda da sosyal-faşistlerin maskesi düşmüştür. Sosyal-faşistlerin derneği olan İGD, işkencelere karşı yürütülen kampanyaya, burjuva gazeteleri tarafından yanlışlıkla adının karıştırılmış olmasına kızıyor. İstanbul'da 22 Ocak'ta düzenlenen "Faşizmi siyasi cinayetleri ve işkenceleri Protesto Miting ve Yürüyüşü" ile ilgili olarak Milliyet GAzetesi'ne yolladığı açıklamada, işkence ve siyasi cinayetlere karşı mücadeleyi "işçi sınıfına ters düşen mücadele" olarak niteliyor. Kendisinin böyle bir hareketle ilgisi bulunmadığını ısrarla belirtiyor.

Yurdumuzda ve tüm dünyada işkencenin ortadan kalkması, işkenceye başvuran, zulüm ve zorbalıkla ayakta kalabilmeyi uman gericilerin yıkılmasına bağlıdır. İşkenceyi yok etmek için, emperyalizmi, sosyal-emperyalizmi, komprador kapitalizmini ve feodalizmi tasfiye etmeliyiz, zulme ve işkenceye rağmen durdurulamayacak olan halk mücadelesine daha kararlı sarılmalı. Demokratik Halk İktidarını gerçekleştirerek, zulmü ve işkenceyi tarihin derinliklerine gömmeliyiz.

Bütün bunlar, işkencelere karşı yürütülen mücadeleyi küçümsememize ve bir yana bırakmamıza neden olamaz. Tam tersine işkence olaylarını ve işkenceleri geniş halk yığınlarına açıklamalı, teşhir etmeliyiz. İşkencelere karşı yürütülen mücadeleye kararlılıkla katılmalı ve mücadeleyi geniş halk kitlelerine yaymalıyız. Böylece işkencecileri teşhir ve tecrit edebilir, onları geriletebiliriz.

Halkın Birliği, işkencelere karşı Vatan GAzetesi ve özellikle Halkın Kurtuluşu Gazetesi tarafından yürütülen mücadeleyi kararlılıkla desteklemektedir. Bu konuda üzerine

Devamı sayfa 15'de

ÖLÜMLERİNİN 56. YILDÖNÜMÜNDE:

M.SUPHİ ve YOLDAŞLARINDAN DEVRALDIĞIMIZ PROLETARYANIN BAYRAĞINI, FAŞİZME ve SOSYAL-FAŞİZME KARŞI YÜKSELTELİM!

28 Ocak 1921, Türkiye proletaryasının ilk büyük önderi ve örgütleyicisi Mustafa Suphi ile 14 yoldaşının, Kemalist gericiler tarafından alçakça katledildiği tarihtir.

Mustafa Suphi 1915 yılında Ural'da sürgündeyken, Rus Sosyal Demokrât İşçi Partisi'nin Bolşevik kanadına üye olmuştu. Bu tarihten itibaren o'nun yaşamı bir komünistin örnek mücadelesini, kararlılığını, azmini, fedakarlık ve bilincini yansıtır. Büyük Ekim Devrimi öncesinde en çetin şartlarda, olanca gücüyle, bir enternasyonalist, bir profesyonel devrimci olarak çalışan Mustafa Suphi, Büyük Ekim Devrimi sonrasında, devrimin zaferini savunmaya fiilen katıldı.

Mustafa Suphi Büyük Ekim Devrimi'nin, uluslararası önemini çok iyi biliyordu. Emperyalizmin tahakkümü altında ezilen Doğu halklarının ayağa kalkarak Sovyetler Rusya'sıyla emperyalizme karşı sıkı bir birlik oluşturması emperyalizme öldürücü bir darbe indirecekti. Mustafa Suphi ezilen Doğu halklarından birinin mensubu olarak, bu konuda üzerine düşen önemli görevin bilincindeydi. 1918'den itibaren Rusya'da Sovyetler iktidarını korumak ve sağlamlaştırmak mücadelesiyle birlikte, Doğu halklarının kurtuluşu için yoğun bir çalışmaya girdi. 1919 yılı Mart ayında Doğu Halkları Komünist Örgütleri Merkez Bürosu'nun çalışmaları üzerine yayınladığı bilançoda şöyle diyordu:

"Doğu, dünya emperyalizminin cephe gerisi ve besin kaynağıdır. Eğer Doğu kalkar ve elini sosyalist Batı'ya uzatırsa, emperyalizm kuşatılmış olur ve o zaman dünya sosyalizminin zafer saati çalar. Merkez Komitesi, özellikle bunun için Doğu halklarının uyandırılmasını kendisine temel görev edinmiştir. Özellikle bunun için sesimi yükseltiyorum: Yaşasın ezilen Doğu Halklarının, Rusya ve Avrupa sosyalist işçileriyle devrimci birliği!"

PROLETARYANIN MÜCADELESİNE ADANMIŞ BİR ÖMÜR.

Mustafa Suphi, daha ilk mücadele yıllarından itibaren, Türkiye halkının işçi sınıfı öncülüğünde emperyalist boyunduruğu kırması, feodal sultanlığın ve onun temelini teşkil eden toprak ağalığı sisteminin yıkılması doğrultusunda mücadeleyi amaç edinmişti. Bu amaca varmanın, işçi sınıfının siyasi partisini yaratmadan mümkün olamıyacağını çok iyi biliyordu. Türkiye işçi sınıfının öncü siyasi örgütünün kurulması amacıyla, 1918 yılında Yeni Dünya adlı Türkçe komünist gazeteyi yayınladı. Mustafa Suphi'nin büyük çabalarıyla gerçekleştirilen Yeni Dünya, Türkiyeli komünistlerin mücadele organı oldu, yollarını aydınlattı.

Mustafa Suphi'nin mücadele ile dolu hayatı, teori, örgütlenme ve eylem alanlarında yoğun ve seçkin bir çalışmaya örnektir. Bu çalışmanın Türkiye Komünist Partisi'nin örgütlenmesine kadar geçen dönemde en önemlileri şöyle sıralanabilir: 1918 Haziran'ında Kazan'da "Türk Savaş Tutsakları Sosyalist Örgütleri Temsilcileri Kurultayı"nı örgütledi. 1918 Temmuz'und a Moskova'da "Türk Sol Sosyalistleri İlk Kurultayı"nı örgütledi ve yönetti. "Doğu Halkları Komünist Örgütleri Merkez Bürosu"nda yoğun bir çalışma yürüttü. Komünist Enternasyonal'in I kongresi'ne katıldı ve 1919 yılı yazında Komintern'in Güney Bürosu'nda görev aldı. Bu arada Marksizm-leninizmin temel eserlerini Türkçe'ye bizzat çevirdi veya çevrilmesini örgütledi. Kırım'da Türkiyeli, Romen, Bulgar devrimcileri ve yerli halktan oluşan "Doğu Enternasyonal Birliği" adlı silahlı kuvveti örgütledi. Rus gericileri ve emperyalist müdahalecilere karşı verilen savaşta 12. Ordu saflarında Komintern Güney Bürosu'na bağlı birlikler içinde savaştı. Bütün bunların yanısıra önemli bölümü emperyalist işgal altında tutulan Türkiye'deki mücadeleyle yakından ilgileniyor, partizan birlikleri örgütlüyordu.

Mustafa Suphi, M. Kemal önderliğinde kurulan komprador-ağa hükümetinin önderliğinde yürütülecek mücadelenin halk yığınlarını kurtuluşa götürmiyeceğini ısrarla belirtiyordu. 1920 Temmuz'unda Yeni Dünya gazetesinde şöyle yazıyordu:

"Bugün Avrupa ve Istanbul'un satılık ajanlarıyla eşit olmayan bir savaşta kanlarını akıtan işçi, köylü ve asker yoldaşlarımız, bu kardeşi kardeşe kırdıran savaştan sonra yeni egemenliğin yine eski kan içicilerin, melun paşaların ve ağaların eline geçmesinden memnun olacaklar mı? Yine haksız, hukuksuz kalmayı isteyecekler mi? Şüphesiz ki hayır... Yeni egemenlik, aşağıdan hayatın içerilerinden, dövüşen emekçi halkın katılmasıyla kurulmalıdır. Böyle bir egemenlik ancak kararlı mücadeleyle yaratılabilir, ancak böyle bir halk egemenliği, zalimlere karşı savaşta başarı kazanabilir. Biz, Türk işçi, köylü ve askerlerinin gerek böyle bir mücadeleye, gerek örgütlenmeye yeteneklerinden kuşku duymuyor ve bunun için diyoruz ki: Yaşasın Türk İşçi, Köylü ve askerlerinin iktidarı!"

Mustafa Suphi 1 Eylül 1920' de Bakü'da toplanan I. Doğu Halkları Kurultayı çalışmalarına da faal olarak katıldı. O'nun Türkiye işçi sınıfının öncü partisini kurmak uğruna yürüttüğü yoğun çalışma, Türkiye Komünist Partisi'nin 10 Eylül 1920'de toplanan I. Kongresiyle hedefine ulaştı. Türkiye Komünist Partisi, Ankara Hükümeti'nin izin vermemesi üzerine ilk kongresini, Bakü'da topladı, Kongre' ye 15 Komünist örgüt ile Istanbul, Anadolu ve Bakü kümelerinın temsilcilerinden oluşan 74 delege katıldı. Bu delegelerden 51'ini Istanbul ve Anadolu'dan gelenler oluşturuyordu. Mustafa Suphi önce Kongre başkanlığına kongre sonunda da oybirliğiyle parti başkanlığına seçildi. Kongredeki Istanbul komünist delegelerinin yöneticisi Ethem Nejat' da TKP genel sekreterliğine seçildi.

KEMALİST GERİCİLERİN KANLI TERTİBİ

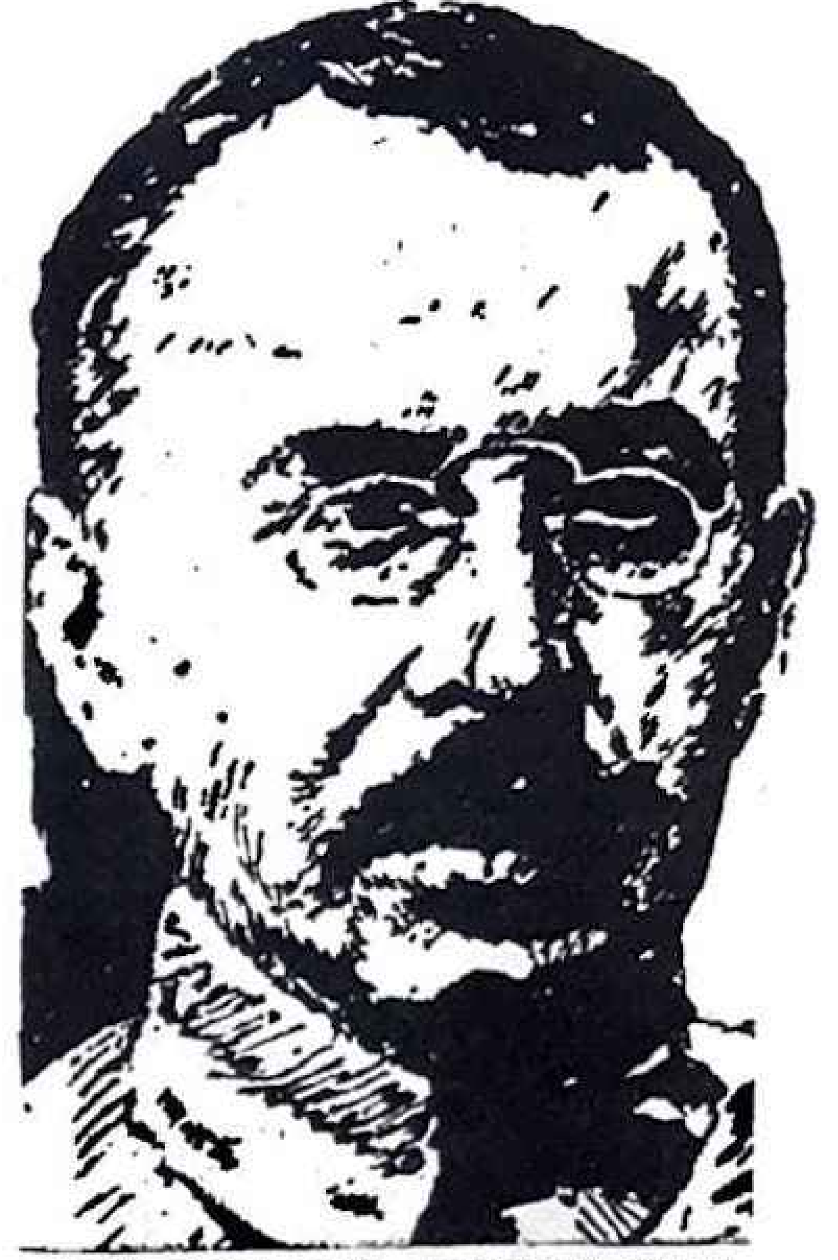
Ama Kemalist gericiler boş durmuyordu. TKP'nin kurulma hazırlığı ve giderek kurulması, gericilerin yüreğine korku saldı. TKP'yi, onun önderi ve örgütleyicisi Mustafa Suphi'yi yok etmek üzerine sinsice planlar hazırladılar. TKP kurulmadan önce Ankara'da bizzat Mustafa Kemal tarafından 1920 sonbaharında sahte bir "Komünist Partisi" kurduruldu. Mustafa Suphi sahte "Komünist Partisi" ne karşı kararlılıkla savaştı. "Proletarya davasından elinizi çekin!" sloganıyla sahte "Komünist Partisi"nin maskesini düşürdü.

Kemalist gericiler oyunlarının boşa çıktığını gördüler. Mustafa Suphi'yi katletmeyi planladılar. Kemalistler bu işi gerçekleştirebilmek için bir yandan Mustafa Suphi ve yoldaşlarına dost görünüşlü çağrılar yolluyorlar, diğer yandan alçakça planlar hazırlıyorlardı. Mustafa Kemal, Mustafa Suphi'ye bir mektup yazarak, TKP'nin Büyük Millet Meclisi'ne bir delegasyon göndermesini ve hükümetle sürekli bağ kurarak "gerçek ve maddi yardımda bulunulmasını" istiyordu. 1921 Aralık'ında doğrudan doğruya Ankara hükümeti Mustafa Suphi ve yoldaşlarını Ankara'ya davet etti.

Mustafa Suphi, bir an önce Türkiye'ye gelerek mücadeleye atılmak istiyordu. Komünistlere azgın baskılar uygulayan Kemalistlerin çağrılarını ihtiyatla karşılıyordu. Buna rağmen içindeki büyük mücadele arzusu, onu bir an önce Türkiye'ye gitmeye yöneltti. Bakü'dan Türkiyeli komünistlerden oluşan, gönüllüyer alayının başında yola çıktı. Fakat alay Azarbaycan'da yollar kesildiğinden Türkiye'ye ulaşamadı. Bunun üzerine, aralarında TKP Genel Sekreteri Ethem Nejat ve Merkez Komitesi üyeleri Hilmioğlu Hakkı, Nazmi ve İsmail Çitoğlu'nun da bulunduğu en yakın 14 yoldaşıyla birlikte Ankara'ya gitmek üzere yola çıktı. Telaşlanan Ankara hükümeti, alçakça hazırladığı planını uygulamaya koydu. Ankara Hükümeti nin talimatı üzerine Kâzım Karabekir Kars'ta iki yüzlülükle, gösterişli bir karşılama töreni düzenledi. Bundan sonra hazırlanan oyun sahneye kondu. Her yerde Mustafa Suphi ve yoldaşlarına çeşitli saldırılar düzenlendi; Ankara'ya gitmeleri engellendi. Yoldaşları Mustafa Suphi'den geri dönmesini istediler, Fakat, o reddetti.

Mustafa Suphi 14 yoldaşıyla birlikte 28 Ocak 1921 akşamı Trabzon'a vardı. Jandanlar 15 komünistin silahlarını aldılar, ellerini kelepçelediler ve dövdüler. Mustafa Suphi ve 14 yoldaşı önceden hazırlanmış bir motorlu sandala bindirildiler ve sandal denize açıldı. Kısa süre sonra kiralık kaatillerle dolu bir diğer sandal da, denize açıldı. Mustafa Suphi ve 14 yoldaşı bu kaatillere karşı son nefeslerine kadar direndiler. Fakat sonunda süngülenerek denize atıldılar.

Mustafa Suphi ve yoldaşlarının ölümü TKP için çok büyük bir kayıp niteliğindeydi. Genç TKP, önderini ve en ileri savaşçılarından 14'ünü kaybetmişti. Mustafa Suphi'den sonra TKP' nin yönetimine Şefik Hüsnü getirildi. Şefik Hüsnü önderliğindeki TKP, sağ oportünist bir siyaset izledi. TKP, Kemalist gericilerin ağır baskı ve takibine maruz kaldı. Türkiye işçi ve köylüleriyle birleşemedi. Kemalizm kuyrukçuluğuna düştü. Hemen her yıl düzenlenen tevkifatları alt edemeyen TKP, 1951 yılındaki tevkifatla iyice dağıldı. Parti'nin önderleri tutuklandılar. Bu tarihten sonra yurt dışına çıkan bir grup kavga kaçağı, yurt dışında küçük bir grup oluşturdu. Yakup Demir önderliğinde birleşen mülteci grup, SBKP'ye Kruşçev revizyonizminin hakim olmasından sonra ona göbekten bağlandı. Revizyonist T"K"P, Sosyalist Sovyetler Birliği'nin revizyonist Kruşçev-Brejnev kliği tarafından kapitalist bir ülke haline dönüştürülüp, adım adım sosyal-emperyalist bir devlet haline getirilmesine bağlı olarak, revizyonist bir partiden, adım adım, sosyal-faşist karakterde karşı-devrimci ve sosyal-emperyalizmin işbirlikçisi bir parti ye dönüştü. Onun Marksizm-leninizm adına savunduğu revizyonist tezler, işbirlikçi ve sosyal-faşist karakterini maskelemenin bir aracından başka bir şey değildir. Bugünkü İ. Bilen sosyal-faşist çetesinin önderliğindeki T"K"P'nin Mustafa Suphi'nin Marksist-leninist çizgideki TKP'siyle ve Şefik Hüsnü'nün önderliğindeki, sağ oportünist çizgisine rağmen yurtsever nitelikteki TKP'siyle en küçük ilişkisi yoktur. Bugünkü T"K"P, devrimimizin baş hedeflerinden biridir ve Rus sosyal-emperyalizminin işbirlikçisi sosyal-faşist bir partidir.

"PROLETARYA İÇİN, HAYAT VE ŞEREF, AZM İLE BİRLİKTEDİR. ÖLÜM VE MEZELLET, MISKINLIK VE PERİŞANLIKTIR." MUSTAFA SUPHİ

MUSTAFA SUPHİLERİN BAYRAĞINI YÜKSEKLERDE TUTALIM.

Mustafa Suphi'nin yaşamı bize, proletaryanın davasına inanç, bağlılık ve kararlılığın, proleter uzlaşmazlık ve fedakarlığın halk yığınlarına ve onların gücüne derinden inanç ve bağlılığın örneğini sunuyor. Türkiye devrimcileri, Türkiye proletaryasının büyük önderinin bu üstün niteliklerini örnek alacaklardır.

Mustafa Suphi'nin ölümünden çıkartılması gereken tarihi bir ders vardır. Bu ders, hakim sınıflara hiç bir şekilde güvenilemiyeceğidir. Hakim sınıfların, güler yüzlerine, tatlı dillerine en küçük şekilde de olsa güvenmek, vahim sonuçlara yol açar. Çin'de 1927'deki Şanghay katliamı ve değişik zamanlarda ortaya çıkan binlerce örnek bu konuda kan pahasına edilen acı dersler vermiştir. Hakim sınıflara karşı, proleter uzlaşmazlığını korumak zorunludur.

Türkiye işçi sınıfı, bir komüniste yakışır mücadele yürüterek ölen Mustafa Suphi ve 14 yoldaşını unutmayacaktır. Sınıfımızın şehitlerine lâyık oldu-

Devamı sayfa 15'de

DÜNYADA VE TÜRKİYE'DE SİYASİ DURUM VE PROLETARYANIN GÖREVLERİ (

EMPERYALİZM İÇİN SAVAŞ DAİMA GEREKLİDİR

Bugün uluslararası durum oldukça karışık bir görünüm arzetmektedir. Ortaya çıkan her yeni oluşum hem toplumların, hem de dünyanın ilişkilerine yeni boyutlar kazandırmaktadır. Emperyalizm ve proleter devrimleri çağı, içsel veya dışsal boyutlarıyla çelişkilerin hem yoğunlaştığı, hem de birbirlerini etkileme sürecinin oldukça büyüdüğü bir çağdır. Bu da, bizim sorunlara yaklaşırken ve çözümler ortaya koyarken, içinde bulunduğumuz gelişme sürecini ulusal ve uluslararası planda ele almamızı, ikisinin diyalektik bütünlüğünü zedelemeden kavramamızı ve sürecin tüm yönlerini tahlil etmemizi zorunlu kılmaktadır.

ABD emperyalizminin ve Rus sosyal-emperyalizminin saldırı, yayılma ve hegemonya siyasetini; aralarında süren şiddetli rekabetin yolaçtığı dünya savaşı tehlikesini anlamak emperyalizmin gerici özünü ve talancı tabiatını anlamak demektir.

Emperyalist sistemin tabiatı gereği ortaya çıkan bir objektif olgu da, emperyalist devletler arasındaki çelişkiler ve çatışmalardır. Tekelci kapitalizmin ortaya çıkışı serbest rekabet ortamını yoketti. Kısmen barışçı ilişkiler içinde kapitalizmin sürekli olarak gelişmesini ve başka ülkelere yayılmasını imkansız hale getirdi. Dünya pazarlarını ele geçirme meselesi de, kısmen barış içinde yayılma yerine, sömürgeleri ve etki alanlarını yeniden paylaşmak için silahlı savaşa başvurmaya dönüştü. Tekelci kapitalizm, kapitalizmin çürümüşlüğünü, ölümünü özünde taşımaktadır. Kapitalizm, emperyalizm aşamasında artık yokolmaya gitmektedir.

Emperyalizm döneminde, gelişmenin eşit oranda olmaması kanununun (kapitalizmin mutlak bir kanunudur) etkisi, serbest rekabetçi kapitalizm dönemine kıyasla daha artmıştır. Bu kanundan anlaşılması gereken, çeşitli kapitalist ülkelerin ekonomik gelişme düzeyinin farklı farklı olması değildir. Söz konusu Leninist kanunu, çeşitli kapitalist ülkelerin ekonomik gelişme düzeylerindeki farklılık meselesine indirgemek, serbest rekabetçi kapitalizm ile emperyalizm arasındaki farkı, emperyalizmin ekonomik niteliğini kavramamak olur. Emperyalizm döneminde kapitalist ülkelerin gelişmesinin eşit oranda olmaması ile, çeşitli kapitalist ülkelerin ekonomik gelişme düzeylerindeki farklılık ayrı şeylerdir. Emperyalizm döneminde kapitalist ülkelerin ekonomik gelişme düzeylerindeki farklılık hızla azalmaktadır. Bu ülkelerin, aynı düzeye erişmeleri hızlanmaktadır. İşte bu durum, emperyalizm döneminde, gelişmenin eşit oranda olması kanununun daha büyük etki göstermesinin esasını oluşturmaktadır.

Bir kısım emperyalist devletlerin, kendilerinden ileri emperyalist devletlerin düzeyine ulaşmaları, birbirlerini geçme mücadelesini sertleştirmekte, pazarlar ve etki alanları üzerindeki rekabeti kızıştırmakta, bu durum savaşların ortaya çıkmasının ön şartlarını oluşturmaktadır.

Emperyalizm döneminde, dünya pazarlarının çeşitli emperyalist güçler tarafından paylaşılmış olması, yeni pazarlar, etki alanları ve hammadde kaynakları ele geçirmek isteyen emperyalist bir gücün, diğerlerinin pazarlarına ve etki alanlarına el atmasını zorunlu hale getirmektedir. Yine aynı şekilde, bilim ve tekniğin gelişmesi, emperyalist ülkeler arasındaki farklı gelişim düzeyinin hızla ortadan kalkması, birinin diğerini sıçramalı olarak geçmesini mümkün kılmaktadır. Bundan başka, dünya pazarlarının eski paylaşımı, daha sonra yeni kuvvet ilişkilerinin ortaya çıkmasıyla, çelişki yaratmakta ve bu yeni kuvvet ilişkileri arasındaki çelişkinin çözümü emperyalist savaşları zorunlu hale getirmektedir.

Günümüzde Rus sosyal-emperyalizminin gelişim hızı, ABD emperyalizminden daha fazladır. ABD emperyalizminin gelişim hızının, Rus sosyal-emperyalizminden geri olması, onun emperyalist sistem içindeki tekelci durumunu bütünüyle kaybettiği anlamına gelmez. ABD emperyalistleri ellerindeki mevzileri kaybetmemek için yoğun çaba harcarken, Rus sosyal-emperyalistleri de, kendi hegemonyalarını kurmaya çalışmaktadır. Bugün dünyada emperyalist sistem içinde gittikçe keskinleşen bu çelişki, yeni bir dünya savaşı tehlikesini büyütmektedir. İki süper devlet arasındaki çelişki, yatırım alanları, pazarlar, hammadde kaynakları için şiddetli mücadeleleri doğurmakta, ekonomik, siyasi, askeri ve kültürel alanlarda kıyasıya rekabete yolaçmaktadır.

II. Dünya Savaşı'ndan sonra, dünyanın her yerinde saldırı ve hegemonya siyaseti izleyen ABD emperyalizmi, İngiltere, Fransa Batı Almanya, Japonya, Kanada, İtalya, Belçika, Avustralya vb. kapitalist ülkeleri askeri, ekonomik ve siyasi denetimleri altına almıştı. Asya, Afrika ve Latin Amerika'da patlak veren milli kurtuluş savaşları ve milli bağımsızlığına sahip ülkelerin ortaya çıkışı, ABD denetimi altındaki dünya pazarlarını daraltmış ve bu alanlarda ABD emperyalizminin askeri, siyasi ve ekonomik tekelini sarsmıştır. ABD emperyalizmi bugün emperyalizm döneminde gelişmenin eşit oranda olmaması kanunu gereğince ve sıçramalı gelişim sürecine uygun olarak, ekonomik, siyasi ve askeri üstünlüğünü kaybetmektedir.

Stalin'in ölümünden sonra parti yönetimini ve devlet iktidarını gasbeden revizyonist burjuva kliği, dünyanın ilk sosyalist ülkesi SSCB'yi adım adım kapitalist bir ülkeye, bugün dünyanın her yerinde saldırı ve yayılmacılık faaliyeti sürdüren sosyal-emperyalist bir devlet haline dönüştürdü. Sovyet sosyal-emperyalizminin ekonomik temeli, tekelci devlet kapitalizmidir. Sovyetler Birliği'nde üretim araçlarının özel mülkiyeti, tümüyle bürokrat tekelci kapitalist sınıfın elindedir. Sınıf temeli bürokrat tekelci burjuvazi olan, sosyal-faşist nitelikteki devlet, ekonominin can damarını ve toplumun tüm zenginliklerini kontrol etmekte ve sömürmektedir. Sovyetler Birliği'ndeki devlet kapitalizminin, tekelci niteliği, ABD'deki mali sermayenin örgütlenmesine kıyasla, daha kuvvetli, örgütlenme seviyesi daha yüksek, devlet mekanizmasını kontrolü daha sıkı ve ekonomiye el atma imkanı daha fazladır. Bu iktisadi yapının bağrında taşıdığı özellikler, Rus sosyal-emperyalizminin saldırganlıkta, yayılmacılıkta ve dünya hegemonyası için yürüttüğü mücadelede daha da cüretkar ve zalim olmasına yolaçmaktadır. Rus sosyal-emperyalistleri ekonomiyi, hegemonya stratejisine azami derecede tabi tutabilmekte, ekonomik gücünü, askeri ve siyasi gücü ile birleştirebilmektedir. Bu durum, Rus sosyal-emperyalizminin, ekonomik güç olarak ABD emperyalizminden daha zayıf olduğu halde, saldırı mevziinde olmasını, dünyanın yeniden paylaşımını talep etmesini beraberinde getirmiştir.

Rus sosyal-emperyalizmi yükselen bir emperyalist güç olarak, dünyanın yeniden paylaşımını talep etmektedir. Pazarları, etki alanlarını, mhammadde kaynaklarının yeniden paylaşımı yolunda ABD emperyalizmiyle kızgın bir mücadeleye girmiştir. Kimi zaman bu mücadele hızını kaybetse de, uzlaşmalar olsa da bu geçicidir. Ve bu geçici uzlaşmalar daima daha azgın ve amansız çelişkilere ve mücadelelere yolaçar.

ABD emperyalizminin dünya çapında gerileyişi olgusu, emperyalist sistem içindeki çelişkileri; iki süper devlet arasındaki hegemonya mücadelesini daha da derinleştirmektedir. Bu durum aynı zamanda iki süper devletle, dünyanın ezilen ulusları ve halkları arasındaki çelişkiyi de yoğunlaştırmaktadır.

İki süper devlet arasında cereyan eden hegemonya mücadelesi, savaş etkenlerini artırmaktadır. Bu durum, dünya halklarının, savaş kaynağı iki süper devlete ve onların çeşitli ülkelerdeki destekçi güçlerine karşı mücadelesini tarihi bir görev olarak gündeme getirmektedir.

Emperyalizmin tabiatındaki çelişkiler hiç bir şekilde kendiliğinden yokolmıyacaktır. Emperyalist savaş emperyalizmin tabiatındadır. Onun yağma ve talan emellerindedir. Emperyalizm yokolmadan, onun yağma ve talan emelleri de yokolmıyacaktır. Dolayısıyla emperyalizm varoldukça emperyalist savaşlar da kaçınılmazdır. Bugünkü somut uluslararası durumda, savaş tehlikesinin kaynağı iki süper devlet; ABD emperyalizmi ve Rus sosyal-emperyalizmidir. Rus sosyal-emperyalizminin genç ve yükselen bir emperyalist oluşu, dünyanın yeniden paylaşımını esas talep eden güç oluşu, onu savaş tehlikesinin esas kaynağı yapmaktadır.

Emperyalizm varoldukça, emperyalizmin tabiatındaki çelişkiler de varolacak ve emperyalizmin kanunları işlemeye devam edecektir. ABD emperyalizminin gerileyişi olgusu, onun tabiatının değiştiği ve yumuşadığı anlamına gelmez. Aksine gerileyişi onu hırçınlaştırmakta ve saldırganlaştırmaktadır. Yıkılmamak için elinden gelen gayreti sarfetmektedir. ABD emperyalistleri, Rus sosyal emperyalistleriyle rekabette ellerindeki mevzileri korumak, yeni mevziler kazanmak için güçlenmeye çalışıyor, silahlanmaya hız veriyor, mevzilerini tahkim ediyorlar. Halkları ezip, yağmalamaktan asla geri durmuyorlar.

İki süper devlet, içte kendi halklarını ezip, sömürmekte, dışta başka uluslara ve halklara saldırılar düzenlemekte, onları ezmekte, devletlerin iç işlerine karışmakta, şantaj, tehdit ve hegemonya emellerini gerçekleştirmeye çalışmaktadırlar. Kendilerine bağlı sömürge ve yarı-sömürge ülke halklarının mücadelesini en gaddar yollarla bastırmaktan asla geri durmamaktadırlar. Fakat tüm bunlara rağmen dünya proletaryasının ve ezilen halkların emperyalizme, sosyal-emperyalizme ve dünya gericiliğine karşı mücadelesi yükselmektedir. Dünya halklarının, savaş kaynağı iki süper devlete ve onların çeşitli ülkelerdeki destekçi güçlerine karşı birliği ve mücadelesi gelişmektedir.

Emperyalist sistem içindeki buhran derinleşmektedir. Önceleri emperyalizmin iç çelişmelerinden doğan, üretimin gelişim hızının düşmesi ve enflasyonun artması şeklinde kendini gösteren buhran, daha sonra ağır para ve enerji krizi ile birleşerek daha da ağırlaşmıştır. Bu buhran emperyalist ve sosyal-emperyalist ülkelerin kendi aralarındaki çelişkileri keskinleştirmektedir ve özellikle iki süper devlet arasındaki çelişki ve rekabet sertleşmektedir. Diğer taraftan Kanada, Japonya ve Avrupa emperyalistleri ile iki süper devlet arasındaki çelişki de yoğunlaşmaktadır. Onlarda sermaye ihraç alanı, pazar ve etki alanları kazanmak için, bugün geniş boyutlara varmış olmasa da, iki süper devletle boy ölçüşecek durumda olmasalar da bir mücadele yürütmektedirler.

İki süper devlet, bugün eski etki alanları ve pazarlarıyla yetinemez duruma gelmiştir. Güçler ilişkisinin değiştiği, pazarların, hammadde kaynaklarının ve etki alanlarının yeniden paylaşımının zorunluluğu günden güne, aydan aya kendini daha da hissettirmektedir.

İki süper devlet ekonomilerini askerileştirmek yolunda olağanüstü hızlı adımlar atmaktadır. Askeri harcamalar, baskı ve zulüm mekanizmalarının tahkimi ve yapılan harcamalar, eşi görülmedik biçimde artmıştır. İki süper devlet durmaksızın silahlanmaktadır. Elbette dünya barışına gönülden vurgun olduğu için değil, savaşmak için. Fakat onlar bunu yaparken dillerinden barış ve silahsızlanma şarkılarını eksik etmiyorlar. Özellikle Rus sosyal-emperyalistleri, dünya "barışının" ve "silahsızlanmanın" şampiyonluğunu yapıyor. Çeşitli uluslararası toplantı ve konferanslarda dünya "barışı" uğruna sahte gözyaşları döküyor. Ama diğer taraftan hızla silahlanıyor. Rus sosyal-emperyalistleri ekonomilerini askerileştirmede ve askeri harcamalarda rakibi ABD emperyalizmini geride bırakmış durumdadır.

İki süper devletin ve özellikle Rus sosyal-emperyalistlerinin ard arda gelen silahsızlanma önerileri, iflas etmektedir. Nükleer silahların sınırlandırılması için düzenlenen çeşitli toplantı, konferans ve görüşmeler, silahlanma ve silahlı kuvvetleri güçlendirme toplantılarına dönüşmektedir. Bu da savaş tehlikesini giderek artırmaktadır.

Yeni pazarlar elde etmek, hammadde kaynaklarına el koymak, sermaye ihracı için etki alanları yaratmak yolunda savaş gereklidir. İki süper devlet için dünyayı paylaşmanın tek yolu savaştır. "Emperyalizm için

savaş daima gereklidir."

Yeni bir dünya savaşı tehlikesinin arttığı mevcut şartlarda, "ya devrim savaşı önleyecek, ya da savaş devrime yolaçacaktır." Devrimlerle önlenmediği sürece savaş kaçınılmazdır. Fakat bu, devrim olmazsa hemen veya çok yakında savaş çıkar anlamına gelmez. Dünya halklarının, savaş kaynağı iki süper devlete ve onların çeşitli ülkelerdeki destekçi güçlerine karşı amansız mücadelesi savaşı bir süre erteleyebilir, geri bıraktırabilir.

İki süper devlet arasındaki rekabet ve dalaşma Avrupa'da odaklaşmaktadır. Avrupa iki süper devletin askeri güçlerini karşılıklı olarak yoğunlaştırdıkları en dolaysız ve en can alıcı çatışma bölgesidir. Dünya hegemonyası için girişilen Sovyet-Amerikan rekabetinin stratejik durumuna bakılırsa, saldırı mevziinde bulunanın dünyanın yeniden paylaşımını esas talep eden Rus sosyal-emperyalizmi olduğu görülür. Rus sosyal emperyalizminin dünyanın her yerindeki, bilhassa Avrupa'daki yayılma siyaseti, onun saldırı mevziinde bulunduğunun açık delilidir. Rus sosyal-emperyalistleri, burada yanlız Doğu Avrupa'daki hegemonyasını pekiştirmeye çalışmakla kalmayıp, Batı Avrupa ülkelerine karşı askeri tehditini durmadan artırmaktadır. Avrupa'nın güney ve kuzey kanatlarında Rus sosyal-emperyalizminin yayılma çabaları özellikle yoğundur. Çünkü buralar hem Atlantik'e açılan stratejik geçittirler, hem de ABD ve NATO savunma zincirinin en zayıf halkalarıdır.

Rus sosyal-emperyalistleri, bu hegemonyacı stratejilerine askeri destek olarak Akdeniz filolarını güçlendirmişler ve güçlendirmeye devam etmektedirler. Mevcut durumda daimi olarak Akdeniz'e yerleşen Sovyet savaş filosunun gücü, 6. Amerikan filosunun gücünü aşmıştır. ABD emperyalistleri de rakiplerinden geri kalmamak için askeri durumunu güçlü tutmaya, çatlakları tamir etmeye çalışmaktadır. ABD emperyalistleri de Avrupa'daki kuvvetlerini geliştirmekte, Orta-Doğu'da savaş hazırlıklarını yoğunlaştırmaktadır.

Akdeniz bölgesi öteden beri, stratejik konumdan dolayı, emperyalistlerin hegemonya mücadelesine sahne olmuştur. ABD emperyalistleri II. Dünya Savaşı'ndan sonra, bu bölgede İngiltere'nin yerini almıştı. Şimdide Akdeniz, iki süper devletin hegemonya mücadelesine sahne olmaktadır. İki süper devletin donanmalarının sürekli gezinmesi, Akdeniz ülke ve halkları için ciddi bir tehdit oluşturmaktadır. Emperyalist savaş, bu bölge ülke ve halklarını her geçen gün daha fazla tehdit etmektedir. Cünkü iki süper devletin Akdeniz'deki hegemonya siyasetleri halkları korkutmak, enlerinde diz çöktürmek denetimlerini zorla kabul ettirmek siyasetidir. Fakat Akdeniz halkları iki süper devletin şantaj ve tehditlerine pabuç bırakmamaya kararlıdır.

Rus sosyal-emperyalizmi, Kıbrıs, Yunanistan ve Türkiye üzerinde ABD emperyalizminin hakimiyetinin sarsılması sonucu, buralarda hegemonya kurma çabalarını yoğunlaştırmıştır. Rus sosyal-emperyalistleri, Kıbrıs bunalımından sonra ortaya çıkan gergin durumdan faydalanarak, Türkiye ile Yunanistan'ın arasını açmaya yeltenmektedir. Böylece, NATO'nun güney kanadını zayıf düşürmeyi, bu ülkelerle ABD ve NATO arasındaki çelişkileri keskinleştirmeyi, önemli stratejik konuma sahip boğazları ele geçirmeyi ve ülkemizde hegemonya kurmayı düşünmektedir.

İki süper devlet Ortadoğu'da Arap halklarını ve özellikle Filistin halkını, siyonist saldırgan İsrail'e teslim olmaya zorluyor. Cenevre Konferansında ve diğer uluslararası forumlarda önerdikleri Arap halkları için ağır sonuçlu çözümlere boyun eğdirmeye çalışıyorlar. Lübnan'da aylarca süren ve son amacı Filistin devrimini bastırmak olan kanlı iç savaşın nedeni de iki süper devlettir. İki süper devletten biri olan ABD emperyalistleri İsrail'i açıkça desteklerken, Suudi Arabistan ve İran Körfezi Emirlikleri ile ilişkilerini de kendi lehine çevirmiştir. Rus sosyal-emperyalizminin, bölgedeki mevzilerini yıpratmayı başarmıştır. Rus sosyal-emperyalistleri de Mısır'dan yedikleri şamardan sonra şimdi, bazı Arap ülkelerinde sahip oldukları mevzilere dayanarak yeniden, ileri mevziler kazanmaya kaybettiklerini telafiye girişmiştir.

Dünyada cereyan eden olaylar doğruluyor ki, iki süper devlet burunlarını soktukları her yerde karışıklıklar çıkarıyorlar. Devletlerin bağımsızlık, milletlerin kurtuluş, halkların devrim mücadeleşini boğmaya gayret ediyorlar. Yarattıkları karışıklıktan yararlanarak hegemonya emellerini gerçekleştirmeye çalışıyorlar.

SAVAŞ VE DEVRİM ETKENLERİ YÜKSELİYOR!

Bugün dünyada dört temel çelişki vardır:

a) Ezilen milletlerle emperyalizm ve sosyal-emperyalizm arasındaki çelişki,

b) Kapitalist ve revizyonist ülkelerde proletarya ve burjuvazi arasındaki çelişki,

c) Emperyalist (sosyal-emperyalizm dahil) ülkelerin kendi aralarındaki çelişki,

d) Sosyalist ülkelerle, emperyalizm ve sosyal-emperyalizm arasındaki çelişki.

Dünyadaki temel çelişkiler, özellikle iki süper devletle dünyanın ezilen milletleri ve halkları arasındaki çelişki ve iki süper devletin kendi aralarındaki çelişki dahada keskinleşmektedir. Dünya büyük karışıklıklara sahne olmaktadır. Fakat gelecek halkların ellerindedir ve parlaktır.

Bugün Asya'nın, Afrika'nın, Latin Amerika'nın halkları iki süper devlete karşı mücadelede geniş bir cephe oluşturmaktadır. Halklar sömürgeci ve yeni-sömürgeci hakimiyetten kurtulmak için her alanda büyük mücadeleler veriyorlar. Dünya halkları her geçen gün siyasi gerçekleri daha fazla kavrıyarak, iki süper devlete ve onların çeşitli ülkelerdeki destekçi güçlerine karşı inatla mücadele veriyorlar. İki süper devletin saldırı, yayılma ve hegemonya siyasetinin, kendi varlıkları için ne denli büyük tehlike oluşturduğunu daha iyi anlıyorlar.

Devletlerin bağımsızlık yönündeki olumlu eylemleri gelişirken, milletlerin kurtuluş ve halkların devrim mücadeleleri iki süper devlete darbeler indirmektedir. Devletlerin bağımsızlık, milletlerin kurtuluş, halkların devrim mücadeleleri, devrim akımı içinde birleşmektedir. Bu mücadeleler içinde esas ve tayin edici olanı halkların devrim mücadeleleridir.

Günümüz dünyasında varlığı ve gelişmesiyle tüm diğer çelişkilerin gelişmesini ve çözümünü etkileyen baş çelişki; iki süper devletle dünyanın ezilen milletleri ve halkları arasındaki çelişkidir. Bu, ezilen milletlerle emperyalizm ve sosyal-emperyalizm arasındaki temel çelişkinin günümüzdeki somut ifadesidir. Dünya halklarının baş düşmanları, dünya halklarının çözmesi gereken bu baş çelişkiden hareketle tespit edilir. Devrim sürecinin gelişmesini köstekleyen, devrimin karşısındaki en büyük engeli teşkil eden ve dünya devriminin içinde bulunduğumuz aşamada esas darbeyi indireceği merkezi hedefler, yani baş düşmanlar iki süper devlet; ABD emperyalizmi, Rus sosyal-emperyalizmi ve onların çeşitli ülkelerdeki destekçi güçleridir.

Dünyada hem savaş, hem de devrim etkenleri artmaktadır. Dünya proletaryası ve halklar esas darbeyi savaş kaynağı güçlere; iki süper devlet ve onların çeşitli ülkelerdeki destekçi güçlerine indirmelidirler.

Dünya devriminin itici güçleri dünya halkları, ezilen milletler ve devlet bağımsızlığı mücadelesi veren 3. Dünya ülkeleridir. 3. Dünya iki süper devlete karşı mücadele içinde şekillenmekte ve birliğini pekiştirmektedir. 3. Dünya ülkeleri hammadde ve diğer yeraltı, yerüstü zenginlik kaynaklarına sahip çıkmaktadırlar. Dünya siyasetinde etkinliğini hissettiren 3. Dünya ülkeleri, birçok defa iki süper devletin oyunlarını bozmuştur.

Geçenlerde OPEC üyesi ülkelerin petrol fiyatını % 10 artırma kararı son tahlilde iki süper devletin hegemonyacı, yeni-sömürgeci siyasetine indirilen bir darbedir. OPEC ülkeleri bu kararla, uluslararası alanda, başta iki süper devlet gelmek üzere emperyalist devletlerin dizginsiz tekel hakkına; başka ülkelere eşit olmayan ilişkileri kabul ettirmek için fütürsuzca kullandıkları bu imtiyazı kıracak şekilde hareket etmişlerdir.

OPEC üyesi ülkeler petrolün fiyatını artırarak, Amerikan tekellerinin ve diğer yabancı şerkitlerin azgın yağma ve talanına darbe vurmuşlardır. Diğer taraftan, bu karar, petrol üreten ülkelerin bazılarından ucuz fiyatla ithal ettiği petrolü, tekel fiyatlarıyla başka ülkelere satıp vurgun vurmaya pek alışmış Rus sosyal-emperyalistlerini ve Sovyet şirketlerini de etkilemektedir. İki süper devletin OPEC üyesi ülkelerin petrolü silah olarak kullanma yolunda attıkları bu olumlu adıma karşı tehditkâr biçimde seslerini yükseltmeleri buradan gelmektedir. OPEC örneği, uluslararası planda emperyalist devletlerce kabul ettirilen eşit olmayan ilişkilerin hüküm sürdüğü diğer alanlar da, hammadde üreten ülkelerin benzer eylemlerini teşvik edici bir rol oynamaktadır. Bu sebeple iki süper devlet dünya kamuoyunu petrol üreten ülkelere karşı çıkarmaya gayret ediyor. Şimdi artık sadece petrol üreten ülkeler değil, diğer hammadde üreten ülkelerde iki süper devletin yağma ve talanına karşı mücadele etmekte, hegemonyacı ve yeni-sömürgeci siyasetlerine karşı durmaktadırlar.

Büyük çoğunluğu emperyalizmin ve sosyal emperyalizmin yarı-sömürgesi durumundaki 3. Dünya ülkelerinin emperyalizm ve sosyal-emperyalizm ile değişen ölçülerde ilişki ve bağımlılıkları vardır. Birçok 3. Dünya ülkeleri halklarının, emperyalizme ve sosyal-emperyalizme karşı mücadeleleri ileri boyutlara tırmanmaktadır. 3. Dünya ülkeleri halklarının ve boyunduruk altındaki milletlerin sömürgeciliğe, yeni-sömürgeciliğe ve hegemonyacılığa karşı mücadeleleri gelişip, güçlenmekte, halkların devrim mücadelesinin belirleyici ve tayin edici önemi daha da artmaktadır.

Dünya proletaryasının görevlerinden biri, 3. Dünya'nın iki süper devlete karşı birliğini sağlamak, bu birlik temeli üzerinde 2. Dünya'yı tarafsızlaştırmaya çalışmak ve iki süper devlete karşı tavır aldığı ölçüde onunla ittifak kurmak, iki süper devleti tecrit etmektir. İki süper devletin aralarındaki çelişkilerden de dünya devrimi hesabına yararlanmak gerekir.

Proleter enternasyonalizmi, halkların devrim, milletlerin kurtuluş mücadelesinin zaferi, emperyalizmin ve sosyal-emperyalizmin yokedilmesi ve sosyalizmin inşası için dünya proletaryasının çıkarlarını ve birliğini ortaya koyar. Bu, somutta bütün ülkelerin proletaryasının ve halklarının dayanışmasını, işbirliğini ve karşılıklı yardımını ihtiva eder.

Emperyalizm ve proleter devrimleri çağında; devrimin, emperyalist sistemin en zayıf halkasından kırılması meselesi haline geldiği çağda, proleter enternasyonalizminin ilkeleri uygulanmadan, bir ülkede devrim davası ve sosyalizmin inşası başarıyla yürütülemez, zafere ulaşamaz.

Nasıl ki, emperyalizmin ve sosyal-emperyalizmin hakimiyeti uluslararası planda ise emperyalizme ve sosyal-emperyalizme karşı proletaryanın mücadelesi de iç mesele olmaktan çıkıp uluslararası planda bir mesele haline gelmiştir. Bu yüzden, dünya proletaryası, uluslararası bir olgu olan emperyalizmi ve sosyal-emperyalizmi ancak ortak bir mücadele ve çabayla altedebilir, devrimi zafere ilerletebilir.

Proleter enternasyonalizmin temel talebi, her ülkede proletaryanın ve onun partisinin tüm olanakları ve gücüyle, toplumsal ve milli kurtuluş için, sosyalizmin inşası için devrimci mücadele yürütmesidir. Proletaryanın amacı, yanlız kendi ülkesinde değil, tüm dünyada proletaryanın davasının zafere ulaşmasıdır. Bu, o ülkenin proletaryasının ve proletarya partisinin, kendi ülkesinde devrimci mücadelenin gelişmesi için azimle mücadele etmesinin ve bunu esas almasının yanısıra, dünya proletaryasının menfaatlerini savunarak, bütün ülkelerdeki devrimci mücadeleleri desteklemesi anlamına gelir.

ABD emperyalizmi saldırı, yağma ve talan siyasetini elden bırakmamasına rağmen azılı düşman yüzü, saldırgan niteliği tüm dünyada açığa çıkmış, dünya halklarına teşhir olmuştur. Genç ve yükselen bir emperyalist güç olan, dünyanın her köşesinde saldırı ve yayılma siyaseti izleyen ve dünyanın yeniden paylaşımını talep eden Rus sosyal-emperyalistleri ise yeterince teşhir olmamış, niteliği tam anlamıyla açığa çıkmamıştır. Onun niteliği hakkında bugün hala hayale kapılanlar, onun sosyalizm maskesi takmış canavar olduğunu göremeyenler vardır. Bu sebeple, Rus sosyal-emperyalizmine karşı savaşmak, onu teşhir ve tecrit etmek proleter enternasyonalizminin temel ölçütüdür. Rus sosyal-emperyalizminin sosyal-faşist karakteri kavranmadan, ona karşı savaşılmadan ne özgürlük ve bağımsızlık sağlanabilir ne de Marksist-Leninist çizgi ve siyaset uygulanabilir.

Günümüz şartlarında, halkların devrim, milletlerin kurtuluş mücadelelerini, devletlerin bağımsızlık yönündeki olumlu yönelimlerini desteklemeden, savaş kaynağı iki süper devlete ve onların çeşitli ülkelerdeki destekçi güçlerine karşı savaşmadan enternasyonalist olunamaz. Dünya proletaryasının menfaatleri ve birliği savunulamaz.

Savaş tehlikesinin arttığı günümüzde, proleter devrimciler savaş tehlikesinin ölçüsünü, niteliğini, bu tehlikenin önlenmesini sağlıyacak yol ve araçları kavramak zorundadırlar. Ortak düşmana karşı, tüm insanlığın candüşmanı iki süper devlete ve onların çeşitli ülkelerdeki destekçi güçlerine karşı dünya proletaryasının birlikte hareketini sağlamak, bugünkü şartlarda en önde gelen görevdir.

Bu tarihi görevi başarmak için;

Devrimci proletaryanın mücadeleyi, baş düşmanlar iki süper devlet ve onların çeşitli ülkelerdeki destekçi güçleri faşistler ve sosyal-faşistler üzerinde yoğunlaştırması gerekir.

Devrimci proletarya, iki süper devlete karşı esas olarak dünya halklarının birliği sağlamaya çalışmalı, dünya birleşik cephesini kurma yolunda, cephe alehtarlarını etkisiz kılmalıdır.

Devrimci proletarya, gerçek sosyalist ülkelerle ve kardeş proletarya partileriyle proleter enternasyonalizmi temelinde sıkı ilişkiler geliştirmeli ve ortak tavır takınmalıdır.

İki süper devlet ve onların çeşitli ülkelerdeki destekçi güçleri faşistler ve sosyal-faşistlere karşı mücadeleyi yozlaştıran amacından saptıran, her türden burjuva akım

lara karşı azimli, kararlı mücadele yürütmeli bunları teşhir ve tecrit etmelidir.

Günümüzde dünya proletaryasının savaş tehlikesine ve iki süper devlete karşı birlikte hareket etmesi için gerekli <u>en temel şartları</u> böylece özetleyebiliriz.

İki süper devlete ve onların çeşitli ülkelerdeki destekçi güçlerine karşı mücadele nin zayıflatılması, ve iki süper devletin saldırı, yayılma ve tehditlerine göz yumulması, boyun eğilmesi, onları daha pervasız yapacak, savaş tehlikesini daha da artıracaktır.

Savaşa karşı tüm güçleri tek cephede toplamak, iki süper devlete karşı mücadeleyi ve savaşa karşı hazırlığı hiç gevşetmeden sürdürmek dünya proletaryasının zaferinin garantisidir ve onun devrim mücadelesinin ayrılmaz parçasıdır.

Savaş tehlikesine karşı mücadeleyi zamanında örgütlemek büyük önem taşımaktadır. Bu, savaş kaynağı iki süper devlete ve onların çeşitli ülkelerdeki destekçi güçleri faşistler ve sosyal-faşistlere karşı mücadeleyi günü gününe her yerde yürütmek anlamına gelir. Bu mücadele soyut sloganlarla yürütülemez. Savaş tehlikesine karşı mücadele somut olmalıdır. Ve bu mücadele mevcut somut durumdan kalkılarak yürütülmelidir. Yoksa boş gevezeliğe dönüşür. Savaşa karşı mücadele ve hazırlık demek, savaş kaynaklarına ve onların destekçi güçlerine karşı mücadele yürütmek demektir. Dünyanın her yerinde devrimin zaferi için mücadele etmek demektir.

<u>HALK DEMOKRASİSİ VE MİLLİ BAĞIMSIZLIK ÇEŞİTLİ MİLLİYETLERDEN TÜRKİYE HALKININ TEMEL TALEBİDİR!</u>

Türkiye, başta ABD emperyalizmi gelmek üzere, çeşitli emperyalist ülkelere, iktisadi, siyasi, askeri ve kültürel bakımlardan bağlı yarı-sömürge bir ülkedir. Bugün ABD emperyalizminin hegemonyası altındadır. Rus sosyal-emperyalizminin etkisi hızla artmaktadır. Ülkemizde komprador karakterde bir kapitalizm hakimdir. Yarı-feodal ilişkiler varlığını sürdürmesine karşılık, tâli plana düşmüştür.

Emperyalizm ve sosyal-emperyalizmin ülkemizdeki sosyal temeli, komprador burjuvazi ve toprak ağaları sınıfıdır. Emperyalizm bir ülkeye girdiğinde, oradaki en gerici sınıfa veya sınıflara dayanır. Bu ülkemizde toprak ağaları sınıfı olmuştur. Diğer taraftan emperyalistler varlığı gelişmesi kendilerine bağlı bir komprador sınıf yaratmışlardır. Komprador burjuvazi ve toprak ağaları sınıfı emperyalizmin ve sosyal-emperyalizmin ülkemizdeki temel dayanaklarıdır. Onlar sömürü ve talanlarını bu sınıflar vasıtasıyla sürdürmektedirler. Emperyalizm bir yandan ülkemiz kırında en geri üretim ilişkilerini temsil eden kuvvetleri; toprak ağaları sınıfını destekleyip, ayakta tutmaya çalışırken, diğer taraftan <u>kaçınılmaz</u> olarak kapitalizmi geliştirmektedir.Şüphesiz gelişen kapitalizm komprador karakterde, toplumsal ve milli gelişmeyi köstekleyici, üretici güçlerin gelişmesini engelleyici niteliktedir. Emperyalizmin esas vurgulanması gereken yönü, yağmacı ve talancı yönüdür. Onun <u>kaçınılmaz</u> olarak, komprador karakterde de olsa kapitalizmi geliştirmesi buradan gelir. Emperyalizmin yağmacı ve talancı tabiatı, azami kâr dürtüsü, kaçınılmaz olarak komprador kapitalizmin gelişmesini de beraberinde getirmektedir.

Bugün ülkemizde komprador kapitalizm hakimdir. Komprador kapitalizmin adım adım gelişimi, hakimiyeti aşamasına varmıştır. Komprador kapitalizmin hakimiyeti demek, ticari üretimin, genel hale gelmesi, yığınların esas olarak, komprador sermaye tarafından sömürülmesi demektir. Bir ülkede ekonomi hangi esasa göre teşkilatlanmışsa, ekonominin temelini hangi üretim sisteminin teşkilatlanması oluşturuyorsa, o ülkede, o üretim sistemi hakimdir denir. Biz, ülkemizde, kapitalizmin hakimiyetinden söz ederken bunu kastediyoruz. Bu kapitalizmin milli değil, komprador karakterde olduğunu, üretici güçlerin gelişmesini engellediğini özellikle vurguluyoruz.

Kapitalizmin hakimiyetini gösteren başlıca <u>evrensel</u> ölçütler; meta üretiminin arızi olmaktan çıkıp genel hale gelmesi, işgücünün meta oluşu -ki bunun gelişme derecesi kapitalizmin gelişme derecesini gösterir- , tarım dışı nüfusun tarımsal nüfus aleyhine büyümesi ve tarım tekniğinin gelişmesidir. Bu ölçütlerin Türkiye gerçeklerine uygulamasının ortaya çıkardığı tespitler genel hatlarıyla şöyledir:

Ülkemizde doğal ekonomi yıkılmış, ticari üretim hakim hale gelmiştir. Ticari üretim kavramı basit meta üretimi ve kapitalist üretimi kapsamaktadır. Üreticiler, bilinmeyen bir pazar için üretim yapmakta, ihtiyaçlarının büyük bölümünü pazardan temin etmektedirler. Şüphesiz ülkenin farklı bölgelerinde, farklı bir gelişim seviyesi vardır. Ancak ülke ekonomisinin <u>genel özelliği</u> ticari üretimin, üretim kapitalist teşkilatının hakim olmasıdır.

Tarım tekniğinde son yıllarda hızlı bir değişme olmuştur. Bunun önemli göstergelerinden biri traktör sayısındaki hızlı artıştır. Artan traktör talebi, traktörün karaborsaya düşmesine sebep olmuştur. Karasaban ve çift hayvanı sayısında artan bir düşüş görülmektedir. DİE rakamlarına göre, 1974'de, tüm ekili alanların % 61'i traktörlerle işlenmektedir. Bu rakamda abartma olsa bile, varılan nokta hakkında yaklaşık bilgi vermektedir. Gazetelerde çıkan haberlere göre ülkemizdeki traktör talebini gören Sovyet sosyal-emperyalistleri MTZ 80 ve MTZ 82 tipinde traktör üretecek bir montaj fabrikası kurmayı teklif etmişlerdir. Gerekli krediyi % 5-6 faizle vereceklerini ve vadesinin fabrikanın üretime açılmasından bir yıl sonra başlamak kaydıyla 7 yıl olacağını belirtmişlerdir. Ayrıca traktörlerin şimdiki fiyatlarla 55 bin lira olacağı belirtilmiştir. Rus sosyal-emperyalistleri talebin yoğun olduğu bu alana yapılacak böylesi "uygun" ve "makul" yatırımlarla pazara hakim olmaya çabalıyorlar.

Tarım tekniğinin diğer unsurlarında da aynı ölçüde olmasa da hızlı bir gelişme görülmektedir.

Ülkemizin toplumsal hayatının en kolay gözlenebilecek, en önemli unsurlarından biride şehirlere göçtür. Şehir nüfusunda hızlı bir artış vardır. 1950'de %25 olan şehir nüfusunun tüm nüfusa oranı, 1975'de % 41,5 yükselmiştir.

Nicelik ve nitelik olarak gelişen işçi sınıfının, faal nüfusa oranı artmaktadır.

İşçi sınıfının nicelik ve nitelik (modern sanayi proletaryası) olarak gelişmesi de kolayca görülebilecek bir olgudur.

Bir de sermayenin ilkel şekillerinde tefeci-tüccar sermayesinin değerlendirme konusu var. Eğer tefeci-tüccar sermayesi sermayeye, üretime bağlanmamışsa ve bağımsız bir gelişme gösteriyorsa, böyle durumlarda sınıf farklılaşmasını, dolayısıyla kapitalizmin gelişmesini engelleyici nitelik taşır ve yarı-feodal yapının bir unsuru sayılmalıdır. Fakat tefeci-tüccar sermayesi, sermayenin bu ilkel şekli, bağımsız gelişme yerine üretime bağlanmaktaysa, bu durumda sınıf farklılaşmasını hızlandırır, kapitalist gelişmenin bir etkeni olur. Bu durumda tefeci-tüccar sermayesi, üretimin kapitalist teşkilatına bağlanır ve o yapının bir unsuru haline gelir.

Ülkemizde tefeci-tüccar sermayesi <u>esas olarak</u> komprador kapitalizmini geliştirici bir nitelik taşımaktadır ve komprador sermayeye bağlanmıştır. Yarı-feodal yapıyla bütünleştiği durumlar da vardır. Ancak bu talidir.

Sonuç olarak ülkemizde komprador kapitalizmin hakim olduğunu, yarı-feodal ilişkilerin tali plana düşmesine rağmen önemli ölçüde varolduğunu söyliyebiliriz.

Ülkemizde toplumsal ve milli gelişme emperyalizm, sosyal-emperyalizm, komprador kapitalizm ve feodal kalıntılar tarafından engellenmektedir. Ülkemizin bu gerçekleri, önümüzdeki devrim aşamasını belirlemektedir. Türkiye devrimi, emperyalizmin, sosyal-emperyalizmin, komprador kapitalizmin ve feodal kalıntıların hakimiyetini yıkmayı ve tasfiye etmeyi hedef almış milli ve demokratik karakterde halk devrimidir. Bu kuvvetler yıkılmadan, hiçbir toplumsal ve milli gelişme sözkonusu olamaz. Ve bu kuvvetleri ancak proletarya öncülüğünde milli demokratik halk devrimi tasfiye edebilir.

Çeşitli milliyetlerden Türkiye halkı emperyalizmin, sosyal-emperyalizmin, komprador kapitalizmin ve feodal kalıntıların baskısı altındadır. Bu baskılardan komprador kapatalizmin ve feodal kalıntıların baskı biçimi, emperyalist ve sosyal-emperyalist baskının ekonomik temelidir. Bu, emperyalizmin ve sosyal-emperyalizmin ülkemizi komprador kapitalizm ve feodal kalıntılar varolduğu için baskı altında tutabildiği anlamına gelir.

Ülkemizin gerçekleri, milli demokratik halk devrimi sürecindeki temel çelişkileri de ortaya koymaktadır. Bunlar;

a) Emperyalizm ve sosyal-emperyalızm ile çeşitli milliyetlerden Türkiye halkı arasındaki çelişki,

b) Komprador kapitalizm ve feodal kalıntılar ile çeşitli milliyetlerden halk yığınları arasındaki çelişkidir.

Milli demokratik halk devrimi sürecini ifade eden çelişkiler bunlardır. Bu çelişkiler çözülmeden milli ve toplumsal gelişme sağlanamaz. Milli demokratik halk devrimi süreci bir bütün teşkil etmesine rağmen, süreçi ifade eden bu iki temel çelişki, süreç içindeki iki farklı niteliği ortaya koymaktadır. Devrimin milli ve demokratik karakterini, yönünü ifade etmektedir. Bu temel çelişkiler devrimin iki temel görevi; milli bağımsızlık ve halk demokrasisi görevini belirlemektedir. Diğer taraftan milli demokratik halk devriminin başlıca düşmanları (devrimin hedefleri) bu iki temel çelişkiden çıkmaktadır. Devrimin <u>başlıca düşmanları</u>, üretici güçlerin gelişmesini köstekleyen, toplumsal ve milli gelişmeyi engelleyen kuvvetler; emperyalizm, sosyal-emperyalizm, komprador kapitalizm ve feodal kalıntılardır. Devrimin kuvvetleri ancak, kırlardan şehirlere doğru gelişen uzun süreli halk savaşı içinde, adım adım gelişerek, devrimin başlıca düşmanlarını parça parça yokederek zafere ulaşabilir.

Yukarıda sözünü ettiğimiz iki temel görevden biri olan milli bağımsızlık görevi, emperyalizmin ve sosyal-emperyalizmin boyunduruğunun kırılması, ülkemizdeki varlıklarının tasfiye edilmesini içerir. Bu yarısömürgeliğine son verilip bağımsızlığının kazanılması anlamına gelir.

Diğer temel görev olan halk demokrasisi ise, komprador kapitalizmin ve feodal kalıntıların tasfiyesi için demokratik devrim yapmaktır. Toplumun demokratikleştirilmesi, komprador burjuvazi ve toprak ağaları sınıfının hakimiyetinin yıkılmasına bağlıdır. Demokratik devrim, komprador kapitalizmin ve feodal kalıntıların tasfiyesi meselesidir. Demokrasi meselesinin esası feodal kalıntıların tasfiyesidir. Yani Demokratik devrimin özü toprak devrimidir.

Milli demokratik halk devriminin milli ve demokratik yönleri; bu iki temel görev, hem birbirine sıkıca bağlıdır, hem de birbirinden farklıdır. Çünkü nasıl ki emperyalizmin ve sosyal-emperyalizmin boyunduruğunu kırmadan, komprador kapitalizmi ve feodal kalıntıları tasfiye etmek mümkün değilse, komprador kapitalizmi ve feodal kalıntıları tasfiye etmeden de, emperyalizmin ve sosyal-emperyalizmin boyunduruğunu kırmak mümkün olmayacaktır. Komprador burjuvazi ve toprak ağaları sınıfı, emperyalizmin ve sosyal-emperyalizmin ana toplumsal dayanağı, emperyalizm ve sosyal-emperyalizm ise komprador burjuvazi ve toprak ağaları sınıfının ana desteğidir.

Bu, milli demokratik halk devrimi sürecini belirleyen iki temel çelişkinin özlü ifadesidir.

HALKIN BİRLİĞİ

— * —

Elinizdeki sayısıyla yayın hayatına giren, HALKIN BİRLİĞİ, ilk sayısında temel ideolojik ve siyasi görüşlerini sunmaktadır. HALKIN BİRLİĞİ yürüteceği ideolojik ve siyasi mücadelesinde bu görüşleri esas alacaktır. "Dünyada ve Türkiye'de Siyasi Durum ve Proletaryanın Görevleri" başlığı altında görüşlerimizi sunacağız. Bu sayıda yer alan "Emperyalizm İçin Savaş Daima Gereklidir" başlıklı bölüm dünya durumunun tahlili ve 3.Dünya savaşı tehlikesi konusunu esas almaktadır. Bundan sonraki sayılarımızda, "Dünyada ve Türkiye'de Siyasi Durum ve Proletaryanın Görevleri" başlıklı yazımızı yayınlamaya devam edeceğiz. Önümüzdeki sayımızda, Türkiye'de siyasi durumun tahliline ve Türkiye Devriminin temel sorunlarından bazılarına değineceğiz.

— * —

LENİN'İN ÖĞRETİSİ FAŞİZME, SOSYAL-FAŞİZME VE İKİ SÜPER DEVLETE KARŞI MÜCADELEMİZE IŞIK TUTUYOR!

Dünya proletaryasının yüce önderi ve öğretmeni Lenin, 21 Ocak 1924'de hayata gözlerini kapamıştı. 53. ölüm yıldönümünde, Marksist-Leninistler bütün dünyada Lenin'i andılar, emperyalizme, sosyal-emperyalizme, tüm gericiliğe ve Marksizm-Leninizmden her türlü sapmaya karşı mücadelelerinde, Lenin'in proleter devrimci yolunda ilerleme azimlerini kuvvetlendirdiler.

Lenin"i anma törenleri düzenleyen sosyal -emperyalistler, sosyal - faşistler ve her türden oportünist -ler, ona övgüler düzerek Lenin'in devrimci öğretisini gericiler için zararsız hale getirmeye çalışıyorlar. Lenin'in fikirlerini yozlaştırmak, dünya halklarının Lenin'e duyduğu ölçüsüz sevgi ve bağlılığı kendi gerici amaçları için kullanmak istiyorlar.

Proleter devrimciler için Lenin'i anmak; onun devrimci öğretisinin özünü öne çıkartmak, Lenin'in aydınlattığı dünya halklarının kurtuluşu yolunda kararlılıkla ilerlemek, Lenin'in örnek mücadelesinin verdiği ilhamla, proletaryanın davasına daha sıkı sarılmak demektir.

Dünya .proletaryasının önderi ve öğretmeni olan Lenin, Marksizm'e genç yaşında eğildi. Marksizmi derinden kavradı ve proletaryanın mücadelesine yaratıcı bir şekilde uyguladı. Her zaman Marksizmin lafzına değil, özüne bağlı kaldı; Marksizmden sağ ve "sol"yöndeki sapmalara karşı mücadele etti. Mücadele içinde Marksizmi geliştirdi, ilerletti. Dünya kapitalizminin 20. yüzyılın başlarında girdiği emperyalizm aşamasında, yeni aşamanın şartlarını tahlil ederek, bu çağdaki proletarya devriminin teori ve taktiğini yaratarak,Marksizmi bir üst aşamaya; Leninizm aşamasına yükseltti. Özellikle proletarya diktatörlüğünün teori ve taktiğini yarattı, üzerinde ısrarla durdu.

Lenin'in hayatı, gericiliğe ve her türden Marksizm düşmanı akıma karşı yürütülen amansız bir mücadelenin seçkin örneğidir. Her türlü Marksizm düşmanı akımın kol gezdiği ve devrimci saflarda teorik karmaşalığın hüküm sürdüğü günümüz şartlarında, onun Marksizm düşmanı akımlara karşı yürüttüğü mücadeleyi anmanın özel önemi vardır.

Lenin ilk büyük ideolojik mücadeleyi Rus Narodniklerine karşı yürüttü. Rusya'da kapitalizmin tesadüfi bir olay olduğunu, kapitalizmin köklerinin yüzeyde olduğunu ve Rusya'daki en devrimci sınıfın köylüler olduğunu söyleyen; çözüm yolu olarak da küçük-burjuva mülkiyetinin sağlamlaştırılmasını ve yaygınlaştırılmasını sosyalizm adı altında savunan Narodniklerin görüşlerine karşı mücadele ederek, bu görüşleri mahkum etti. Rusya'da kapitalizmin gelip geçici bir olay olmayıp derin kökler saldığını, daha o anda ülke ekonomisine hakim olup geliştiğini gösterdi. En devrimci sınıfın, mülkiyetle hiç bir bağı bulunmayan ve tüm ezilenleri kurtarmadan kendini kurtaramayacak olan işçi sınıfı olduğunu belirtti. Narodniklerin, sosyalizm adı altında kapitalizmin en tutarlı gelişme şartlarını yaratmayı savundukların ve bunu amaçladıklarını gösterdi.

Lenin Narodniklerin devamı olan sosyalist -devrimcilerin, Narodniklerden devraldıkları bireysel terörizmi eleştirdi; devrimin ki elerin eseri olacağını ı rarla belirtti ve devrimci maceracılığı mahkum etti. Sosyalist-Devrimcilerin kitlelerin kendiliğinden mücadelesine boyun eğdiklerini ve bu konuda ekonomistlerle birleştiklerini gösterdi.

Lenin işçi sınıfının kendiliğinden mücadelesinin ötesine geçmemeyi savunan, devrimin yerine reformları geçiren ekonomistlerle ve legal marksistlere karşı savaştı. Ekonomistler, işçi sınıfının siyasi iktidara yönelmemesi, gerektiğini, ekonomik mücadele ve reformlarla yetinmesi gerektiğini, işçi sınıfının kendiliğinden bilinci ile ulaşabildiği ekonomik mücadele (sendikal mücadele) ile yetinmek gerektiğini söylüyorlardı. Lenin ekonomizme karşı mücadele ederek, işçi sınıfının siyasi iktidar için savaşması gerektiğini, reformlar uğruna mücadelenin ve ekonomik mücadelenin tali olduğunu, reformların devrimci mücadelenin yan ürünü olduğunu belirtti. Ekonomistlerin kitle kuyrukçuşu burjuva tabiatlarını gösterdi. Legal marksistlerin, Marksizme bulanmış burjuva liberalizmini savunduklarını ispatladı.

Lenin, işçi sınıfını ve halk yığınlarını milli çitlerle birbirinden ayırmak isteyen, proletaryanın partisini ve kitle örgütlerini milliyetlere göre bölerek, her milliyetin ayrı örgütlenmesi gerektiğini savunan, Yahudi burjuva-milliyetçisi Bundçulara karşı mücadele etti. Proletaryanın partide ve kitle örgütlerinde ortak düşmana karşı birlikte örgütlenerek mücadele etmesi gerektiğini savundu.

Lenin daha sonra Menşeviklerle mücadele etti. İlerleyen yıllar içinde devrimin bir dizi sorunu mücadele yürüttüğü Menşevizme karşı, başlangıçta özellikle, demokratik devrimde proletaryanın öncülüğü ve proletarya partisinin niteliği konularında savaştı. Demokratik devrimde liberal burjuvazinin öncü olması ve proletaryanın onu desteklemesi gerektiği görüşünü savunan menşevikler, proletarya partisine kendisini partili kabul eden her aydının, her grevci işçinin üye kabul edilmesini savunuyorlar, disiplinsiz, gevşek ve sınırları belli olmayan bir parti anlayışını benimsiyorlardı. Lenin, demokratik devrimde proletaryanın hakimiyetini ve öncü rolünü ısrarlı belirtti. Partinin ortak bir disipline sahip olması gerektiğini, sayının değil, niteliğin önemli olduğunu ve partinin disiplin kabul etmeyen aydınlara ihtiyacı olmadığını vurguladı.

Rusya'da 1905 yılında ortaya çıkan ve Çarlığı sarsan devrimden sonra, gericiliğin ağır bir baskı kurduğu dönemde aydınlar arasında Marksizmi gözden geçirme (revizyon) çabaları yoğunlaştı. Hatta "Tanrı arayıcıları" türedi. Lenin, Marksizmi revizyona uğratma (gözden geçirme) çabalarına karşı durdu; Marksizmi savundu ve geliştirdi. Felsefe alanında, gerici düşünceleri mahkum etti.

Lenin, gericilik yıllarında, illegal (kanun dışı) parti çekirdeğinin tasfiye edilmesini, mücadelenin legal (kanuni) yollarla yürütülmesi gerektiğini söyleyen Menşevik tasfiyecilere (likidatörlere) karşı kararlı bir mücadele yürüttü. İllegal parti örgütlerinin korunması ve yaşatılması gerektiğini, bundan vazgeçmenin devrimden vazgeçmeye eşit olduğunu belirtti. İllegal parti örgütlerini yaşatarak ve geliştirerek, legal mücadele yollarından sonuna kadar yararlanmayı savundu.

Yine bu yıllarda, partinin legal çalışmayı terketmesini, hatta işçi sınıfının ve halk kitlelerinin siyasi mücadelesine önderlik etmemesini isteyen Otzovizm akımı ortaya çıktı. Lenin Otzovizme karşı mücadele ederek, legal mücadelenin önemini belirtti; Otzovistlerin bir başka yoldan (kitlelerden koparma yoluyla) partiyi tasfiye etmek istediklerini gösterdi.

Lenin, milletlerin kendi kaderlerini tayin hakkını, milletlerin kendi kültür kurumlarına sahip olması ve burjuva kültürünün geliştirilmesi hakkına indirgeyen "milli kültürel özerklik" taraftarlarına karşı savaştı. Milletlerin kendi kaderlerini tayin hakkının, kendi siyasi geleceğini tayin etmeyi içermedikçe anlamsız olduğunu ve ayrı bir devlet kurma hakkı anlamına geldiğini belirtti.

Lenin, patlayan emperyalist dünya savaşı öncesi ve sırasında, kendi ülkesinin emperyalistlerinin safında yer alan ve emperyalist talandan daha fazla pay almak için girişilen savaşta kendi burjuvalarını vatan savunması bahanesiyle destekleyen 2.Enternasyonal oportünistlerinin sosyal-şövenizmine (sözde sosyalizm, gerçekte şövenizm) karşı mücadele etti. Savaşın vatan savunmasıyla ilgili bulunmadığını, dünyayı bölüşmek için girişilen emperyalist bir savaş olduğunu belirtti. Proleter enternasyonalizminin bayrağını yükseltti ve emperyalist savaşı iç savaşa dönüştürerek burjuvaziyi yıkma mücadelesi için savaş şartlarından yararlanmak gerektiğini savundu. Emperyalist savaşa son vermenin proletaryanın iktidarı almasıyla gerçekleştirilebileceğini söyledi. 2. Enternasyonal oportünistlerinin sınıf barışı ve sosyalizme barış içinde geçiş teorilerini çürüttü. Devrimin hakim sınıfların zor yoluyla devrilmesi ve gerici devlet cihazının parçalanması ile gerçekleştirilebileceğini savundu. Sınıf işbirliğini reddetti. Proletaryanın bağımsız sınıf mücadelesini gerçekleştirmesi gerektiğini, bunun proletarya diktatörlüğünü kurmaya varacağını ve proletarya diktatörlüğü altında da sınıf mücadelesinin süreceğini belirtti.

Lenin, 2. Enternasyonal'in önderlerinden,"merkezci" Kautsky'ye karşı da mücadele yürüttü. Kautsky'nin 2. Enternasyonal oportünistlerinden hiç bir farkı olmadığını ispatladı. Onun karşı çıkar göründüğü emperyalist ilhaka, Alman emperyalist burjuvazisi adına karşı çıktığını ve Alman emperyalistlerinin başka ülkeleri ilhakını desteklediğini gösterdi. Kautsky'nin, allayıp pulladığı burjuva demokrasisinin, burjuva diktatörlüğü olduğunu belirtti. Burjuva devletini parçalayarak proletarya diktatörlüğünü kurmanın tarihi bir görev ve zorunluluk olduğunu ortaya koydu. Kautsky'nin burjuvazinin tercih ettiği bir politika olduğunu söylediği ve emperyalist burjuvaziyi bu politikanın yararlı olmadığına inandırmaya çalıştığı, emperyalizmin özünü açıkladı. Emperyalizmin kapitalizmin üst aşaması olduğunu, tekellerin hakimiyet kurduğu, çürüyen ve can çekişen bir kapitalist gelişme aşamasını temsil ettiğini belirtti. Emperyalizmi ve çelişkilerini tahlil ederek Marksizme önemli katkıda bulundu.

Lenin çeşitli konularda kah o, kah bu görüşü savunan ve Menşeviklerle parti aleyhine birleşen Troçki'ye karşı da aralıksız bir mücadele yürüttü. Özellikle Troçki'nin tek ülkede devrimin gerçekleşemiyeceği, bir dünya devriminin gerçekleşebileceği görüşüne karşı durdu. Emperyalist dönemde kapitalist ülkelerin gelişmesinin eşitsiz olduğunu, emperyalizmin sömürge ve yarı sömürgelere el atarak, bir dünya sistemi oluşturduğunu belirtti. Devriminin, gelişme seviyesi meselesi olmadığını, emperyalist zincirin en zayıf halkasından kırılmasıyla önce bir veya birkaç ülkede devrimin başarıya ulaşacağını savundu. Emperyalizm şartlarında tek tek ülkelerde sosyalizmin kurulabileceğini belirtti.

Lenin, sömürge milletlere kendi kaderlerini tayin etme hakkını, sol gevezelikler ardına gizlenerek reddeden Piyatakov'a (Kievski) ve diğer "emperyalist ekonomistler"e karşı mücadele etti. Emperyalizm döneminde sömürge meselesinin büyük önemini ortaya koydu ve sömürgeler için milletlerin kendi kaderlerini tayin hakkının kesinlikle savunulması gerektiğini belirtti.

Lenin, Avrupa'daki "sol" komünistlere karşı da mücadele etti. Gerici sendikalarda çalışmama, her şart altında Parlamentoyu boykot gibi taktiklerin hatalı olduğunu, partiyi yığınlarla birleştiremiyeceğini söyledi. Yığınların bulunduğu her yerde çalışmak gerektiğini ve illegal çalışmayla doğru bir şekilde birleştirilmek şartıyla, bütün legal (kanuni) imkanlardan faydalanmak gerektiğini belirtti. Lenin "sol" komünistlerin görüşlerini, "çocukluk hastalığı" olarak niteledi.

Lenin, Sovyetler Birliği'nde bütün ekonominin yönetiminin "Bütün Rusya Üreticiler Kongresi"ne bırakılmasını isteyerek partinin rolünü, proletarya diktatörlüğünün önemini inkar eden ve kendisine "işçi muhalefeti" adını takan guruba karşı mücadele etti. Partinin yönetici rolünü ve proletarya diktatörlüğünün önemini vurguladı.

Lenin, partinin sendika ve sovyetlerde öncü rolüne son vermek isteyen ve parti içinde hizip ve gruplaşma özgürlüğü isteyen "demokratik-merkeziyetçiler"e karşı da mücadele etti. Görüşlerinin Menşevik özünü açığa çıkardı, parti disiplinini savundu.

Bu sıralarda ortaya çıkan "sol komünistler" grubu da benzer şeyler savunuyor, kitlelerle ilişkileri çıkmaza sokacak ve parti desteğini zayıflatacak tedbirler öneriyordu. Lenin "sol komünistler" grubunu da alt etti.

Lenin'in proleter ideolojisinin saflığını korumadaki kararlılığını örnek almalı ve Marksizm-Leninizmi her türlü anti-Leninist akıma karşı savunmalıyız.

Leninizm için bugün en tehlikeli akım, başını Rus sosyal- emperyalistlerinin çektiği modern revizyonist akımdır. Stalin'in ölümünden sonra Sovyetler Birliği'nde parti yönetimini ve devlet iktidarını gaspeden modern revizyonist hainler kliği, dünyanın ilk sosyalist ülkesini adım adım kapitalist bir ülke haline, bugünse dünya hegemonyası için ABD emperyalistleriyle dalaşan sosyal-emperyalist bir ülke haline getirdiler.

Modern revizyonistler, Lenin'in ismi ardına sığınarak ihanetlerini, Marksizm aleyhtarı teori ve eylemlerini gizlemeye çalışıyorlar. Onlar kendilerini "Lenin'in sadık takipçisi" ilan ederek, revizyonist dönüşümü Leninizm diye yutturmaya çabalıyorlar.

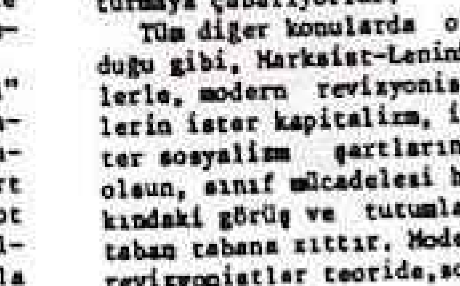
Tüm diğer konularda olduğu gibi, Marksist-Leninistlerle, modern revizyonistlerin ister kapitalizm, ister sosyalizm şartlarında olsun, sınıf mücadelesi hakkındaki görüş ve tutumları taban tabana zıttır. Modern revizyonistler teoride, sosyalizm şartlarında sınıf mücadelesinin son bulduğunu iddia ederek, kapitalizmi her alanda yeniden inşa ettiklerini saklamaya çalışıyorlar. Sınıf mücadelesi, sınıflar var olduğu sürece proletarya diktatörlüğü altında da bütün şiddetiyle sürecektir.

Sosyal-faşist bir diktatörlük uygulayan ve dünyanın her yanında hegemonya ve talan peşinde koşan Rus sosyal-emperyalistleri, Lenin'i ve Lenin'in öğretilerini devrimci ruhundan soyutlamaya ve tahrif etmeye gayret ediyorlar. Onların bunu yapmaktaki amaçları; devrimi zayıflatmak, sosyalizmi yoketmek, dünya proletaryası ve halklarını köleleştirmektir. Hayat Lenin'in şu sözlerini doğruladı:

"Hakim sınıflar, sağlıkla rında büyük devrimcileri bitmez tükenmez kovuşturmalarla ödüllendirirler; teorilerine en azgın düşmanlıkla, en vahşi birkinle, en hayasız yalan ve iftira kampanyalarıyla karşılık verirler. Ölümlerinden sonra ise, onları zararsız azizler haline getirmeye, söz uygun düşerse, kutsallaştırmaya çalışırlar. Ezilen sınıfları 'teselli etmek' ve uyutmak için isimlerinin etrafını bir şöhret halkasıyla çevirmeye uğraşırlar. Böylece onların teorilerinin özünü yokeder, onu alçaltır ve ihtilalci niteliğini köreltirler. İşte bu şekilde, burjuvaziyle oportünistler Marksizmi 'uzlaştırarak' işçi hareketinin bağrında birbirleriyle buluşmaktadırlar."
(Devlet ve İhtilal)

Fakat hiçbir ihanet ve saldırı Lenin'in devrimci mirasını ve Leninizmin yükseklere çekilmiş bayrağını lekeleyemez. Lenin'in öğretisi dünyanın her tarafında yaşamakta, zaferler kazanmaktadır.

Lenin'in öğretisini istismar etmeye kalkan,modern revizyonistlerin gerçek yüzlerini teşhir etmek ve modern revizyonizme karşı mücadeleyi kararlılıkla sürdürmek bugün özellikle gereklidir. Bu sebeple, Lenin'in oportünizme karşı öğretileri ve tavırları tüm proleter devrimciler ve gerçek Marksist-Leninist partiler için olağanüstü önem kazanmaktadır.

Dünya hegemonyası peşinde koşan Rus sosyal-emperyalistleri, dünyanın yeniden paylaşılmasını talep etmektedir. Bir yandan "barış" üzerine ateşli nutuklar atan, "silahsızlanma" şampiyonluğunu yapan Rus sosyal-emperyalistleri, diğer yandan durmaksızın silahlanmaktadırlar. Onlar, Lenin'in savaş ve barış hakkındaki öğretisini tahrif ederek, saldırganlıklarını, gözü dönmüş yağmacılıklarını ve savaş hazırlığı yaptıklarını gözlerden gizlemeye çalışıyorlar. Brejnev-Kosigin çetesinin ortaya attığı "sınırlı egemenlik" gerici "teorisi", halkların özgürlük ve bağımsızlığını ayaklar altına almanın ve köleleştirmenin teorisidir. Sosyal-emperyalistlerin ve sosyal-faşistlerin bu gerici teoriyi cilalayıp, büyük bir şevkle savunmaları ve "kendi gücüne güvenme ve dayanma" şeklindeki Marksist-Leninist ilkeye şiddetle çatmaları, Lenin'in savaş ve barış, bağımsızlık, eşitlik ve milletlerin kendi kaderlerini tayin hakkı üzerine öğretisini büyük bir kararlılıkla savunmaya ve uygulamaya özel önem kazandırmaktadır.

İki süper devletin hegemonya mücadelesinin yeni bir dünya savaşı tehlikesini artırdığı günümüz şartlarında, savaşa karşı mücadele ve hazırlık görevlerini layıkıyla yerine getirmek, ancak Lenin'in öğretisini sıkı sıkıya kavramakla mümkün olabilir. Çünkü çağımız halen emperyalizm ve proleter devrimleri çağıdır ve Lenin'in öğretisi güncelliğinden hiçbir şey kaybetmemiştir. O, dünya proletaryası ve halklarının elinde, emperyalistler, sosyal-emperyalistler, her türden oportünist ve revizyonistler için öldürücü bir silahtır.

Halkların devrim, milletlerin kurtuluş mücadelelerinin ve devletlerin bağımsızlık yönündeki olumlu yönelimlerinin iki süper devlete darbeler vurduğu günümüz şartlarında, iki süper devlete ve onların yol-açtığı savaş tehlikesine karşı mücadele, dünyanın her yerinde devrimin zaferi uğruna girişilen mücadeledir. İki süper devlete ve onların çeşitli ülkelerdeki destekçi güçleri faşistlere ve sosyal-faşistlere indirilen darbelerin daha da yoğunlaştırılması gereken bugün, Lenin'in şu çağrısı her zamankinden daha fazla önem taşımaktadır.

"Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar, birleşin!"

İki süper devlet arasındaki hegemonya mücadelesinin girdabına aldığı ülkemizde, çeşitli milliyetlerden halkımızın faşizme, sosyal-faşizme ve iki süper devlete karşı mücadelesinin zaferi ile, Lenin'in öğretisini kavramak ve hayata uygulamak arasında sıkı bir bağ vardır. Onun öğretisini kavramadan ve onun öğretisinin rehberliği olmadan, faşizme, sosyal-faşizme ve iki süper devlete karşı çeşitli milliyetlerden halkımızın mücadelesini ilerletmek, ve zafere ulaştırmak imkansız olacaktır.

Lenin'in ismini ağızlarından düşürmeyen sosyal-faşistler, onun öğretisinin devrimci özünü yoketmeye, yozlaştırmaya çalışıyor, efendileri Rus sosyal-emperyalizminin hegemonya emellerini gözlerden gizlemeye ve çeşitli milliyetlerden halkımızın mücadelesini kendi gerici amaçlarına alet etmeye çabalıyorlar. Sosyal faşistlerin niteliği hakkında hayale kapılmak; onların dünyanın yeniden paylaşımını talep eden saldırgan bir emperyalist güç olan Rus sosyal-emperyalizminin azılı işbirlikçileri olduğunu anlamamak, çeşitli milliyetlerden halkımızın, gelişen sosyal-faşizmin kuyruğuna takılması, halkımızın yükselen mücadelesinin, sosyal-faşist diktatörlük kurma emellerinin bendine akması sonucunu doğurur. Bu sebeple, sosyal-faşizme karşı mücadeleyi merkezi görevlerimiz içinde ele almalı, onların Lenin'in öğretisinin devrimci özünü yoketmeye, yozlaştırmaya yönelik tüm demagoji ve çabalarıyla durmaksızın mücadele etmeliyiz.

Devrimin başarıya ulaşması için gerekli en temel şart olan proletarya partisi üzerine Lenin'in öğretileri, proleter devrimcilerin birliği için atacağımız adımlarda yolumuzu aydınlatmaktadır. Lenin bize, birliğin herşeyden önce ideolojik mücadeleden geçtiğini, birliğin ancak belli bir ideolojik-siyasi temel üzerinde gerçekleşebileceğini öğretiyor. Birliği arzulamak, onu gerçekleştirmek için yeterli değildir. Çeşitli milliyetlerden halkımızı öncü müfrezesine kavuşturmak göreviyle karşı karşıya bulunduğumuz bu gün, buna giden yolun her türden Marksizm-Leninizm aleyhtarı akıma karşı tavizsiz ideolojik-siyasi mücadeleden geçtiğini kavramalı ve bu mücadeleyi yoğunlaştırmalıyız. Proleter devrimcilerin birliğinin ancak Marksist-Leninist ilkeler temelinde yükseleceğini anlamalı, Marksizm-Leninizm aleyhtarı her çeşit oportünist, revizyonist akıma karşı tavizsiz mücadelede Lenin'i örnek almalı, Lenin'in öğretilerinin saflığını gözbebeğimiz gibi korumalıyız.

Halk demokrasisi ve milli bağımsızlık uğruna, baş düşmanımız faşizme, sosyal-faşizme ve iki süper devlete karşı mücadelede, Lenin'den ilham alalım, onun bir an olsun elinden bırakmadığı proletaryanın bayrağını daha da yükseklere çekmeye kararlı olalım!

Lenin, Stalin ve Kalinin'le birlikte Rus Komünist Partisi (Bolşevik)'nin Mart 1919'daki Sekizinci Kongresinde.

Lenin, Ekim Devrimi'nin hazırlanışında talimat veriyor.

KEPOĞLULAR, ÜSTÜNLER KORİT KÖYLÜLERİ TOPRAK

Korit (Umur) Diyarbakır'ın Silvan kazasına bağlı 25 bin dönüm araziye sahip bir köydür. Korit köylüleri 60 yıldır Silvan'ın en büyük toprak ağalarından, 13 köy sahibi Üstün Ağa'nın feodal sömürü ve zulmü altındadırlar.

Üstün Ağa 1969'da bu topraklardan 200 dönümü için tapu çıkarmıştır. Bugün bu tapuya dayanarak 25 bin dönüm toprağın hepsine el koymaya çalışıyor. 1969'dan bu yana bütün köylülerin ürünlerinin 1/10'una el koyarak sömürüyü devam ettirmiştir. Aralık ayının sonlarında, köylülerle ağa arasındaki mahkeme (Ağa ve MHP'li kaymakamın işbirliği ile) uzatılınca, köylüler toprakları işgal edip sürmeye başladılar.

Üstün ağa, Silvan'ın diğer büyük toprak ağaları Kepoğlu Mahmut (AP Diyarbakır Milletvekili), Mahmut Özkan, Sinanlı Ahmet'lerden 12 otomatik silah, 7 Klaşinkof ve 3 adet G_1 tüfeği yardım almıştır. Komprador patron ve ağa devletinden, yani kendi sınıfının devletinden aldığı askeri güçle devletin mahalli yöneticileri ile birlikte Korit köylülerinin mücadelesini ezmeye çalışıyor. Köylüler, on yıllardır ağa zulmü ve sömürüsünün, ırkçı baskıların verdiği kinle, toprağa ve özgürlüğe duydukları derin arzuyla bütün abaskılara karşı direndiler; sınıf düşmanlarına şöyle haykırdılar:

"KURŞUNA DİZECEKSİNİZ, ÖLDÜRECEKSİNİZ", "MOTORLAR BİZİ EZECEK" ama "SÜREMİYECEKSİNİZ!"

Korit köylüleriyle röportaj Aralık 1976 sonlarında yapılmıştır. Köylülerin belirttiği saldırı röportajdan kısa süre sonra gerçekleşti. Beş kişinin yaralandığı çatışmada, Korit köylüleri yiğitçe direndiler, saldırganlara hak ettikleri dersi verdiler.

Köylülerin işgali bütün baskılara ve Sovyet sosyal-emperyalizmiyle uzlaşan Kürt milliyetçilerinin köylüleri vazgeçirme çabalarına rağmen köylülerin kararlılığı devrimcilerin ve devrimci Kürt milliyetçilerinin desteği ile devam ediyor.

Korit köylülerinin ağalara karşı verdiği bu mücadele faşizme, sosyal-faşizme ve iki süper devlete karşı çeşitli milliyetlerden emekçi halkımızın yürüttüğü mücadelenin ayrılmaz bir parçasıdır.

Korit toprak işgali, ülkemizdeki devrimci mücadelenin temel bir sorununa; geniş köylü kitlelerinin toprak ve özgürlük uğruna, toprak ağalığına, feodal zulme ve tüm diğer büyük toprak mülkiyetine karşı yürüttüğü mücadeleye dikkat çekiyor. Tüm devrimci, demokrat ve yurtseverler Korit köylülerinin haklı mücadelesini, kararlılıkla desteklemelidirler.

YAŞASIN KORİT KÖYLÜLERİNİN TOPRAK VE ÖZGÜRLÜK MÜCADELESİ!

AĞALIĞA VE DİĞER BÜYÜK TOPRAK MÜLKİYETİNE SON!

TOPRAKLAR KÖYLÜNÜN!

H.B.- Ağa ile aranızdaki anlaşmazlığın sebebi nedir?

1. köylü- Ey qardaş ew arazî meselesi dı araweda bist-u char hezar dönüwe araziye Korîtı ye ĵıwı bıst-u char hezar dönüwe araziye Korîte, ĵı desté Korîtiyanda penc hezar dönüm he yé. Jıwı penc hezar dönüweda nı ka nodıdu xane aile reisé we he yé. Névi duxe névi dı bırçıtıyé daye. Îro em dıbéĵın, axayé X 2ora dıbeĵın, fılan kes ava wereye kî feqıré ĵı Sılıkané hatwe Hacı Qulpetın, ĵı Taleyé hatıye Mırzey Din ĵı Susey hatıye Kuré Mılle Avdullé. Ewa merîkanan anıka. Ademkı em gundîye tene, me de wan merîyan, bıde me ewé bajon. Ew camirana jı dı béĵen Fılley Halephi rabe ĵı wa nara he ye meré Korîtera tuneye.

Tercümesi:

(Ey Kardaşım, bu mesele Korit'in 24 bin dönümlük arazisidir. Bu 24 bin dönümlük arazinin, sadece 5 bin dönümü Koritlilerin elindedir. Bu 5 bin dönüm arazi üzerinde 92 aile oturuyor. Yarısı yiyor, yarısı açtır. Biz ağaya diyoruz ki; falan kes, falan yerden gelmişlerdir: Hacı Kulpetın Sılıkan'dan, Mırzey Din Susay'dan, Molla Abdullah'ın oğlu Susay'dan gelmişlerdir. Bunlar yabancıdır. Fakat madem ki biz senin köylünüz; bize ver, biz sürelim. Fakat o adam (ağa) diyor ki; ben Halep'teki gavurlara veririm, Korit'teki adamlara vermem.)

H.B.- Peki bu durum ne zamandan başladı, nasıl oldu?

1. Köylü- 1969'dan başladı, bugüne kadar.

H.B.- 1969'da siz ne yaptınız? (Bir başka köylü söze karışıyor, cevap veriyor.)

2. Köylü- Bize 1969'dan beri kadastro geldi; kadastro bunların üzerinde (ağaların sahipliğini) tespit etti. Biz de mahkemeye itiraz ettik, o günden bu güne kadar bizim davamız tevluk etmiştir (uzamıştır). Tevluke göre 6 ay evvel bize hâkim geldi. Saat 10'da hazır olacaksınız dedi. Saat 10'dan 3'e kadar bekledik, gelmediler. 3'ten sonra köye geldik, herkes işinin başına gitti. Sonra bize dedi ki; "köylüler ben size mesela saat 10'da izah etmiştim 10'da gelemedim, geç kaldım. Sizin mahkemenizi biraz geri atalım. Sonra ben size, falan gün hazır olun mahkemeniz vardır gelin diye cevap vereceğim. Artık hakimle Üstün bey (ağa) anlaştılar. O hâkim, 6 ay oldu o mahkemeyi yapmadı. Biz kalktık iki tane motor (traktör) aldık götürdük tarlanın başına.

H.B.- Köyün arazisinin hepsi kaç dönümdür?

2. Köylü- 25 bin dönüm.

H.B.- Kaç dönümü ağanın tapulu malı?

2. Köylü- 200 dönümdür. Geri kalan hepsi hazine malıdır.

H.B.- Peki işgal nasıl başladı, topraklara nasıl el koydunuz?

2. Köylü- Zilliyet üzerine. Zilliyet üzerine bu topraklar 60 seneden beri bizim zilliyetimizin ve refakatımızın altındadır diye, biz 2 tane traktör aldık toprak başına götürdük 2 gün sürdük. 2 günden sonra karakol komutanı müfreze ile beraber tarla başına geldi. Bizim çiftimizi maniyet etti (engelledi). Ona göre demek ki 60-69'dan beri bir tedbir kararı var. Sonra biz tedbir kararını kabul etmedik. Biz kaymakama, biz ki çiftimizi süreceğiz, bu ağa köyümüzü basmayacak dedik. "Neden oğlum" dedi. Biz hadise böyledir diyorduk. Ağanın 200 dönüm arazisi vardır, 25 bin dönüm yiyor (köylüler sürüyor 1/10'na ağa elkoyuyor). 60 seneden beridir biz bu köyde oturuyoruz. Bu topraklar bizim zilliyetimiz ve refakatımız altındadır. Bizimdir; hükümetten istiyoruz; hükümetin bize vermesi lâzımdır.

H.B.- Jandarmalar gelirken size ne yaptılar?

2. Köylü- Bu ikinci seferdir jandarmalar geldiler. Yani arazinin üstüne ağalar tarafından jandarmalar yollanmış. Karakol komutanı, diğer 40 tane jandarma ve 3 tane çavuş. Kendisi de (Üstün Ağa) kahvede diz diz üstüne atıyor, arazinin üzerine gelemiyor.

Bize Silvan'a haber saldılar. Biz de Silvan'daydık. Bize haber saldılar ve dediler ki: "40 tane jandarma, beylerin 3 tane traktörlerini almış arazinin başına gitmiş." Biz de Silvan'da köylülerimizi aldık gittik, tarlanın üstüne hücum ettik. Gittik ki sürüyorlar. Biz de bu ölümümüzdür, biz ölüyoruz dedik; bizi tarlanın başında kurşuna düzeceksiniz, bizi kurşuna dizmeden siz bu tarlayı süremezsiniz. Jandarma komutanı bizim karşımızda diyor ki:"69'dan beri tebliğ kararı vardır. Tebliğ kararı vardır diye kaymakam bize emir vermiştir. Kaymakam demiştir ki, bu tarlayı gidecek süreceksiniz". Biz de dedik ki; öyleyse ancak kaymakam gelir. Biz sizin sözünüzü tutmıyacağız. Siz kendi başına gelmişsiniz ve sürmiyeceksiniz. Onlar da süreceğiz dediler. Biz köylümüzün hepsiyle traktörlerin başına taarruz ettik. Dedik ki, bu motorlar bizi çiğniyecekler, fakat bu motorlar sürmeyecekler. Karakol komutanı "Ateş edin!" emrini verdi. Bunlar (jandarmalar) ateş ettiler.

H.B.- Peki yaralanan oldu mu?

2. Köylü- Yaralanan olmadı. Sonra etti etmedi ki, bizle başa çıkamadı. "Oğlum, siz de durun, motorlar da (traktörler) durur, ben kaymakama haber veririm, kaymakam gelsin bu işi halletsin." dedi.

H.B- Kaymakam sizi toplamış. Size ne söyledi?

2. Köylü- Bu uzatmalı çavuş gitmiş kaymakama haber vermiş, köylüler bırakmıyor biz bu araziyi sürelim demiş. Sen bizi yolladın, bunlar (köylüler) geliyorlar tarlayı süremezsiniz diyorlar.

Kaymakam geldi. Kaymakamdan sonra, Diyarbakır'a telefon etmişler. Kepolu Mahmut (AP, Diyarbakır milletvekili çevrenin en büyük toprak ağası Mahmut Kepoğlu), Özkanlı Mahmut, Sinanlı Ahmet, Üstün Beyler. Bunlar hepsi elele tutmuş ve birbirini tutmuşlar, kaymakamı kuvvet icabıyla ve şikayetle Diyarbakır'a gönderdiler. Kaymakam Diyarbakır'dan Paşa ile geldi. Üç cemse askerle başımıza geldiler. Kaymakam bize "oğlum" dedi. "Bu topraklar 69'dan beri alınan tedbir kararına göre onundur. Üstün'ündür. Üstün bu tarlayı sürecek". O (kaymakam) etti etmedi, biz de kabul etmedik. Biz de dedik ki: kellemiz gider; bizi kurşuna dizeceksiniz, fakat bu tarlayı süremeyeceksiniz. Onun (Üstün Ağanın) hakkı neyse ona tevavüz etsin. Biz bu arazi 60 seneden beri hazine malıdır diyoruz. (Üstün Ağanın) 200 dönüm tapusu vardır. Tapusuna göre araziye tecavüz etsin. Geri kalanı bizimdir. Bizim zilliyet ve tasarruflarımız altındadır. Hükümet ya bizi öldürsün, ya da bize bir yol versinler.

H.B.- Hükümetin jandarmasından başka, ağanın silâhlı adamları var mıdır?

2. Köylü- Yoktur.

Diğer köylüler: (söze karışarak) "vardır, vardır".

2. Köylü- Önce yoktu. Bu Paşa'yla kaymakam buraya gelince, biz baktık ki, karşıdan bir taksi geldi. Üstün Ağa'nın beyaz taksisi. Geldi, karşımızda beş adam bu taksiden indiler. Hepsi de mavzerli. Biz bu adamları kaymakama da gösterdik, Paşa'ya da gösterdik, jandarmalara da gösterdik. Dedik ki, Üstün'ün adamlarıdır, karşımızda mavzerli bekliyorlar, siz de görüyorsunuz, gidin yakalayın.

Onlar dediler ki; "hiç bir bok da yiyemezler, eşek gibi orada dursunlar". Biz onlara dedik ki, hiç olmazsa siz onları yakalıyamazsınız, bize müsaade edin, biz boş elle gidek, onları yakalıyak. Onlar bizi de bırakmadılar, onlar da (ağanın adamları) onların (jandarmaların) karşısında duruyordular. Velhasıl kaymakam etti etmedi bize baş çıkaramadı (başa çıkamadı). Motorları geri çektirdi, biz de eve geldik.

H.B.- Kaymakamın adı nedir, biliyor musunuz?

2. Köylü- Evet, Erumi Yıldız.

H.B.- Ne zamandan beri gelmiştir?

2. Köylü- İki buçuk aydır. Sonra hane reisleri kaymakam dairesinin karşısında toplandık. Kaymakam dedi ki; "aramızda konuşalım. Sizi birbirinize uyuşturalım". Biz de peki dedik. Sonra Üstün'ü çağırdı. Üstün geldi, dedi ki; "yedi ev bizim bu köyden çıkacaktır. Ben bu yedi evi köylü olarak kabul etmiyorum".

H.B.- Hangi ailelerdi bunlar?

2. Köylü - 1) Abdurrahman Kaya, 2) Tevfik Gül, 3) Mehmetşah Gül, 4) Emin Aslan, 5) Nezir Aslan, 6) Salim Açık, 7) Salih Açık.

H.B- Peki, bu ailelerde toplam kaç nüfus vardır?

2. Köylü- Bu yedi ailenin toplam 100 nüfusu vardır.

H.B- Bunların köyden çıkmasını neden istiyor?

2. Köylü- Bunlar köylülere önderlik yaptığı için, hakkını aradığı için. Biz kaymakama söyledik ki, bey, bu ağa bizim canımızı istiyor. Kaymakam da dedi ki; "Bu sizi çıkaramaz. Yalnız birbirinizle uyuşun".

Biz kaymakama söyledik ki, ağa tapusunu çıkarsın. biz bu köyde iflas ederiz yani vazgeçeriz, gönüllü imza veririz ve macur oluruz (göçmen oluruz) kaymakam Üstün'e dedi ki: "Üstün bey senin tapun varsa tapuyu çıkart, getir". Ağa peki dedi. Öğleden sonraydı; aradan 2 saat vakit geçti. Kaymakam makamına gitti. Tapu memuruna telefon etti, Korît'ın tapusunu getir dedi. Bu kadar millet de (köyümüzden 60 kişi vardı) orada bekliyor. Tapuya karşı, tapucu bir tapu getirdi ki, Miraliyan'ın tapusu(Miraliyan köyü).

H.B.- Miraliyan neresidir?

2. Köylü- Mahmut Özkân'ın köyüdür. Onun tapusudur.

Kaymakam beyle bizim avukatımız da ordaydı kabul etmediler. Sonra kaymakam bize dedi ki siz eski yazı bilen bir kişi tayin edin, onlardan bir kişi tayin edin, sabahleyin tapuya gidin. Tapusu var yok bana haber vereceksiniz. Biz gittik çarşıya tabii akşamdı. Bizim köylü-

YIKILACAK VE ÖZGÜRLÜĞE KAVUŞACAK !

lerin tabii bazıları eve geldiler. Bazımız da çarşıda kaldı. Bir ara Şırgep'ten (köy ismi) Abdurrahman kahveye bize bir haber getirdi. Dedi ki, bunlar sizi dövmeye teşebbüs ediyorlar. Tabii biz de onların karşısında kendimizi muhafaza ettik. Dedik ki, biz hazırız gelsin, bizi vursunlar. Saat 10'da birbirimizi kaybettik, herkes ona buna gitti. Sabahleyin biz geldik ki, adamımızı alıp tarlaya gidecektik. Dağılmızı görmeden bizim köylüler geldiler. Dediler ki, bu gece üzerimize müsadere ettiler.

H.B.- Bunlar beyin adamları mı?

2. Köylü- Evet, beyin adamları, bu gece bizi müsadere ettiler.

H.B.- Bunlar yoksul köylülerden mi, yoksa beyin kendi akrabaları mı?

2. Köylü- Köpekleridir. Parayla satılmış adamlardır. Sürekli adamları yoktur. Parayla tutulmuş köpeklerle üzerimize saldırdılar.

H.B.- Peki diğer yoksul köylüler sizé yardım ettiler mi?

2. Köylü- Hayır bizimle kimse alakadar olamadı. Yalnız bizim arkadaşımız öğrenciler bize destek oldular.

H.B.- Köyde tarafsız adam var mı? Yani sizin mücadelenize katılmayan var mı?

2. Köylü- Vardır. 4 şahıs vardır.

H.B.- Bunlar neden katılmıyorlar?

2. Köylü- Bunlardan birisi köy muhtarıdır, biri de onun nazırı, vekilidir. Diğer ikisi de herhalde onu seviyorlar, bu dört şahıs bizden ayrıdır.

H.B.- İşgal başlarken devrimciler size yardım ettiler mi; ettilerse nasıl yaptılar?

2. Köylü- Ettiler. Devrimciler aramızda bir felaket ve vukuat çıkmasın diye arazi başına geldiler. Aramıza geldiler. Tabii bunların korkusu olmasaydı, hükümet bizi kovacaktı tarlayı sürecekti. Onların kuvvetinden bize karışamadılar. Onun için bize karışamadılar.

H.B.- Üstün ağanın başka yerde arazisi var mıdır?

2. Köylü- Vardır. Köyler onundur Zane, Etşa, Zınzın, Başko, Dırık, Çatal, Tirké, Kelemo Şerefileş, Gürobeş, Emelet, Boşot, Kemuk yani 13 tane köy. Emin olun bu 13 köyde hiçbir kaşık arazisi yoktur. Bunlar köylülerin elinden zulumla, köpekle, cebr ile almıştır.

H.B.- Bu çevrede başka ağa var mıdır; söze karşı ona yardır ediyor mu?

2. Köylü- Vardır, Mahmut Kepoğlu vardır. Bir de Özkan vardır, bir de Sinanlı Ahmet vardır, bu dört ağa birbirini tutmuşlar.

H.B.- Bunlar adamlarını yardıma gönderiyorlar mı?

2. Köylü- Gönderiyorlar. Tabii destekledikten sonra adamlarını da gönderiyorlar.

3. Köylü- Evvelden bahsetmiştik. Bu tedbir kararı 1969 yılında alınmış fakat bu karar nasıl alınmıştır. Bunu izah etmek istiyorum. Bu 1969'da almış olduğu karar herkes için alınmış değildir. Çünkü üç şahıs içindir. Ağa bu kararı da almış eline bütün köy hududunu dolaşıyor. Halbuki bunu yapan kimdir? Hani şahit, hani ispat ve nasıl yapılmıştır. Gerçeğin tam manasıyla zıddı olarak gitmiştir. Sayın kaymakama gittik. Efendim durum şundan ibarettir, şahitleri yoktur, bunu bize izah edin dedik. Kendisinin söylediği, "öyledir efendim ben bunu bilmiyorum, eski kaymakam bunu yapmıştır" oldu. Peki efendim nasıl yapmıştır? Ya rüşvetledir eğer rüşvetle olmasaydı mutlaka şahitleri olacaktı. Şimdi diyor şahitlerin huzurunda; hani şahitler kimdir? Tabii şahitler yoktur, birşey diyemez ki. Netice olarak, tabii kaymakam bey onların vekili olarak koşunuyordu. Bakıyorum ki hükümet de, devlet de zenginle arkadaştır. Demek ki bu duruma göre, fakir nereye gitsin. O zaman mecburen Türkiye'den kaçacaktır. Halbuki Türk bayrağının altında yaşıyoruz müslüman olarak. Kimisi kendisi gibi hareket etse bu iş nasıl olur? Olmaz tabii. Fakat sayın devletimizin yardımı yoktur bize. Son olarak ta sayın Mahmut Kepoğlu'nu Diyarbakır halkı milletvekilliğine seçmiştir. Ankara'da oturacaktır, Silvan'da bu kadar oturma hakkı yoktur, hükümet sormuyor. Hergün Silvan'dadır. Güya bu millet onu Diyarbakır'da millet vekilliği yapmak için seçmişti. Fakat gelmiş burda bütün ağa ve beyleri toplamıştır, onlara başkanlık yapıyor ve, bütün ağa bey de sözünü dinliyor. Dinliyorlar yani.

H.B.- Sen Türk bayrağının altında yaşıyoruz dedin. Sen Kürt değil misin?

3. Köylü- Kürdüz. Bunu zorla kabul ettirmişler bize.

Ondan sonra bunlar da (ağalar) nasıl birbirlerini destekliyorlarsa onu da izah ediyorum. Şimdi tutmasak, yarın diğer köylüler de kalkıp bizi vurup ve diğer köylüler de buna bakıp topraklarımızı ellerimizden alırlar. Halbuki hiçbirisinin de tapulu arazisi yoktur. Herkes de ekmiştir, köylüler işlemiştir, köylüler yemiştir. Şimdi tabii cebri kuvvetle hükümet onları (ağaları) tutup bu araziyi yiyorlar. O zaman hükümet yol bulamadığı için tabii ne yapacağız, bu 200 nüfus, bu Umur köyünde. Suriye'ye, Amerika'ya, yahut Rusya'ya kaçacaktır mecburiyete karşı.

H.B.- Sizinle birlikte mücadele edip de sonradan vazgeçenler var mıdır?

2. Köylü- Hayır, yoktur.

H.B.- Mücadelenizde kararlı mısınız? Sonuna kadar direnecek misiniz?

2. Köylü- Evet.

H.B.- Bu düzen kimin düzenidir kanaatindesiniz?

3. Köylü- Ağaların devletidir. Ağaların devleti olmasaydı bize de yardım ederlerdi. Ama yapmıyorlar. Kaymakam da diyor onlarındır, jandarma komutanı da diyor onlarındır, Paşa'da diyor onlarındır ve vali Diyarbakır'dan geldi bize bir haber bir konuşma yapmadı, yüzümüze bakmadı.

H.B.- Peki kaymakam size ne söyledi?

2. Köylü- Biz üç tane dilekçe yazdık. Birini kaymakama, birini de jandarma komutanlığına götürdük. Anlattık. Dedik ki, bu gece bize baskın yapmışlardır. Ağaların beylerin adamları köpekleri bizi kurşunlamışlardır. Biz keşif çağırıyoruz. Keşif istiyoruz. Ve on gün oldu aradan bizim keşfimize çıkmadılar, aldırmadılar. Şimdi de bizim başımıza aşiret davası açılmış diye bütün millet toplanmış. Bizim tapumuz menzul değildir. Biz ya zorla bunları köyümüzden çıkaracağız, ya ölümüzü istiyoruz. Bu araziyi kolayı kolayına terketmiyoruz. Ve vazgeç olamıyoruz davamızdan.

H.B.- Bizim duyduğumuza göre kaymakam ağayla birlikte bir ziyafet çekmiş.

2. Köylü- Evet, biz daha tarlanın başındaydık, Kepoğlu onları tedarik etmiştir. Yani yemek hazırlamıştır. Kaymakamla Paşayla, jandarma komutanıyla ziyafet çekmiştir.

H.B.- Devrimciler size yardım ederken, ağanın adamları veya jandarma size kurşun sıkmış. Bu durumda, devrimciler nasıl davranmıştır. Devrimciler bunlara ne dediler?

2. Köylü- Kurşun attılar da kavuşmadı kurşun.

H.B.- Devrimcilerden nasıl yardım bekliyorsunuz. devrimcilere güveniyor musunuz?

2. Köylü- Güveniyoruz, yardım bekliyoruz, onlar eğer bizimle işbirliği yapamazsalar biz burda duramayız. Bize hücum ederler ve bizi köyümüzden kovarlar, öldürürler de.

H.B.- Devrimcilere baskı yapıyorlar mı?

2. Köylü- Evet, devrimcilere sık, sık baskı yapıyorlar. 2 devrimci yaralıdır. Bu durumda köye de baskı yapıyorlar. Köyden Silvan'a gidemiyoruz, korkudan. Hep silahlı adamlarla yolumuzu kesip bırakmıyorlar, biz de korkudan gidemiyoruz.

H.B.- Bunu hükümet biliyor değil mi, yani buradaki jandarma komutanlığı, kaymakamlık?

3. Köylü- Haber vermişiz, hükümet bu işe alaka etmiyor. Karışamıyor. Çünkü, Kepoğlu milletvekili. Sayın Mahmut Kepoğlu valiliğe gitmiş, valiye bu (Kepoğlu) haber vermiştir. Demiştir ki; sen alaka etmiyeceksin. Tabii Kepoğlu'da bütün ağa ve beyin, beylerin başkanıdır. Herkes onu dinliyor. İkinci olarak kuvvetli ise aşiret başıdır. Aynı zamanda hükümete aldırış etmiyor, çünkü, hükümet ona bakıyor, karar veriyor. Yani ağaların hükümetidir. Evet ağaların hükümetidir.

1. Köylü- Yarın öbürgün mutlaka hükümete karşı onlar çıkacaklar. Çünkü köylü nasıl çıkacak, biz nasıl çıkacağız. Fakir elimizde birşey yok. Eğer bugün bu durumda kuvvetimiz olsaydı, muhakkak bize karışamazdılar. Biliyorlar ki, bütün köylü açtır, fukaradır ve dilsizdir. Çünkü biz, onlar gibi gidip mahkemelerde Türkçe konuşamıyoruz, hakkımızı arıyamıyoruz. Türkçe bilmiyoruz. Lisanımız değildir, aslında bilmiyoruz, öğrenmemişiz, okumamışız, dilimiz Kürt'tür. Lisanımız onlardan ayrıdır. Evet bizim lisanımız Kürt lisanı olduğu için hangi mahkemeye başvursak, hadi defol lan işiniz yok burda diyor. "Kurrolar" mağaralarda yaşamışsınız! Yahu arkadaş diyorum; "bize niye öyle diyorsunuz, hak hukuk davasıdır." Herkes hakkının ve hukukunun davacısı olması lazımdır, tabii. Ama buna karşı, tabii bırakmıyorlar. Şimdi bu duruma göre, bu Mahmut Kepoğlu, Sinanlı Ahmet, (Sinanlı Ahmet Bismil kazasının başkanıdır) ve diğer ağalar da Mahmut Kepoğlu ve Silvan ağalarının başkanıdır. Ahmet ağa'da Mahmut Kepoğlu'na bağlıdır.

1. Köylü- Bugünlerde 4-5 gün arayla mutlaka bunlar bu köyün başına gelecekler. En azından cinayet olur. 30 kişiden fazla olacak, tahmin ediyoruz. Çünkü büyük bir kuvvetleri vardır. Keleskofları (klaşinkofları), G-1'ler, A-altılar (A-6) vardır. A-6 ancak devlette bulunuyor. Peki bu A-6'ları nerden getirmiştir. İspatla devlet vermiştir. Devlet bunların yardımcısıdır. Ne yapacağız. Köylüler olarak o zaman kendimizi onlara karşı kurşuna dizeceğiz. Bize bir imza versin. Eğer hayatımızı kurtarmak istiyorsa, bizi kurşuna dizmek istemiyorsa, versin bize bir imza başka devletlere kaçacağız. Bizde insan topluluğu arasında insanca yaşamak istiyoruz. Hayvanca boşa yaşamak istemiyoruz. Fakat bunlar bizi hayvan görüyorlar. İllah diyor, insan değilsiniz, hayvan gibi yaşayacaksınız. Devamlı diyor, dedeniz, babanız bunlar gibi aynı seviyedesiniz. Onlar da böyle hayvanca yaşamışlardır. Ama, şimdiki medeni kanun çıkmıştır. Tabii- herkesin gözü açılmış ve uykudan uyanmıştır. Gençlerimiz bunları kabul etmiyor. Bunu red ediyorlar Hayır, dedemiz, babamız, atamız kim olursa olsun, onların hayatı nasıl geçmişse bizim için pek mühim değildir. Ama şimdiki devreye göre biz kabul etmiyoruz. Onlar etmişler biz kabul etmiyeceğiz diyoruz. Tabii, bu bey ağanın alakası var duyar. Hayır diyor, sen insan değilsin. Hesabına gelmiyor. Çünkü hayvansın ancak mağara iyidir, mağarada kal diyor.

H.B.- Peki biz birleşirsek, yani Kürt işçi-köylüleri ile Türk işçi-köylüleri birleşirsek, bu düzeni yıkabilir miyiz? Bizim kurtuluşumuz ancak böyle olmaz mı?

1. Köylü- Olur, yalnız hükümet onları tutuyor.

Şimdi bir düzeni ancak işçiler-köylüler birleşirse yıkabilir. Yani biz ağaya yalvarır şu toprağın şu kadarını bize ver dersek o adam vermez. Nasıl ki biz bugün kalkıp hükümetin başında oturanlara desek ki yahu şu koltuğunu ver bize, verir mi? Vermez.

H.B.- Siz bu birlik için mücadele ediyor musunuz?

1. Köylü- Zaten mücadelemiz bunun içindir. Asıl mücadelemiz budur, onun için bize karşı çıkmışlar bizi öldürmeye kalkmışlar.

H.B.- Yani sizi ayırmak mı istiyorlar?

1. Köylü- Evet, ayırmak ve öldürmek

TEORİ PRATİK İÇİNDİR

VİETNAM DEVRİMİNDE STRATEJİ ve TAKTİK*

Yukarda sayılan sorunlar aracılığıyla, partimizin Vietnam Devrimini zafere götürmek için Marksizm-Leninizm'in strateji ve taktiğini nasıl uyguladığını belli bir ölçüde görebildik. Bununla beraber, bu sorunu mümkün olduğunca sistemli bir biçimde sergilemek gerekir, çünkü orada sözkonusu olan işçi sınıfının devrimci mücadelesinin önderliğinin bilimine ilişkin çok önemli bir sorundur.

Devrimci Strateji esas olarak, devrimin her aşamasında yıkılması için bütün kuvvetlerin toparlanması gereken esas düşmanı tesbit etmekten, her aşamada işçi sınıfının müttefiklerini ayırtetmekten, devrimci kuvvetleri ele almak, dostları kazanmak, için planlar hazırlamaktan, düşmanı azami ölçüde tecrit etmek, esas darbeyı acil baş düşmana indirmek için dolaysız ve dolaylı yedekleri ustaca kullanmaktan ve devrimin her belirli aşamasında bu planların gerçekleştirilmesi için mücadele etmekten ibarettir.

Devrimci taktik devrimin her kabarma veya gerileme döneminde işçi sınıfı tarafından izlenecek hareket çizgisini doğru bir biçimde tesbit etmekten, her döneme, her duruma uygun mücadele ve örgütlenme biçimlerini, propaganda ve ajitasyon şiarlarını seçmekten, eski mücadele ve örgütlenme biçimlerini, eski şiarları yenileriyle değiştirmek veya her harekette, her mücadelede zafer kazanmak için çeşitli mücadele ve örgütlenme biçimlerini birleştirmekten ibarettir.

DEVRİMİN AŞAMALARI VE STRATEJİ

Devrimci strateji planında partimiz devrimin her aşamasında, devrimin hedefini yani yıkılması gereken düşmanı, devrimin önder gücünü, devrimin itici güçlerini, yakın ya da uzak müttefikleri, güvenilir müttefikleri, işçi sınıfının az güvenilir, şartlı geçici müttefiklerini iyi seçebilmek için ülkemizin somut durumunun somut tahlilini yaptı. Ancak böyle bir ayırım düşmana ininde saldırmak, onu devirmek ve devrimde zaferi elde etmek için işçi sınıfının önderliği altında bütün kuvvetleri birleştirmeyi sağlar.

Devrimci strateji, her stratejik aşamada veya belirli bir aşamanın stratejik nitelikteki her döneminde düşmanın, devrimin itici güçlerinin, işçi sınıfının müttefiklerinin tanınması bilimidir; bütün devrimci kuvvetleri birleştirmeyi, müttefikler kazanmayı, düşmanı yıkmak için tecrit etmeyi amaç edinir.

Düşmanın belirlenmesi konusunda, Vietnam devriminin tecrübesi göstermiştir ki devrimi zafere götürmek için Partimiz ilk olarak her stratejik aşamada (veya bazan bir aşamanın her döneminde) yıkılacak düşmanı bilmelidir; her zaman önündeki somut düşmanı, yoksa genel olarak düşmanı değil, hedef almalı, esas düşmanı ikincil düşmanlardan ayırmalı, esas ve acil düşmanı devirmek için tecrit etmeli, düşman saflarını en yüksek derecede parçalamak için çelişmelerden yararlanmalı; devrimci mücadelenin vuruşunu acil esas düşman üzerinde yoğunlaştırmalıdır.

Milli Demokratik Halk Devriminde yıkılacak stratejik düşman saldırgan emperyalizm ve onun ajanı ve dayanağı olan feodal toprak sahipleri sınıfıdır. Ama daha somut olarak, her devrimci aşamada veya bu aşamanın her döneminde hangi emperyalizm veya hangi feodal toprak sahipleri sözkonusudur?

Ülkemizde Partimizin kuruluşundan 1940'a kadar karşımıza emperyalist düşman olarak Fransız emperyalizmi vardı. Demokratik Cephe döneminde (1936-1939), Partimiz düşmanı iyi belirlemişti, düşman Hindiçini'deki Fransız faşistleri ve Fransız Sömürgeci gericileriydi. Ağustos 1940'dan Mart 1945'e kadar Fransız faşistlerinin iktidarı paylaştığı Japon militarist faşistlerinin ordusunun Hindiçini'ye girmesinden sonra halkımızın acil düşmanı Japon-Fransız faşistleriydi, Fransız sömürgecilerini tasfiye etmek ve Hindiçini'yi tekeli altına almak için Japon faşistleri tarafından çıkartılan Mart 1945 darbe denemesinden sonra halkımızın emperyalist düşmanı Japon faşistleriydi. Fransız saldırgan sömürgecilerine karşı uzun direniş sırasında (1945-1954), emperyalist düşman yeniden Fransız sömürgecileri ve onları destekleyen ve ülkemizi fethetmeye teşvik eden Amerikan emperyalistleriydi. Büyük Dien Bien Fu zaferinden sonra, yıkılacak olan emperyalist düşman Fransız sömürgecilerinin yerini almış, Güneye karşı saldırıya ve Kuzeye karşı bir tahrip savaşına girişmiş bulunan Amerikan emperyalizmiydi.

Bir diğer düşmana, Vietnamlı feodal toprak sahipleri sınıfına gelince ilk önce bu sınıfın da ülkemiz Milli demokratik halk devriminin bir hedefi olduğunu tespit etmek gerekir. Ama her dönemde, ilk başta yıkılması gereken feodal toprak sahiplerinin hangileri olduğunu ayıdretmek gereklidir. Örneğin Partimizin kuruluşundan Merkez Komitesi'nin 6. plenumuna (Aralık 1939) kadar geçen zamanda, bunlar kral, mandarenler ve zalim eşraftı, yani Fransız emperyalistlerine hizmet eden iktidarkaki feodallerdi. Sözkonusu plenumdan sonra, en başta yıkılması gereken feodallerin hainler, Japon-Fransız faşistlerinin uşağı kuklalar olduğunu belirttik. Böylece feodal toprak sahipleri sınıfı içinde ayırım yaptık, bir bütün olarak feodal toprak sahipleri sınıfını yıkmaksızın en gerici feodalleri efendileri Japon-Fransız faşistleriyle birlikte devirmek için tecrit ettik. Milli demokratik halk devriminin gelişmesiylee birlikte, Fransız sömürgecilerine karşı direnişin zorunlulukları nedeniyle, bir toprak reformu gerçekleştirmek, işçi-köylü ittifakını sağlamlaştırmak, zafere kadar mücadeleye atılım kazandırmak amacıyla halkın hayatî potansiyelini arttırmak gerekli olmuştu. Sadece o zaman bir bütün olarak feodal toprak sahipleri sınıfını bir bütün olarak yıkmak ve feodal toprak mülkiyeti rejimini kaldırmak görevini üstlendik.

Demokratik Cephe dönemi (1936 - 1939) zarfında düşmanın saflarında ayırım yapmaya gelince, Partimiz bir bütün olarak Fransız emperyalizmini ya da Fransız sömürgeciliğini devirmeyi hedef olarak tayin etmemişti, sadece Fransız faşistlerini ve Fransız sömürgeci gericilerini, yani o sıralar Vietnam halkının en tehlikeli somut düşmanlarını hedef almıştı.

Ağustos Devrimi'nden sonra feodal toprak sahipleri sınıfına karşı yukarda belirtildiği gibi üç aşamalı toprak siyasetini gerçekleştirdik, toprak reformunda el koyma, müsadere, satınalma tedbirlerini uyguladık, her toprak ağasının siyasi tutumuna göre ilgilinin bedava hibelerini kabul ettik; bu davranış biçimi toprak sahipleri sınıfını azami ölçüde farklılaştırmayı, muhalefetini belli bir ölçüde felce uğratmayı, direniş savaşına katılmış olan toprak sahiplerini ve ailelerini kazanmayı amaçlıyordu.

Günümüzde ülkemizin güneyinde Milli demokratik halk devriminin görevi tamamlanma yolundadır. Güney Vietnam Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin siyaseti mücadelenin esas darbesini saldırgan Amerikan emperyalistlerine ve Güney Vietnam'daki en gerici Amerikan yanlısı toprak sahiplerini ve komprador burjuvaları temsil eden kukla iktidara (şu anda Tiyo-Ki kliği) indirmekten ibarettir.

Kuzeyde sosyalist devrimde, devrimin hedefi saldırgan Amerikan emperyalistleri ve Güney Vietnamlı ajanlarının dışında Kuzeyde sosyalist dönüşüme ve sosyalizmin inşasına karşı çıkan kuvvetleri, örneğin yeniden-eğitilmeyi reddeden sömürücü unsurları, casusları, komandoları, haydutları, rahip giysili gericileri, gerici grupları vs. kapsamaktadır. Milli burjuvazi ilke olarak yeniden-eğitime tabi tutulacak bir sınıftır, çünkü milli demokratik halk devrimi döneminde anti-emperyalist Milli Birleşik Cephe'ye mensuptu ve sosyalist devrime geçiş anında Parti önderliğini tanımaya devam ediyor, sosyalist dönüşüm siyasetini kabul ediyordu, Partimiz ve hükümetimiz onu daima Vietnam Vatan Cephesi'nin bir üyesi olarak addetmekte ve ona karşı barışçı bir yeniden-eğitim siyasetinin uygulanmasını önermektedirler.

Kaydedilmesi gereken önemli bir nokta da, Partimizin bizzat devrimin düşmanlarının saflarında varolan çelişmelerden yararlanmasını bilmiş olmasıdır: emperyalistler arasındaki çelişmeler, emperyalistler ile feodal toprak sahipleri sınıfı arasındaki çelişmeler, toprak sahipleri arasındaki çelişmeler. Bizzat düşman saflarında varolan çelişmelerden yararlanmak ve bunları keskinleştirmek, aynı zamanda da devrimin saflarını sıklaştırmak: işte stratejik önderlik alanına giren büyük bir sorun.

Partimiz düşman saflarındaki çelişmelerden nasıl yararlandı? İşte birkaç çarpıcı örnek: İkinci Dünya Savaşı sırasında Fransız faşistleriyle Japon faşistleri arasındaki, Petaincilerle Petain'e ve Japonlara karşı Fransız kapitalistleri ve sömürgecileri arasındaki çelişmelerden yararlandık; toprak sahipleri sınıfıyla Japon ve Fransız faşistleri arasındaki çelişmelerden (jüt ekimi ve zorla pirinç alınması sorununda), horlanan küçük toprak ağaları ile iktidardaki toprak ağaları arasındaki çelişmelerden yararlandık. Şimdiki düşmanlarımızın saflarındaki çelişmelerden de aynı şekilde yararlanıyoruz.

Stratejik önderlik alanında daha az önemli olmayan bir sorun da zaferi kazanmak için düşmana en zayıf noktasından ve en hazırlıksız olduğu anda saldırmak üzere devrimin kuvvetlerini toparlamasını bilmektir. Savaşma ve yenme kararlılığıyla saldırmak gereklidir. Ama bazan, belirli somut şartlar altında zaman kazanmak, düşmanın cesaretini kırmak, yeni kuvvetler toplamak ve yeni taarruzlar hazırlamak için savunmaya geçeriz.

Milli demokratik halk devriminde devrimin itici güçleri ve müttefiklerine gelince: devrimin önder gücü işçi sınıfıdır; devrimci güçler dört halk sınıfını kapsamaktadır (işçi sınıfı, köylülük, küçük burjuvazi, millî burjuvazi); itici güçler işçi sınıfı, köylülük ve küçük burjuvazidir. İşçi sınıfı ve köylülük devrimin temel güçlerini meydana getirirler. Köylülük işçi sınıfının "doğal müttefiği", en sadık ve en yakın müttefiğidir. Küçük burjuvazi tabiatı icabı mütereddittir, ama ülkemizde küçük burjuvazi de emperyalistlerin ve feodallerin vahşi baskı ve sömürüsünün kurbanı olduğundan, işçi sınıfının güvenebileceği emin bir müttefiğidir. Vietnam milli burjuvazisi emperyalistler ve feodaller tarafından ekonomik planda kısıtlanmış, siyasal planda ezilmiş durumdadır, ama feodal toprak sahipleri sınıfıyla ve belli ölçüde emperyalizmle iktisadi ilişkileri de vardır; daha da öteye, işçi sınıfını sömürmekte ve işçi hareketinin gelişmesinden korkmaktadır, bu nedenle tavrı iki yönlü ve mütereddittir. Bununla birlikte, ülkemiz devriminin sürekli bir hedefi olan komprador burjuvaziden farklı olarak milli demokratik halk devriminin müttefiğidir.

Ülke içindeki müttefikleri saymış bulunuyoruz. Şimdi Vietnam devriminin dışardaki müttefiklerinin kimler olduğuna gelelim? Vietnam devriminin dışardaki müttefikleri sosyalist ülkelerin işçi sınıfı ve halkları, dünya işçi sınıfı, emekçiler ve ezilen halklardır.

Devrimimizin önemli bir tecrübesi de, halkımız için ülkemizi işgal eden emperyalist ülkenin (Fransa, Japonya, ABD) işçi sınıfı ve emekçileriyle ortak düşman emper

---

** Bu yazı, 1969 yılında, Hanoi'deki Yabancı Diller Yayınları tarafından, "KARL MARKS'IN ÇİZDİĞİ YOL ÜZERİNDE" başlığı ile yayınlanmıştır.*

Vitnam Komünist Partisi, Siyasi Büro Üyesi Troung Şingh'in Merkez Komitesi adına, K.Marks'ın doğumunun 150. yıldönümü dolayısıyla yaptığı konuşmanın 2. bölümünden alınmıştır. Yazının başlığı ve ara başlıkları tarafımızdan konmuştur.

yalizme karşı mücadele etmek üzere sıkı bir ittifak kurmanın gerekli olduğudur. Bu ittifak siyasetinin gerçekleştirilmesi zalim ve saldırgan emperyalistleri devirmek, milli bağımsızlığı yeniden elde etmek amacıyla kuvvetlerin büyümesini sağlar. Bunun için Vietnam halkı zalim ve saldırgan emperyalistlerle onların ülkelerinin halkı arasında daima bir ayırım yapmalı, kör bir milliyetçiliğe kapılmamaya, emperyalistlere kendisi de baskı ve sömürüye maruz kalan emperyalist ülke halkını aynı çuvala koymamaya dikkat etmelidir.

BİRLEŞİK CEPHE SİYASETİ

Devrimin itici güçleri ve müttefikleri konusunda işçi sınıfının ve partimizin önüne çıkan sorun şudur: devrim kitlelerin eseridir; yalnız işçi sınıfının öncü müfrezesi (yani partimiz) veya yalnız işçi sınıfı onu başarıyla yapamaz. Devrimde başarılı olmak için, geniş halk kitlelerinin devrime katılmasını sağlamak zorunludur. Dolayısıyla işçi sınıfı ve onun partisi sadece düşmanını tanımakla yetinmemeli, aynı zamanda her aşamada devrimci güçleri ve devrimin itici güçlerini tanımalı, her devrimde devrimci güçleri en geniş biçimde birleştirmek için bütün muhtemel müttefikleri gözönüne almalı, müttefikler kazanmalı, kazanılabilecek herkesi kendi yanına çekmeli, mümkünse kendi yanına çekilemeyecek herkesi tarafsızlaştırmalıdır: asıl olan, acil somut düşmanı azami ölçüde tecrit etme ve onları yıkmak için geniş devrimci güçleri birleştirme amacına ulaşmaktır.

İttifak siyaseti alanında bir devrimin bütün bir stratejik aşaması boyunca kalıcı ittifaklar, bir de devrimci aşamanın her dönemi için geçici ittifaklar; eylem birliği için ittifaklar ve tarafsızlaştırma amacı güden ittifaklar vardır.

Ülkemizdeki anti-emperyalist Milli Birleşik Cephe devrimci güçlerin bir birlik biçimidir, aynı zamanda halkın çeşitli tabakaları, çeşitli demokratik partiler, halk örgütleri ve demokratik şahsiyetler arasında, Cephe'nin siyasi programı temelinde eylem birliğini gerçekleştirmek için kalıcı bir ittifak biçimidir.

Devrimimizin tecrübesi geniş bir Milli Birleşik Cepheye sahip olmanın arzu edilir bir şey olduğunu, ama asıl olanın cephenin açıkca belirlenmiş bir siyasi programla cihazlanması, bu programın eyleme geçirilmesi için üyeleri arasında eylem birliğini gerçekleştirmesi, sağlam bir işçi-köylü ittifakına dayanması, Marksist-Leninist parti tarafından kararlılıkla yönetilmesi olduğunu göstermiştir. Ancak bu şartlar devrimin zaferini sağlayabilir.

Marksist-Leninist parti Cepheye katılırken, esas olarak devrimin her aşamasında Cephe programının (asgari program) gerçekleştirilmesi için bütün halk kuvvetlerinin birleştirilmesini hedef alır. Bununla birlikte bağımsızlığını daima korumalı, işçi-köylü ittifakı temelinde devrimin önderliğini elinde iyi bir şekilde tutabilmek için kendi programına (azami program) sahip olmalıdır; o önderliği her kim olursa olsun başka bir partiyle paylaşamaz ve Milli Birleşik Cephe'nin önderliğini milli burjuvazinin eline geçmesini mutlaka önlemelidir, aksi takdirde kaçınılmaz olarak milli burjuvazinin kuyrukçusu olacaktır ve milli demokratik devrimi kaçınılmaz olarak başarısızlığa uğrayacaktır.

Bugün Vietnam halkının en tehlikeli düşmanları saldırgan Amerikan emperyalizmi ve onun ajanlarıdır. Bu düşmanları yenmek, Kuzeyi savunmak ve orada başarıyla sosyalizmi kurmak, Güneyi kurtarmak ve vatanın barışçı yeniden-birleşmesini sağlamak için Vietnam halkı Amerikan saldırısına karşı en geniş birlik siyasetini uygulamalıdır. Kuzey halkı Vietnam Vatan Cephesi içinde, Güney halkı Güney Vietnam Milli Kurtuluş Cephesi ve Vietnam Milli, Demokratik ve Barışçı Güçler ittifakı içinde birleşmektedirler. Bütün ülkemiz halkı milli kurtuluş için birleşmeli, omuz omuza savaşmalıdır.

Saldırgan Amerikan emperyalizmi Hindiçini ve bütün dünya halklarının da ortak düşmanıdır. Vietnam, Laos ve Kmer halkları Amerikan emperyalizmine karşı durmak, ülkelerinin bağımsızlığını, egemenliğini, birliğini, ve toprak bütünlüğünü yeniden elde etmek, savunmak için birleşmelidirler. Birkaç yıl önce Pnom Pen'de toplanan Hindiçini halkları konferansı, Amerikan emperyalizmine karşı Hindiçini halklarının birleşik çephesinin çekirdeği olarak addedilebilir.

Dünya halkları da, saldırgan Amerikan emperyalizmine karşı durmak, milli bağımsızlığı ve barışı savunmak için birleşmelidirler. Vietnam halkını saldırgan Amerikan emperyalizmine karşı mücadelesinde desteklemek için dünyadaki geniş halk hareketinin, dünya halklarının Amerikan emperyalizmine karşı Birleşik Cephesinin kurulması için elverişli şartlar yarattığını sevinçle görmekteyiz.

Şimdi kısaca Partinin taktiğinden söz edelim.

TAKTİK STRATEJİNİN AYRILMAZ BİR PARÇASIDIR

Devrimci stratejinin hedefi her aşamada devrimin düşmanını devirmektir, buna karşılık devrimci taktiğin hedefi sadece belli bir mücadele veya harekette zafer kazanmaktır. Taktik stratejinin ayrılmaz bir parçasıdır ve onun başarısına katkıda bulunur.

Taktik, devrim dalgasının kabarması veya geri çekilmesi, devrimin taarruza veya savunmaya geçmesine göre değişir.

Taktiğin amacı geniş kitleleri toparlamak, eğitmek ve en etkin biçimde devrimci cepheye çekmek amacıyla devrim dalgasının kabarması ya da geri çekilmesine göre, uygun mücadele ve örgütlenme biçimlerini, uygun propaganda ve ajitasyon şiarlarını seçmektir. Durumda meydana gelen her değişme çoğu zaman, kitle hareketini zamanında ilerletmek, devrimin lehine yeni güçleri toparlamak, ya da yeni kavgalar için devrimci güçleri korumak amacıyla mücadele ve örgütlenme biçimlerinde, propaganda ve ajitasyon şiarlarında bir değişiklik yapmayı zorunlu kılar. Devrimci hareket tam atılım içindeyken, onu hızlı bir şekilde (bir günde 20 yıl gibi) ilerletmek için mücadele ve örgütlenmenin geçiş biçimlerini kullanmasını bilmek gereklidir. Hareket geri çekildiği zaman kuvvetlerimizi korumak ve kitlelerle bağları sürdürmek için mücadele ve örgütlenme biçimlerini, ajitasyon ve propaganda şiarlarını değiştirmesini bilmek gerekir. İktidarın alınmasından önce, illegal çalışmayı daima esas olarak illegal çalışmayla legal veya yarı-legal çalışmayı ustaca koordine etmek gerekir. Elverişli şartlarda kitleleri toparlamak ve günlük hayat şartlarını düzeltici talepler doğrultusunda yönlendirmek için legal örgütlerden yararlanmasını, ama aynı zamanda da Partinin ve kitlelerin illegal örgütlerini geliştirmesini bilmek gerekir. En zor şartlarda legal ve yarı-legal faaliyet olanaklarından yararlanmasını, bizzat düşmanın kitle örgütleri içinde gizli çalışma yürütmesini becermek lazımdır, çünkü Lenin'in de dediği gibi kitleler neredeyse komünistler de zorunlu olarak oraya gitmeli ve orada devrim için çalışmalıdırlar. Güçlükler ne kadar büyük olursa olsun, kitleleri ekonomik ve siyasi mücadele için harekete geçirmesini, belirli bir anda şartlar elverdiği zaman silahlı mücadeleyi başlatmasını bilmek gerekir. Kitlelerin içinde mücadele ateşini canlandırmak için doğru şiarları zamanında atmak önem taşır. Devrimci çalışmanın bütününde ana halkayı tesbit etmek, çalışmanın geri kalan kısmını hızlandırmak için o halkayı iyi kavramak gereklidir. Taktik önderliğin zorunlulukları şunlardır: sağ ve "sol" sapmalara düşmekten kaçınmak, kitlelerle sıkı ilişki içinde bulunmak, kitleleri birleştirmek ve siyasi bilinçlerini yükseltmek; güçlükler ve engeller ne olursa olsun, kitle hareketini ilerletmek için manevra yapabilmek ve yolu açabilmek.

İşte devrimci taktiğin uygulanmasından Partimizin çıkardığı birkaç ders.

Partinin kuruluşu ve 1930-1931 devrimci yükseliş dönemi sırasında, Vietnam devriminin esas sorunu ülkedeki komünist güçleri birleştirmek, işçi sınıfının yeni tipte partisini inşa etmek ve işçi-köylü ittifakını gerçekleştirmekti. Bunun için birleşme konferansında (3 Şubat 1930) sonra, Parti kitlelerin arasına, fabrikalara ve kırlık bölgelere hücreler ve kitle örgütleri kurmak için militan yollanılmasını savunmaya devam ediyordu. İdeolojik ve örgütsel planda Partiyi birleştirmek, işçi ve köylü kitlelerini mücadeleye sokmak, kitlelerin eylem birliğini sağlamak için Tien Len (İleri)'i yayınlıyordu ve Nge-Tinh Sovyetleri devrimci yükselişi sırasında, bazı bölgelerde iktidarı ele geçirmek için siyasi mücadeleyle silahlı mücadeleyi koordine ediyordu.

Demokratik Cephe döneminde(1936-1939) Parti propaganda çalışmasını yürütmek, kitleleri örgütlemek, demokratik özgürlükler ve daha iyi bir yaşam mücadelesinde yönetmek için bütün legal ve yarı-legal olanakları kullanmaya çalışıyordu; aynı zamanda, her türlü ihtimale karşı hazır bulunabilmek için gizli örgütlerinin üslerini geliştirmeye devam ediyordu, İkinci Dünya Savaşı başlar başlamaz Fransız sömürgeci gericileri baskıyı arttırdıklarından Parti hemen illegaliteye geçti.

İkinci Dünya Savaşı sırasında, halkımız Japon faşistlerinin, Fransız faşistlerinin ve yerli feodallerin son derece gaddar üçlü baskı ve sömürü boyunduruğunun altındaydı. Partimiz halkı, ekonomik ve siyasi mücadelenin silahlı mücadeleyle koordinasyonunda yönetiyor, aynı zamanda mücadele şiarlarını da değiştiriyordu. Örneğin "milli kurtuluş" şiarlarını vurguluyor, "yoksul köylülere dağıtılmak üzere toprak ağalarının topraklarına el konulması" şiarını geçici olarak geri çekiyor, "emperyalistlerin ve hainlerin topraklarına el konulması, toprak rantlarının ve faiz hadlerinin indirilmesi, 'toprak, üzerinde çalışanındır' şiarının gerçekleştirilmesine doğru ilerlemesi", şiarını atıyordu. Örgütsel planda, Parti milli kurtuluş için kitle dernekleri kuruyor, vurucu kendini-savunma müfrezeleri ve gerilla birimleri meydana getiriyor, silahlı mücadeleyi başlatıyor, böylece de iktidarın alınması için silahlı bir ayaklanmayı fiilen hazırlıyordu.

Japon faşistlerinin 9 Mart 1945 darbe denemesinden sonra, Parti düşman saflarında ve müttefikleri arasında meydana gelen değişiklikleri tahlil etti, çabuk bir şekilde acil görevleri, yeni stratejik ve taktik yönelimleri tanımladı (1). Özellikle taktik önderlik konusunda, acil bir görev tesbit etti ve birinci derecede önemli bir şiar attı: "Pirinç depolarını ele geçirmek ve açlıkla mücadele etmek". Böylece milyonlarca insanın hayati bir ihtiyacını, açlığın önünü almak için pirincin dağıtılması ihtiyacını karşılamak amacıyle kitleleri gösteri yapmaya ve pirinç depolarını faşistlerin elinden almaya çağırarak devrimci kitle hareketini alevlendirdi. Bu eylemler sayesinde, iktidarı almak amacıyla ayaklanmanın hazırlanması için Japonya faşistlerine ve kuklalarına karşı mücadele hareketi sıçramalar yaptı, milli kurtuluş örgütleri ve silahlı veya yarı-silahlı birlikler hızla gelişti. Nisan 1945 den itibaren birçok ilde, bütün halkın faal olarak genel ayaklanmaya hazırlandığı bir sırada ortaya çıkan bir ön-iktidar biçimi, Kurtuluş Komiteleri kurulmuştu.

Ağustos 1945 Devrimi Partimizin ve Viet Minh Cephesi'nin, iktidarı ele geçirmesi için, siyasi mücadeleyle silahlı mücadelenin koordinasyonundaki başarısını belirler. O zamanki konjonktür çok elverişliydi; Sovyet Ordusu Japon faşistlerinin elit birlikleri olan Kuangtong ordusunu imha etmiş ve Japonları kayıtsız şartsız teslim olmak zorunda bırakmıştı; Hindiçini'deki Japon işgal birlikleri o sırada tam bir kargaşalık içindeydiler; halkımızın silahlı mücadelesi başarıya ulaşabilmek için yeni elverişli şartlara sahipti. Başında Başkan Ho Şi Minh'in bulunduğu Partimizin önderliği dahiyaneydi, şu anlamdaki Partimiz Japon birliklerini silahsızlandırmakla görevli müttefik kuvvetlerin Hindiçini'ye girmesinden önce kitleleri ayaklanmaya ve iktidarı ele geçirmeye çağırmak ve Vietnam Demokratik Cumhuriyeti'ni ilân etmek için son derece elverişli ve tek fırsatı yakalamasını bilmişti.

Fransız sömürgecilerine karşı Direniş sırasında halkımız, silahlı mücadeleyle siyasi mücadeleyi koordine etmeye (silahlı mücadele esas unsurdu) devam ediyordu. Düşman tarafından geçici olarak işgal altında bulundurulan bölgelerde, siyasi mücadele okul grevleri, pazar grevleri, mitingler, gösteriler.... biçimlerinde sürdürülüyordu. Kurtarılmış bölgelerde siyasi mücadele çeşitli biçimlerde cereyan ediyordu: Saldırgan Fransız sömürgecilerine karşı Partinin ve hükümetin toprak siyasetinin uygulanması için ve toprak ağalarına karşı mücadele, 1953'den itibaren muharebe meydanlarında Fransız sömürgecilerine karşı son derece dişe diş devam eden askeri mücadele, cephe-gerisinde toprak ağaları sınıfından kiraların kesinlikle indirilmesini istemek ve toprak reformuna, "toprak, üzerinde çalışanındır" şiarının gerçekleştirilmesine doğru yürümek için köylü kitlelerinin seferberliğiyle sıkı sıkıya birleştirilmişti.

İşte kuruluşundan Dien Bien Fu zaferine kadar Partimizin taktiğinin bazı özellikleri. O zamandan bu yana, ülkenin iki bölgesinde devrimci taktiğimizin uygulanması son derece verimli olmuştur:Kuzeyde taktiğin amacı sosyalist devrim stratejisine hizmet etmekti, Güney'de milli demokratik halk devrimi stratejisine hizmet etmekti. Ama her iki bölgenin devrimci taktikleri de Amerikan saldırısına karşı milli kurtuluş için mücadeleye hizmet etmektedir, Kuzey tamamen özgürdür. Güney'de kurtarılmış bölgeler ve geçici olarak düşman işgali altındaki bölgeler vardır. Kuzeyde işçi sınıfı önderliğinde bir halk iktidarı kurulmaktadır. Güneyde dişe diş bir mücadele veren paralel iki iktidar vardır; halk iktidarı kurtarılmış bölgelerde tam bir gelişme içindedir, Amerikan-kukla iktidarı ise çözülme ve çöküş yolundadır.

---

1) Bkz. 12 Mart 1945'de Parti MK Daimi Bürosunun verdiği talimatlar: Japonlar ve Fransızlar Birbirlerini Yiyiyorlar Biz Ne Yapacağız?

HALKIMIZ SİYASİ CİNAYETLERİN HESABINI SORACAKTIR!

ALİ HAYDAR YILDIZ
24 OCAK 1973

1970'lerin sonlarına doğru işçilerin, köylülerin, tüm halkımızın yükselen mücadelesi hakim sınıfların yüreğine korku salmıştı. Halkımızın yükselen mücadelesini işkenceyle, kalma, zorbalıkla bastırmak isteyen faşistler azgınca saldırılara giriştiler. İşçileri, köylüleri halkımızın bağımsızlık mücadelesine omuz veren, önderlik eden yurtseverleri, devrimcileri işkence tezgahlarından geçirdiler. Zindanlara doldular. Onlarcasına kahpece kurşunla dılar.

Yiğit halkımızın gözüpek, mücadelede kararlı, fedakar, gözde evlatlarından birçoğu, kara bir bulut gibi çöken 12 Mart faşizmine karşı göğüslerini siper ettiler. Vuruldular, düştüler. Ancak boyun eğmediler. Kanlarının son damlasına kadar direndiler. Halka bağlılığın, devrime olan sarsılmaz inancın timsali olan bu yoldaşların mücadelesi ruhunu örnek alıyor, devrimci anılarını saygıyla selamlıyoruz.

Gözünü kan bürümüş olan faşistlerin halkımıza ve onun yiğit evlatlarına karşı giriştiği kalleşçe saldırılardan birine daha tanık olmaktaydı Haydaran Dağları.

1973'ün 24 Ocak'ının alacak karanlığında İbrahim, Ali Haydar ve yoldaşlarının kalmakta oldukları Vartinik mezraası Fehmi Altınbilek yönetimindeki müfreze tarafından sinsice kuşatılıyordu. O sırada gittikleri bir köyden dönmekte olan Ali Haydar ve yanındaki yoldaşı faşistleri farkederek hemen içerideki yoldaşlarını uyardılar.

Ali Haydar yoldaş, diğer yoldaşlarının bir an önce çemberin dışına çıkabilmelerini sağlamak amacıyla içeride kalmış, son kurşununa kadar faşistleri oyalamaya çalışmıştı. Yoldaşları önlerinde bulunan seti birer birer aştıktan sonra, elindeki bombayı faşistlerin üzerine doğru fırlatarak seti aşmak için fırlamıştı ki, faşist kurşunlara hedef oldu. Yaralandı düştü. O sırada İbrahim yoldaş da yaralanmıştı. Diğer üç yoldaş uzun süren takibi atlatarak izlerini kaybettirmişlerdi. Faşistler diğer yoldaşları takip ederken İbrahim yoldaş yaralı bir şekilde ora dan uzaklaşmayı başarmıştı.

Halkın kurtuluşu için canla başla yürüttüğü kararlı mücadelede, 20 yaşın da vurulup toprağa düşen yiğit devrimci yaşıyordu ve yaraları ölümcül değildi. Ancak faşistler onu öldürmekte kararlıydılar. Ayaklarından iple bağlayarak uzun süre karlar üzerinde sürüklediler. Buna birçok Dersimli tanık olmuştur. Böylece Dersim halkına da gözdağı vermek amacındaydılar. Ali Haydar yoldaş bu süre içinde kan kaybından öldü, halkımızın yüreğine gömüldü.

24 Ocakta; başta Dersim halkı olmak üzere tüm devrimci ve yurtseverler faşistleri lanetlemekte, Ali Haydar yoldaşın mücadelesini anmakta, onun halka bağlılığından, sarsılmaz inancından, azmi ve kararlılığından örnek almaktadır.

Ali Haydar yoldaş, Kemalist gericilerin katliamına uğramış Dersim halkından yoksul bir ailenin oğluydu. Daha çocukluk yıllarında büyüklerinden Dersim katliamı ile ilgili yüzlerce hikaye dinlemişti. Halka yapılan ağır zulüm emperyalistlere ve uşaklarına karşı yüreğini

Devamı sayfa 15'de

Atilla, babası Koçgirili, anası Dersimli olan bir işçi ailesinin çocuğuydu. Ailece sömürüyü, baskıyı, zulmü iyi bilirler, iyi tanırlardı.

Atilla yoldaş öğrencilik yıllarında öğrenci arkadaşlarıyla omuz omuza gerici tedbir ve uygulamalara karşı çıkarak, öğrencilerin demokratik, akademik vb. hak ve özgürlüklerinin savunmuştur. Daha o dönemde Hüseyin Cevahir'in faşist diktatörlükçe katledilmesine alkış tutan gerici ve faşist öğrencilerle çıkan bir kavgada devrimci arkadaşlarının en önünde yer almıştı. 12 Mart faşist diktatörlüğünün emekçi halkımız üzerindeki vahşice zulmü ve sömürüsü Atilla'nın yoksul ailesini de etkilemişti. Bundan sonra bir dokuma fabrikasında çalışmaya başlayan Atilla halkımızın demokrasi ve bağımsızlık mücadelesine daha aktif bir şekilde katıldı.

Dokuma fabrikasında azgın bir sömürü ve baskı vardı. İşçilerin çoğu kadın ve çocuk işçilerdi. Patron ve sarı sendika gangasterleri işbirliği halinde, işçilerin her türlü mücadelesini bastırmaya çalışıyor, en ufak bir hak isteğinde veya en küçük bir kıpırdanışta işçiler toplu halde işten atılıyor, kadın ve çocuk işçiler dövülüyordu. İşte bu zor şartlarda Atilla her zamanki gibi, kararlı, her zamanki gibi en önde, bilinçlice haksızlığa, sömürüye ve zulme karşı çıkarak patron ve gangaster sarı sendika işbirliğini teşhir ederek işçileri gerçek düşmanlarına karşı birleştirmeye çalışmıştır. Atilla'nın bu mücadelesinin, kendileri için bir tehlike olduğunu gören patron ve gangaster sarı sendika işbirliği

ATİLLA ÖZKAN
18 OCAK 1976

Atilla'nın işine son verdi. Atilla; dokuma fabrikasından atıldıktan sonra da yılmadan devrimci mücadelesini sürdürdü ve Kazlıçeşme'de bir deri fabrikasına işçi olarak girdi. Deri fabrikalarında işçiler ilkel şartlarda, leşler ve çamurlar içinde mağara gibi işyerlerinde çalışıyorlardı. Atilla yoldaş burada çalışırken de, bir yandan işçilere demokrasi ve bağımsızlık bilinci vermeye çalışırken, bir yandan da işçilerin sendikal vb. mücadelesine bütün çabasıyla önderlik ederek sendikasız ve her türlü sosyal haktan yoksun işçileri sendikalaştırıp patrona karşı birleştiriyordu. Bunu gören patron Atilla'nın işine son vererek onu dövmeye kalktı. Atilla'nın işten atılmasına karşı çıkan işçiler Atilla'yla birleşerek patrona karşı koydular, bunun sonucu olarak da Atilla'yla beraber 7-8 işçi de işten atıldı. Atilla işten atılan arkadaşlarıyla birlikte haklarından vazgeçmeyerek patronun baskı ve haksızlıklarını teşhir etmek için mücadele ettiler.

18 Ocak 1976 günü 12 Mart döneminden işkencecilikleriyle, devrimci katletmeleriyle tanınan MİT ve I. Şube'nin vurucu timleri tarafından, Atilla'nın Zeytinburnu'nda kaldığı ev sarıldı. Atilla, ev de kardeşi ve bir işçi arkadaşıyla oturuyordu. Vurucu timden işkenceci ve katil Mete Altan ve Muhsin Bodur kapıyı çaldı. Kapı Atilla tarafından açıldı. Açılır açılmaz içeriye dalan vurucu timler otomatik silahlarını Atilla'ya ve arkadaşlarına dayadılar. Atilla daha bunlara kim olduklarını sormaya fırsat bulmadan polis Muhsin Bodur ateş açtı. Atilla polisin ateşi karşısında yere yıkıldı, polisler panik içinde bu sefer de diğer arkadaşlara ateş açtılar. Bir karkadaş yaralandı, bir diğeri panto-

De.sa.15'de

ATİLLA ÖZKAN'IN KATİLLERİ METE ALTAN (YOZONO KAPAYAN) VE MUHSİN BODUR'DAN HALKIMIZ HESAP SORACAKTIR!

A.HAYDAR Baş.ta.sa.14'de

kinle doldurmuştu. O, halkın yoksulluğunu, maruz kaldığı baskı ve sömürüyü yoksul hayatı içinde yakından görüyordu. Bir yandan okula devam ederken diğer yandan çift sürerek, çeşitli işlerde çalışarak ailesinin geçim kavgasına ortak oluyordu.

Öğrencilik yıllarında zeki, dürüst ve ağırbaşlılığı ile çevresindekilerin sevgi ve saygısını kazanmıştı. Lise sıralarında devrimci fikirlerle temasa gelmiş işçilerin, köylülerin ve gençliğin mücadelesine aktif olarak katılmaya başlamıştı. 1970 yılında Istanbul'da gözaltına alınarak önce işkenceye tabi tutulmuş, sonra da tutuklanarak cezaevine gönderilmişti. Bu onu bilemiş, faşistlere karşı kinini daha da arttırmıştı. Cezaevinden çıktıktan sonra mücadeleye daha aktif daha kararlı katılmaya başlamıştı. Aynı günlerde bir yandan da Türkiye halkının emperyalizme, sosyal-emperyalizme, komprador kapitalizme ve feodalizme karşı yürüttüğü mücadelede izlenmesi gereken doğru yolu kavramak, bu mücadelede halka doğru önderlik edebilmek için Marksizm-Leninizm-Mao Zedung düşüncesini kavramaya, kavradığı şeyleri mücadelesi ile birleştirmeye çalışıyordu. Bu çabaları sonucu, nispeten kısa sayılabilecek bir süre içinde ideolojik-siyasi bilincini geliştirip, devrimin meselelerini daha derinden kavramaya başlamıştı.

1972 yılında, ülkemizin içinde bulunduğu devrim aşamasını Milli Demokratik Devrim olarak tespit eden, devrimin emperyalizme, sosyal-emperyalizme, komprador kapitalizmi ve feodalizme karşı tüm milliyetlerden Türkiye halkının milliyet farkı gözetilmeksizin proletarya partisi önderliğinde birlikte yürüteceği mücadeleyle gerçekleşeceği, devrimin halk kitlelerinin eseri olacağı, kitleleri seferber etmeden devrimin gerçekleşemeyeceği,iktidarın kırlardan şehirlere doğru parça parça ele geçirileceği görüşlerini savunan ve devrimin bir dizi temel meselesini çözmeye doğru bir şekilde yönelen İbrahim KAYPAKKAYA ve yoldaşlarının safında yer aldı. Sorumluluklar yüklendi.

Halkımızın bağrından getirdiği erdemleri örgütlü mücadele içerisinde proleter bilinçle yoğrularak onu kısa sürede örnek bir yoldaş haline getirmişti. Mücadelede bageğmezliği devrime olan sarsılmaz inancı içinden geldiği yoksul halka olan derin bağlılığı ve güveni, fedakarlığı, atılganlığı en belirgin özellikleriydi.

Gittiği yerlerde halkla kısa sürede kaynaşıyor, onlara bu zulüm ve yağma düzenine karşı nasıl mücadele edilmesi gerektiğini anlatıyor; haklı mücadelelerine önderlik etmeye çalışıyordu. Alçak gönüllülüğü ve fedakarlığı ile kitlelerin ve yoldaşlarının saygısını kazanmış, görevlerin en ağırını yüklenmeyi prensip haline getirmişti. Nitekim Vartinik' te öncelikle yoldaşlarının kurtulmasını düşünerek yine en ağır görevi yüklenmişti.

Cesareti ve atılganlığı ile çevredeki faşistleri ve onlarla işbirliği yapanları alabildiğine huzursuz ediyor; korkutuyordu. Çünkü azılı faşistlere yapılan ihtarlarda önemli görevler almıştı.

Halkımızın iki süper devlete ve onların uşakları olan faşistlere, sosyal faşistlere karşı mücadelesinde, yiğit yoldaşımız Ali Haydar'ın kararlı ve amansız mücadelesinden örnek almalı, Bağımsızlık ve Demokrasi mücadelesine tüm gücümüzle omuz vermeliyiz.

İLERİCİ YURTSEVER-DEMOKRAT BASINA KARŞI FAŞİST SALDIRILAR YOĞUNLAŞIYOR

18 Ocak 1977 günü Devrimci Gençlik dergisi sorumlu yazı işleri müdürü Taner Akçam "Komünizm propagandası yaptığı" gerekçesiyle 8 yıl 9 ay ağır hapis cezasına çarptırılmıştır. Bu olaydan iki gün sonrada yine aynı gerekçeyle Halkın Yolu dergisi sorumlu yazı işleri müdürü Mehmet Çerik tutuklanmıştır.

Bir süre öncesinde de Halkın Kurtuluşu, Halkın Sesi, Halkın Yolu Halkın Gücü gazete ve dergileri aynı türden faşist baskı ve tertiplere maruz kalmış; Halkın Sesi dergisinin sorumlu yazı işleri müdürü Kemal Doğan kanunsuz bir şekilde askeri mahkeme tarafından yargılanarak 1 sene hapis cezasına çarptırılmıştı. Halkın Gücü'nün sahibi Mehmet Özgül'e ağır işkence yapılarak gerçek dışı ifade vermeye zorlandı. Ayrıca gazetemizin çıkışını ilân eden afişleri yapıştıran işçiler, polisin kanunsuz baskılarına maruz kalmıştır. Gazetemizin afişini yapıştıran işçilere Emniyet 1. şubede işkence yapılmıştır. Halkın Birliği dergisi olarak ilerici, yurtsever - demokrat basına yönelen her türden faşist saldırı ve tertipleri protesto ediyoruz.

Faşistlerin halkımıza karşı giriştiği baskıların bir parçası olan; ilerici, yurtsever-demokrat basına karşı son aylarda yoğunlaşan bu baskılar ne ilktir ne de son olacaktır. Bu tür baskı ve tertipler Bağımsız ve Demokratik Türkiye kuruluncaya dek var olacaktır.

İlerici, yurtsever-demokrat basına karşı son aylarda giderek faşist baskı ve tertiplere karşı sesimizi yükseltelim. Bu baskı ve tertiplere karşı mücadeleyi iki süper devlete, faşizme ve sosyal-faşizme karşı mücadele ile birleştirerek kitlelere yayalım. Devrimci basına yönelen faşist baskıları ancak böyle geriletebiliriz.

İLERİCİ, YURTSEVER-DEMOKRAT BASINA KARŞI GİRİŞİLEN FAŞİST BASKI ve TERTİPLERE SON!

A.ÖZKAN Baş.ta.sa.14'de

lonunu delen bir kurşunla tesadüfen kurtuldu. Atilla ağır yaralı bir halde yumruğunu sıkmış, kinle polise bakıyor ve sanki hiç birşey olmamış gibi sakin duruyordu, Mustafa Yapışkan arkadaşla, Ali Naki Öz kan arkadaş polise ağır yaralı olan Atilla'nın hastaneye kaldırılması gerektiğini ve bu cinayetten sorumlu olduklarını söylediler. İçeriye doluşan polislerce Atilla ağır yaralı olduğu halde tekmelendi, arkadaşlar meydan dayağına çekildi. Dövülmelerine rağmen Atilla'nın hastaneye kaldırılmasını isteyen arkadaşlarına daha çok manevi işkence yapmak ve Atilla'nın ölmesini isteyen vurucu timdeki polisler, Atilla'nın vurulmasından 1 saat geçmesine rağmen Atilla'yı hastaneye kaldırmadılar ve Atilla ev de öldü.

Gelişen demokrasi ve bağımsızlık mücadelesinden büyük korku duyan faşizmin vurucu timleri devrimcileri ve yurtseverleri acımasızca öldürüyor, işkence ediyor, hapislanelere dolduruyordu. Bu zulüm ve terörle halkın yiğit devrimci evlatlarını yok etmeye çalışıyordu. Atilla da bu faşist kurşunlara hedef oldu. Ölürken bile devrimci şeref ve vakarını korudu, ağır yaralı olmasına rağmen, devrimci sınıf kinini ortaya koydu. Devrimci mücadelesi boyunca gösterdiği kararlılığını, son nefesini verirken de devam ettirdi.

Faşistler, bu katliamı halkın gözünde haklı çıkarabilmek için hayasızca yalanlara ve demagojiye başvurdular. Yakalanan devrimci arkadaşları basit birer soyguncu olarak göstermeye çalıştılar. Gerici ve faşist basın yoluyla bir silahlı çatışmanın olduğu ilan edildi.

Faşistler Atilla'nın cenazesinden bile korktular. Atilla'nın cenazesinin kaldırılmasının büyük bir anti-faşist gösteriye dönüşmesini engellemek için her türlü kanunsuzluğa baş vurdular ve ailesine baskı yaparak cenazenin Topkapı' dan kaldırılmasını önlediler. Atilla'nın cenazesi, MİT ve I. Şube nezaretinde kaldırıldı.

Yakalanan devrimci arkadaşları başlarına çuval geçirilerek I. Şubeye götürüldüler. 12 Mart 'ta Kontr-gerillada devrimcilere uygulanan tüm işkence yöntemleri günlerce bu arkadaşlara uygulandı. Falakadan meydan dayağına, tırnak sökmekten ayakta sigara söndürmeye kadar uzanan işkenceler yapıldı. İşkenceler, DGM savcılarının bilgisi dahilinde ve bazılarının bizzat işkencenin başında bulunmasıyla yapılıyordu.

Zeytinburnu Davası, işkence, zulüm ve bir siyasi cinayet üzerinde kuruldu. DGM savcıları iki devrimciye idam cezası, üç devrimciye de 15 seneye kadar varan ağır hapis cezaları istedi.

Faşizmin bütün bu zorbalıkları;devrimcilere, yurtseverlere ve ilericilere vahşice saldırması, en gaddar işkenceye tabi tutması, kurşuna dizmesi, darağacına çekmesi bu güne kadar olduğu gibi, bundan sonra da halkımızın gelişen demokrasi ve bağımsızlık mücadelesinin önüne set çekemeyecektir.

KAHROLSUN FAŞİZM, SOSYAL-FAŞİZM VE İKİ SÜPER DEVLET!
YAŞASIN HALKIMIZIN DEMOKRASİ VE BAĞIMSIZLIK MÜCADELESİ!
DEVRİM ŞEHİTLERİNİN ANISI YAŞAYACAKTIR!

M.SUPHİ
Bas tarafı sayfa 4'de

ğumuzu ispatlayacak, Mustafa Suphi'lerin bize devrettiği proletaryanın bayrağını yükseklerde tutacağız. Şehitlerimizin uğruna çarpışıp canlarını verdikleri Bağımsız ve Demokratik Türkiye hedefine mutlaka ulaşacağız.

Mustafa Suphi ve 14 yoldaşının anısı ve mücadelesi faşizme, sosyal-faşizme ve iki emperyalist süper devlete karşı yürüttüğümüz mücadeleye ışık tutuyor . Mustafa Suphi ve yoldaşlarının bayrağını yükseklerde tutalım, halkımızın bağımsızlık ve halk demokrasisi uğruna faşizme, sosyal-faşizme ve iki süper devlete karşı yürüttüğü mücadeleye dört elle sarılalım. Mustafa Suphi'nin şu sözleri bizim için mücadele çağrısı olsun.

"Ne hapis, ne zindan, ne kan ne ateş halkı durduramaz. Ulusal kurtuluş ve demokrasi hareketini durduramaz."

İŞKENCE Başı 3'de

düşen görevleri yerine getirme azminde dir. işkenceler konusunda devrimci mücadeleyi geliştirip kitlelere yaymanın görevimiz olduğu inancındadır.

İşkencelere karşı mücadele kampanyası sırasında bazı devrimci gruplarca takınılan,diğer devrimci gruplardan ayrı hareket etme ve talî güçlerle ittifakı öne çıkarmak şeklinde beliren dar-grupçu tavrı hatalı buluyoruz. Halkımızın mücadelesine zarar veren ve değişik konularda geçmişte de örneği görülen dar-grupçu davranışların mücadeleyle alt edilmesi gerektiği düşüncesindeyiz. İlgili arkadaşların bu hatayı düzeltmeleri gerektiğini düşünüyor ve bunu gerçekleştireceklerine ınanıyoruz.

İşkencelere karşı mücadeleyi faşizme, sosyal-faşizme ve iki süper devlete karşı mücadelemizin parçası haline getirelim! İşkencecileri ve işkence olaylarını teşhir edelim! Yığınları işkencecilere karşı seferber edelim!

İŞKENCECİ KATİLLERDEN HESAP SORULMALIDIR! SİYASİ TUTUKLULARA ÖZGÜRLÜK; İŞKENCEYE SON!

DÜNYA MARKSİST-LENİNİST HAREKETİ GELİŞİYOR

DANİMARKA KOMÜNİST İŞÇİ PARTİSİ KURULDU

Ocak ayı ortalarında toplanan Danimarka Komünist İşçi Partisi'nin I. Kongresi, partinin kurulduğunu ilan etti. Bu, Danimarka emekçilerine ve dünya Marksist-Leninist hareketi için tarihi öneme sahip bir zaferdir. Danimarka Komünist İşçi Partisi, eski Danimarka Komünist Ligası/ Marksist-Leninist'in saflarını sağlamlaştırmak için, emperyalizme, sosyal-emperyalizme, tekelci burjuvaziye, revizyonizme ve her türden oportünizme karşı yürüttüğü 8 yıllık kararlı bir mücadele temelinde kuruldu. Bu mücadele, Danimarka Marksist-Leninistlerini ideolojik ve siyasi bakımdan daha da güçlendirdi, saflarının revizyonist ve oportünist unsurlardan arınmasını sağladı. Böylelikle Danimarka Komünist İşçi Partisi'nin kurulması için gerekli şartlar doğdu.

DKİP'in kurulduğunu ilan eden I. Kongre, partinin program ve diğer belgelerini onaylamış ve Merkez Komitesi'ni seçmiştir. I. Kongre bildirisinde şöyle denmektedir:

"DKİP, işçi sınıfıyla bağlarını güçlendirmek, onun mücadelelerine önderliği gerçekleştirme, bu mücadeleleri birleştirme ve onlara sosyalist geleceğe doğru rehberlik etme görevini yüklenmiştir. Parti, burjuvazi, reformcular ve revizyonistlerden gelecek bütün saldırılara karşı ilkeli programını savunmaya kararlıdır."

DKİP, devrimci kuvvetlerin birliğinin ancak sınıf mücadelesi temelinde sağlanacağını açıklayarak, Marksist-Leninist siyasetle, revizyonist, reformcu siyaset arasında hiçbir ortak nokta olmadığını, revizyonistlerin ve reformcuların önderliğinde yürütülecek bir birlik çalışmasının kabul edilemez olduğunu belirtmiştir. I.Kongre bildirisinde şöyle denmektedir:

"DKİP diğer partiler ve örgütlerle birliği inkar etmez. Fakat bu birlik belli ve tespit edilmiş bir temel üstünde olmalıdır ve hiçbir durumda herhangi bir reformcu veya revizyonist stratejiye boyun eğilmemelidir."

DKİP, Marksizm - Leninizm'i incelemeyi mevcut somut şartlarla ve sınıf mücadelesiyle birleştirmenin önemine işaret ederek, saflarındaki kadro ve sempatizanların ideolojik ve siyasi seviyelerinin yükseltilmesi için, parti içi demokratik tartışmayı geliştirmenin ve bunu kitlelere açmanın gerekliliğini vurgulamaktadır.

Parti inşasında Leninist ölçütleri temel alan DKİP, ideolojik ve örgütsel sağlamlığı esas ve tayin edici önemde görmektedir.

Parti, revizyonizm ve oportünizme karşı mücadeleyi, Danimarka proletaryasının devrimci mücadelesinde örgütleyici ve önder rolünü oynayabilmek için ideolojik ve örgütsel sağlamlığın kaçınılmaz bir şartı olarak ele almaktadır.

DKİP iki süper devlet; ABD emperyalizmi ve Sovyet sosyal-emperyalizmine karşı mücadele bayrağının daha da yükseltilmesi gerektiğini belirtmiş, iki süper devletin, "barış", "yumuşama", "silahsızlanma" benzerinden demogojik masallarını kararlılıkla teşhir etmenin ve uyanıklığı elden bırakmamanın önemine işaret etmiştir.

Dünya Marksist-Leninist hareketi, dünya proleter devriminin zaferi uğrunda girişilen mücadele içinde, modern revizyonizme darbeler vurarak gelişip güçlenmekte, saflarına devrim ve proletarya davasını zafere götürmeye kararlı, Marksizm-Leninizm'e sadık, ve bilinçli yeni müfrezeler katmaktadır. DKİP'nin kuruluşu bunun son örneklerinden biridir. Bu, dünya halklarının emperyalizme, sosyal-emperyalizme ve her türden gericiliğe karşı mücadelesine güç katan, bu mücadeleyi ilerleten, tarihi öneme sahip bir başarıdır.

ORTADOĞU ve ARAP HALKLARININ MÜCADELESİ YENİLMEZDİR

İsrail siyonistleri, işgal altındaki Arap topraklarının daha da Yahudileştirilmesi için hazırladıkları planları uygulama çabalarını yoğunlaştırmışlardır. Gazze şeridinde, Şeria nehrinin batı yakasında, Golan tepelerinde de yüzlerce Arap, baskı ve zulüm karşısında göçmek zorunda kalmaktadır. İsrail siyonistleri, buralara yeni yeni Yahudi aileleri yerleştirmektedirler.

İsrail siyonistlerinin işgal altındaki Arap topraklarının Yahudileştirme programı içinde, buralarda Arap halkın her direnişini bastırmak için mevziler olarak kullanılacak bazı yeni askeri İsrail kamplarının kurulması da yeralmaktadır.

İşgal altındaki topraklarda yaşayan Arap halkı, siyonist zorbalığa karşı kararlılıkla mücadele etmektedir. Lambius, Lebran ve diğer şehirlerde siyonist işgalcilerle Arap halk arasında çatışmalar olmuş, yüzlerce Arap genci siyonist polis kuvvetlerine karşı göğüs göğüse çarpışmışlardır.

Ortadoğu'da gelişen olaylar, durumun sakinleşmeye gitmediğini, aksine daha da patlamaya hazır hale geldiğini gösteriyor. İsrail siyonistlerinin Arap ülkelerine yaptıkları sürekli kışkırtmalar ve işgal altındaki topraklarda yaşayan Arap halka karşı uygulanan caniyane zorbalık ve zulüm bunun açık kanıtlarıdır.

Ortadoğu'daki gergin durumun başlıca sorumluları, en başta iki süper devlet; ABD emperyalizmi ve Sovyet sosyal-emperyalizmidir. Onlar, saldırgan İsrail siyonistlerine ve Arap gericiliğinin elebaşlarına açık ve dolaylı yoldan yardım ediyorlar. Diğer taraftan onlar, petrol yataklarını ele geçirme, silahları için pazar sağlama, yeni mevziler kazanma ve askeri güçler kurmak için azgınca dalaşıyorlar.

Cenevre konferansı görüşmelerinin yeniden başlamasına çalışan iki süper devlet, barış için sahte gözyaşları dökmekte, Filistin ve Arap halklarına, ağır sonuçlu "çözümleri"zorla kabul ettirmeye çabalamaktadır.

Tüm bunlar, ABD emperyalizmi ve Rus sosyal-emperyalizminin Filistin ve Arap halklarına düşman gerçek yüzlerini gözler önüne sermektedir.

ARAP VE FİLİSTİN HALKLARI İKİ SÜPER DEVLETE BOYUN EĞMEYECEKTİR!

AFRİKA HALKLARININ SİLAHLI MÜCADELESİ GELİŞİYOR

Özgürlük ve bağımsızlıklarını kazanmak için silaha sarılmış olan, Azanya, Zimbabve ve Namibya halklarının mücadeleleri ileri boyutlar kazanmaktadır.

Zimbabve yurtseverleri son zamanlarda üst üste gerçekleştirdikleri baskınlarla, ırkçı kuvvetleri, insan, askeri malzeme ve diğer kayıplara uğramışlardır. Kurtuluş mücadelesi bütün Zimbabve'yi sarmıştır.

Güney Afrika yurtseverlerinin mücadeleleri de, ırkçı rejimi sarsmaktadır. ABD emperyalistleri, hegemonyacı emelleri uğruna, ne pahasına olursa olsun Güney Afrika ve Rodezya'daki ırkçı rejimleri ayakta tutmaya gayret etmektedir. Onlar, bunu gerçekleştirmek yolunda şeytanca planlar kuruyorlar.

Fakat Afrika halkları, özellikle Azanya, Namibya ve Zimbabve halkları, emperyalist tuzaklara düşmemekte ve silahlı mücadelede sebat etmekte kararlıdırlar.

Azanya, Zimbabve ve Namibya halklarının silahlı mücadelelerinin yoğunlaşması, ırkçıların bölgedeki mevzilerine darbe vurmakta, hakimiyetlerini parça parça yıkmaktadır.

Dünya çapında ABD emperyalizmi ile kızgın bir rekabete girişmiş bulunan Rus sosyal-emperyalistleri de hegemonyacı siyasetlerini gerçekleştirmek için, bölgede yoğun bir faaliyet sürdürmektedirler.

Son yıllarda kendini Afrika halklarının "şadık dostu" ilan eden Rus sosyal-emperyalistleri, COMECON için ileri sürdükleri "uluslararası işbölümü", "üretimde işbirliği"ni Afrikaya yerleştirmeye gayret etmektedirler. Bu esasında, Afrika'yı kontrol etmeye ve hammaddelerini yağmalamaya yönelik, Moskova tipi yeni-sömürgeciliktir.

Sermaye ihracı ve eşit olmayan değerlerin mübadelesi, Afrika halklarının Rus sosyal-emperyalistleri tarafından sömürülmesinin ana kaynağını oluşturmaktadır.

Afrika halkları Rus sosyal-emperyalizminin zalim bir sömürücü olduğunu her geçen gün daha fazla kavrıyorlar. Afrika halklarının emperyalizme, sosyal-emperyalizme, eski ve yeni-sömürgeciliğe karşı mücadeleleri gelişip, güçleniyor.